

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*if we ever
meet again*

ANA HUANG

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

EĞER BİR DAHA KARŞILAŞIRSAK

EĞER AŞK DÜETİ KİTAP #1

ANA HUANG

Ana Huang

Telif Hakkı © 2020 Ana Huang tarafından

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz, bilgi depolama ve Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan erişim sistemleri.

Gerçek kişilerle, nesnelerle, yaşayan veya ölmüş kişilerle, yerlerle veya olaylarla benzerlik tamamen tesadüfidir.

EĞER BİR DAHA KARŞILAŞIRSAK

Kapak tasarımcısı: Vanessa Mendozzi

Editör: April Jones, Salt & Sage

Düzeltilmen: Krista Burdine

İÇİNDEKİLER

Sinopsis

Oynatma

Listesi

Yazarın notu

Önsöz Bölüm

1 Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

BAHAR DÖNEMİ

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

İkinci kitap için ön sipariş

Alıntı: Güneş Hiç Batmazsa

Ana Huang ile iletişimde kalın

Teşekkür

Yazar Hakkında

EĞER BİR DAHA KARŞILAŞIRSAK

Bir yıl, iki kalp ve onları kör edecek ve nihayetinde paramparça edecek bir aşk.

Aşık olmayı hayal eden hevesli bir iç mimar.

Aşkın bir aldatmaca olduğunu düşünen eski bir

futbol yıldızı. Kız bakire ve adam bakireleri

sevmiyor.

Adam ukala, sinir bozucu ve onun tipi

değil. O peri masalı istiyor.

Özgürlük istiyor.

Blake ve Farrah birbirlerine bu şekilde aşık olmamalıydılar: tamamen, bütünüyle ve geri dönülmez bir şekilde.

Çünkü Şangay'da yurt dışında eğitim görüyorlar ve sadece bir yılları var.

Çünkü evdeki güçler, henüz bilmeseler de onları parçalamakla tehdit ediyor.

Ve sonunda, öğrenecekleri en yürek parçalayıcı dersle yüzleşmek zorunda kalırlar: Bazen en büyük aşk bile her şeyin üstesinden gelemez.

Playlist

"The Hardest Thing"-98 Degrees "Chances"-
Backstreet Boys
"Free"-Brood
"Skyfall"-Adele
"Crush"-3G's
"Ocean Eyes"-Billie Eilish
"Like You'll Never See Me Again"-Alicia Keys
"Impossible"-Shontelle
"Hikayenin Ahlakı"-Ashe
"I Never Told You"-Colbie Caillat
"Here's to the Night"-Eve 6
"Glad You Came"-The Wanted
"The Time (Dirty Bit)"-Black Eyed Peas
"See You Again"-Charlie Puth & Wiz Khalifa "Don't
Forget About Us"-Mariah Carey
"If We Ever Meet Again"-Katy Perry & Timbaland

Yazarın notu: Bu bir düetin birinci kitabıdır. Ani uçurum tehlikeleri olmayan tam uzunlukta bir romandır, ancak Blake ve Farrah'ın hikayesi ikinci kitap olan [If the Sun Never Sets](#)'de (Temmuz 2020'de çıkacak) devam ediyor. İkinci kitapta HEA garantilidir.

PROLOGUE

Bu onu öldürebilir.

Ne kadar hazırlandığı önemli değildi; önümüzdeki otuz dakika kalbini yerinden sökecek ve un ufak edecekti.

Bu kaçınılmazdı.

"Bir süredir konuşmuyoruz." Sesi eşit derecede suçlayıcı ve belirsizdi.

Onu suçlamadı. Onun yerinde olsaydı, uzun zaman önce kendinden vazgeçerdi. O vazgeçmemiştir, bu da onu daha çok sevmesine neden oluyordu ama sadakati bu konuşmayı daha da zorlaştırıyordu.

Kollarını dizlerine dayadı ve ellerini birbirine kenetledi. Gözlerinin önünde dönene kadar ayaklarının altındaki ahşap zeminin damarlarına odaklandı.

"Meşguldüm."

"Ne ile?"

"Sınıflar. Bar planları. Bu tür şeyler."

"Bundan daha iyisini yapman gerekecek."

Kadının sesindeki keskinlikle başını kaldırdı.

Ona bakmanın bir hata olduğu ortaya çıktı.

Onun yüzünü ve o güzel kahverengi gözlerinde yüzen acıyı görünce göğsü sıkıştı. En son baş başa kaldıklarından bu yana iki hafta geçmişti ama iki ömür de geçmiş olabilirdi.

Dehşeti, onunla tekrar yalnız kalmanın verdiği garip bir coşkuyla karıştı ve onu kollarına alıp bir daha bırakmamak için tüm iradesini kullandı.

"Bana doğruyu söyle." Sesi yumuşadı. "Bana güvenebilirsin."

Her şey yolundaymış gibi davranmak çok kolay olurdu. Ona duymak istediği güvenceyi vermek ve her şeyin eski haline dönmesini sağlamak.

Ona güveniyordu ama gerçek onu paramparça edebilirdi. Bu yüzden yapabileceği tek şeyi yaptı: Yalan söyledi.

"Özür dilerim." Sesindeki duyguyu sildi ve midesinde dönen umutsuzluk çukuruna yönlendirdi. Duyabiliyor muydu? Kalbinin göğüs kafesine çarparak durması için haykırdığı panik dolu güm güm güm sesini? "Bunu bu şekilde yapmak istemezdim ama artık birbirimizi görmememiz gerektiğini düşünüyorum."

Farrah'ın yüzü soldu. Kalbi daha yüksek sesle atıyordu. "Ne?"

Sertçe yutkundu. "Sürdüğü sürece eğleneliydi ama yıl neredeyse bitti ve artık ilgilenmiyorum. Özür dilerim."

Yalancı.

"Yalan söylüyorsun."

İrkildi. Onu iyi tanıyordu. Hem de çok iyi.

"Ben değilim." Tek yapmak istediği dizlerinin üzerine çöküp onu terk etmemesi için yalvarmak olduğu halde umursamaz görünmeye çalıştı.

"Seviyorsun. Beni sevdiğini söylemiştin." "Yalan söyledim."

Onun gözlerinin içine bakamadı.

Kadının keskin nefesi adamın kalbini acı dolu bir düğüme çevirdi. "Saçmalıyorsun." Sesi titriyordu. "Şu haline bak,

titriyorsun."

Ellerini yumruk yaptı ve vücudunu hareketsiz kalmaya zorladı. "Farrah." İşte bu kadar. Nefesi kısa, sık patlamalar halinde çıktı. "Eski kız arkadaşım ile tekrar bir araya geldim.

Tatiller. Sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Onu seviyorum ve burada, aramızda bir hata yaptım. Ama bunu düzeltmeye çalışıyorum."

Hıçkırıkları havayı yırttı. Gözyaşları gözlerini yaktı ama onları geri kırptı.

"Özür dilerim." Ne kadar aptalca ve yetersiz bir sözdü. Neden söylediğini bilmiyordu.

"Şunu söylemeyi kes!"

Kadının sesindeki zehirden irkildi. Bir eliyle kolyesini kavradı, gözlerinde ihanet çalkalanıyordu.

"O zaman hepsi bir yalandı, geçen yıl."

Bakışlarını tekrar yere indirdi.

"Neden? Neden umurundaymış gibi davrandın? İğrenç bir şaka mıydı? Sana kanacak kadar saf olup olmadığımı mı görmek istedin? Tebrik ederim. Sen kazandın. Blake Ryan, şampiyon. Baban haklıydı. Bırakmamalıydın. Kimse bu oyunu senden daha iyi oynayamaz."

Demek ölmek böyle bir şeydi. Acı, pürüzlü siyah bir buz kütlesi gibi içinde donmuştu. Söyleyemediği sözler ve tutamadığı sözler için duyduğu pişmanlık. Onu kurtaracak kimse kalmadan karanlık, yıldızsız bir unutuluşa doğru kayarken yaşadığı yalnızlık.

"Üzgünüm-"

"Eğer bir kez daha 'özür dilerim' dersen, mutfağa gider, geri gelir ve paslı bir bıçakla taşaklarını keserim. Aslında, bunu yine de yapabilirim. Sen lanet olası bir pisliksin. Bütün bu zamanı seninle harcadığım için üzgünüm ve kız arkadaşın için daha da üzgünüm. O daha iyisini hak ediyor."

Tanrım, onun kendisinden nefret ederek gitmesini istemiyordu. Ona tüm bunların bir şaka olduğunu ve kendisiyle dalga geçtiğini söylemeyi her şeyden çok istiyordu. Onu kucaklamak ve kendisini çılgına çeviren portakal çiçeği ve vanilya kokusunu içine çekmek, ona ne kadar aşık olduğunu itiraf etmek ve nefesi tükenene kadar öpmek istiyordu.

Ama yapamazdı. İlk bölüm yalan olurdu ve ikincisi... şey, bu bir daha asla yapamayacağı bir şeydi.

Farrah kapıya doğru yürüdü. Kapı aralığında duraklayıp ona baktı. Ona daha fazla kin kusmasını bekliyordu - bunu hak etmişti. Ama yapmadı. Bunun yerine arkasını döndü ve sessizlikte bir silah sesi gibi yankılanan yumuşak bir "tık" sesiyle kapıyı arkasından kapattı.

Omuzları çöktü. Tüm enerjisi tükenmişti. Her şey bitmişti. Geri dönüşü yoktu.

Yapılması gereken doğru şeydi ama yine de.

Acıyı engellemeye çalışarak gözlerini sıkıca kapattı. Kadının yüzünün görüntüsünü aklından çıkaramıyordu, onu çok az düşündüğünü ve ona bağırarak daha fazla enerji harcamak istemediğini söyleyen yüzünü.

Onun sayesinde aşka inanmıştı. Eskiden Hollywood'un film satmak için uydurduğu bir fantezi olarak reddettiği türden bir aşk. Bu bir fantezi değildi. Gerçektir. Bunu iliklerine kadar hissediyordu.

Keşke daha önce ya da farklı koşullar altında tanışmış olsalardı...

Her zaman pratik bir insan olmuştu ve keşkeler üzerinde durmanın bir anlamı yoktu. Görev onu başka birine bağlamıştı ve er ya da geç Farrah hayatına devam edecek ve ona hak ettiği her şeyi verebilecek bir adamla tanışacaktı. Seveceği, evleneceği ve çocuk sahibi olacağı biriyle...

Kalbinin son sağlam parçası da bu düşünceyle paramparça oldu. Parçalar, gözyaşlarını daha fazla tutamayana kadar kendini kontrol etmesini engelledi. Yedi yaşında ağaçtan düşüp bacağını kırdığından beri ilk kez kocaman, sessiz hıçkırıklar bedenini sarmıştı. Ama bu sefer acı milyon kat daha fazlaydı.

Birlikte geçirdikleri tüm anlar gözünün önünden geçti ve bir zamanlar bir kız için asla ağlamayacağına yemin etmiş olan çocuk ağladı.

Onu incittiği için ağladı.

Ağladı çünkü bu, o gittiği anda ruhuna çöken umutsuz yalnızlığı aklından çıkarmasını sağladı.

En çok da sahip oldukları, kaybettikleri ve asla
olamayacakları şeyler için ağladı.

BİRİNCİ BÖLÜM

Sekiz ay önce

"Bir klasik sütlü çay ve bir tapyokalı ballı oolong sütlü çay. Normal şeker, normal buz."

Farrah Lin yirmi yuanlık bir banknotu tezgâhın üzerinden kasiyere doğru kaydırды, kasiyer de gülümseyerek onayladı. Şanghay'da dört gün geçiren Farrah kampüsün yanındaki balonlu çay mekânının müdavimi olmuştu bile. Bunun cüzdanı ve belі için ne anlama geldiği üzerinde durmamayı tercih etti.

Personel siparişini hazırlarken Farrah da menüyü inceledi. Nai cha (sütlü çay) ve xi gua'yı (karpuz) biliyordu. Birkaç Çince karakter daha tanıyordu ama tutarlı bir cümle kuracak kadar değil.

"Buyurun." Kasiyer Farrah'a içeceklerini uzattı. "Yarın görüşürüz!"

Farrah kızardı. "Teşekkürler."

Kendime not: Olivia'dan yarınki koşuya katılmasını iste.

Farrah küçük dükkândan çıktı ve kampüse doğru yürüdü. Güneş alçalmaya başlamış ve şehri sıcak bir altın ışıltısıyla yıkamıştı. Bisikletliler ve motosikletliler yollarından hızla geçiyor, dar ara sokaklarda yer kapmak için arabalarla mücadele ediyorlardı. Farrah'ın önünden geçtiği restoranlardan yayılan nefis kokular, çöp ve inşaat tozunun pek de hoş olmayan kokularıyla karışıyordu. Sokak satıcıları

Yoldan geçenler şapka ve eşarplardan kitap ve DVD'lere kadar her şeyi satıyor.

Farrah böyle bir satıcıyla göz teması kurma hatasını yaptı.

"Mei nu!" Güzel kız. Farrah böyle bir selamlaşmaya eşlik eden zor satışın farkında olmasaydı bu gurur verici olurdu. "Gel, gel." Yaşlı satıcı onu yanına çağırdı. "Nerelisin?" diye sordu Mandarin dilinde.

Farrah cevap vermeden önce tereddüt etti. "Amerika." Mei guo. Son heceyi uzattı, itirafın acı mı vereceğinden yoksa yardımcı mı olacağından emin değildi.

"Ah, Amerika. ABC," dedi satıcı bilerek. ABC: Amerikan Doğumlu Çinli. Farrah son zamanlarda bunu çok sık duyuyordu. "İngilizce harika kitaplarım var." Satıcı Ye, Dua Et, Sev'in bir kopyasını salladı. "Sadece yirmi kuai!"

"Teşekkürler, ama ilgilenmiyorum."

"Buna ne dersin?" Kadın bir Dan Brown romanı seçti. "Sana bir anlaşma yapacağım. Elli kuai'ye üç kitap!"

Farrah'ın yeni kitaplara ihtiyacı yoktu ve eski romanların ucuz baskıları için elli kuai (yaklaşık 7 ABD doları) pahalı görünüyordu. Ancak satıcı hoş bir yaşlı kadına benziyordu ve Farrah'nın onunla pazarlık edecek enerjisi yoktu.

İngiliz seçeneklerini gözden geçirdi ve doğrudan romantizme yöneldi: Jane Austen, Nicholas Sparks, JoJo Moyes.

Tamam, Sparks ve Moyes aşk hikayeleri yazıyor, romantizm değil ama yine de.

Farrah'ın flört hayatındaki kuraklık göz önüne alındığında, trajik bir şekilde sona erse bile her türlü romantik ilişkiye razı olurdu. Belki ölümle değil ama ayrılıkla ya da başka bir şeyle. Kitaplarda ve filmlerde gördüğünüz o çılgın aşkın gerçek hayatta da var olduğunu kanıtlayacak herhangi bir şey.

Vasat randevular ve üçüncü kalede beceriksizce durmalarla dolu hayal kırıklığı yaratan bir birinci sınıftan sonra, Farrah gerçeklikten vazgeçmeye ve tam zamanlı olarak fantezi dünyasında yaşamaya hazırды.

"Ben bunları alayım." İeceklerini yere bıraktı, böylece Pride & Prejudice (kişisel favorisi), The Notebook ve Me Before You'yu alabildi. Hepsini zaten okumuştı ama olsun, yeniden okumaktan kimseye zarar gelmezdi.

Farrah satıcıya ödeme yaptı, satıcı da gülümseyerek teşekkür ettikten sonra dikkatini yoldan geçen diğer kişiye verdi.

"Mei nu!" Satıcı, kobalt rengi elbise giymiş genç bir kadını işaret etti. "Gel, gel."

Farrah alışveriş çantasını bileğine doladı ve genç kadın satıcının agresif satış konuşmasını savuştururken içeceklerini aldı. Kampüse doğru hızlı adımlarla yürürken başka satıcılarla göz göze gelmemeye özen göstererek ihtiyacı olmayan başka bir şey almaya ikna oldu.

Farrah yaya geçidinde durdu. Yaya ışığı yeşil yandığında karşıya geçmek yerine, bir grup gencin kaldırımından inmesini bekledi ve onları takip ederek Şanghay trafiğinin cangılına girdi.

Çin'de hayatta kalmanın 1. kuralı: yerel halk karşıya geçerken siz de geçin.
Sayıların güvenliği vardır.

Farrah, yurt dışı eğitim programının ev sahibi kampüsü olan Şanghay Yabancı Çalışmalar Üniversitesi'ne vardığında içkisini çoktan bitirmişti. Boş kabı yakındaki bir çöp kutusuna attı ve FEA'nın lobisinin kapısını iterek açtı.

FEA, diğer adıyla Yabancı Eğitim Akademisi, SFSU'daki en eski binalardan birini işgal ediyordu. Dört katlı binada asansör bulunmamasının yanı sıra iç tasarım da arzulanan bir şey değildi. Lobide potansiyel vardı -mermer zeminler, avluya bakan büyük pencerelerden içeri giren tonlarca doğal ışık- ancak mobilyalar 80'lerden fırlamış gibiydi (ve havalı bir retro tarzında değil).

Çatlamış kahverengi deri bir kanep, uyumsuz sandalyeler ve masalarla birlikte pencerelerin altındaki duvarda sıralanmıştı. Cılız bir dergi standı, Time Out Shanghai'ın düzinelerce eski sayısının ağırlığı altında sarkıyordu. Solmuş Çince

Duvarda asılı manzara resimleri küflü havaya katkıda bulunuyordu.

Her zamanki gibi Farrah zihninde mekânı yeniden dekore etmekten kendini alamadı. Merdivenlerden üçüncü kata çıkarken, mevcut mobilyaları, lobiyi görsel olarak genişletecek cam masalı minderli hasır bir takımla değiştirdi. Eski suluboyalar gitti ve Asya esintili sanat panoları geldi - belki de lotus çiçeğinin veya erik çiçeklerinin modern Çin kaligrafisi ile yakından temsilleri. Kitap raflarından oluşan bir duvar olabilir.

"Ow!" Farrah tasarım hayallerine o kadar dalmıştı ki duvara çarptı. Acı beyninde sekerken elini alnına götürdü. Neyse ki bir darbe hissetmiyordu.

Olivia'nın köpüklü çayı da bozulmamıştı, Tanrı'ya şükür. Şekerini almadığı zaman çok korkutucu oluyordu.

Duvar hareket etti. "İyi misin?" diye sordu.

Yürüyen, konuşan bir duvar. Kafasını düşündüğünden daha sert çarpmış olmalı.

Farrah elinin altından dışarı baktı ve kendini bir çift kristal mavisi göze bakarken buldu. Bu gözleri tanıyordu. Geçen yılki Sports Illustrated dergisinin kapağında ona bakmışlardı, yüksek elmacık kemikleri ve ukala sırtışılarıyla birlikte.

Şimdi onu eğlence ve endişe karışımı bir bakışla inceliyorlardı.

"Sen bir duvar değilsin," diye ağzından kaçırdı.

"Hayır, değilim." Duvar olmayan bir kaşını kaldırdı. Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Hayatım boyunca pek çok şeyle anıldım ama bu yeni bir şey."

Farrah yüzüne yayılan utanç kızarıklığıyla savaştı. Karşılaşabileceği onca insan varken Blake Ryan'la karşılaşmak zorunda kalmıştı.

Spor hayranı olmasa da onun kim olduğunu biliyordu. Herkes biliyordu. Teksaslı başarılı bir futbol oyuncusu, takımdan ayrıldığında ulusal bir kargaşaya neden olmuştu.

Yılın başında. Sports Illustrated kapağının yanı sıra Farrah, Blake'i ESPN'in ülkedeki en yetenekli üniversite sporcularıyla ilgili bir belgeselinden hatırlıyordu. Farrah'ın oda arkadaşı geçen yıl onu bu belgeseli izlemeye zorlamıştı çünkü CCU'nun basketbol takımındaki oyun kurucuya takıntılıydı ve övgü dolu sözler söyleyebileceği birine ihtiyacı vardı.

Farrah'ın hayatının en sıkıcı yetmiş beş dakikasıydı ama en azından bolca göz zevki vardı ve hiçbirisi önünde duran Teksaslıdan daha çirkin değildi.

Altın sarısı saçları, buz mavisi gözleri ve buzu kesebilecek elmacık kemikleriyle 1.80 boyunda, bronz tenli ve kaslı bir gençti. Farrah'ın tipi değildi ama çocuğun ateş gibi olduğunu kabul etmek zorundaydı. Blake, yedinci sınıfta Yunan mitolojisini öğrendiğinde Apollo'nun nasıl görüldüğünü hayal ettiği gibi görünüyordu.

"Gerçekten çok sertsin." Sözcükler Farrah onları yakalayamadan ağızdan kaçtı.

Bunu yüksek sesle söylemedim.

Kızarıklık yüzünden vücudunun geri kalanına yayıldı. Ne kadar dua ederse etsin, yer yarılp da onu yutmasın diye, o piç kurusu.

Blake'in diğer kaşı havaya kalktı.

"Demek istediğim, göğsün gerçekten sert. Başka bir şey yok.

Yine de eminim ki istese zor olabilir."

Öldür beni.

Eğleniyormuş hissi tam bir sırtışa dönüştü ve ölümcül silah olarak sınıflandırılması gereken ikiz gamzeler ortaya çıktı.

"Elbette olabilir," dedi Blake. "Özellikle de senin gibi güzel birinin yanındayken."

Farrah'nın utancı çığlık atarak durdu. "Oh, lütfen. Gerçekten sizin için mi

çalışıyorlar?" "Pardon?"

"Sevimsiz tavlama cümleleriniz. Gerçekten işe yarıyorlar mı?"

"Hiç şikâyetim olmadı. Ayrıca, bana bir bakın." Blake kendini işaret etti. "Tavlama cümlelerine ihtiyacım yok."

"Vay canına." Farrah başını salladı. Tipik bir sporcu. "Bu kadar büyük bir kafayla dolaşmak zor olmalı."

"Bebeğim, büyük olan tek yerim o değil."

Farrah kendini tutamadı; gözleri Blake'in kemerinin altındaki bölgeye kayd. Kot pantolonun arkasında saklanan şeyin görüntüsü zihninde canlandı. Ağzı kurudu.

"Göğsümden bahsediyorum tabii ki." Blake kahkahalarla sarsıldı.

Farrah'ın bakışları adamın yüzüne kayd. "Bunu biliyordum." Mahcubiyeti boynuna geri döndü.

"Elbette. Beni zaten gözlerinle soyduğuna göre, artık-"

"Seni soymadım-"

"Kendimizi düzgün bir şekilde tanıtalım." Elini uzattı. "Ben Blake."

Onun kim olduğunu biliyordu ve ikisi de bunu biliyordu. Farrah buna ayak uydurdu çünkü 1) annesi onu kibar bir insan olarak yetiştirmişti; ve 2) kendisi onun adını bilse de, onun kendisinininkini bilmeme ihtimali vardı. İlk gece oryantasyon yemeğinde kısaca tanışmışlardı ama FEA'da yetmiş öğrenci vardı. Farrah tanıştığı insanların yarısının adını bile hatırlayamıyordu. "Ben Farrah."

Elini kavrayabilmek için plastik çantasının sapını diğer bileğine kaydırdı. Adamın avuç içleri sıcak ve sertti. Temas ettiklerinde, damarlarında küçük, beklenmedik bir şok cızırdadı.

"Kaliforniya'dan Farrah."

Adam İlyada'yı eski Yunanca okumaya başlasa daha fazla şaşırırmazdı. "Hatırlıyorsun."

"Nasıl unutabilirim ki?" Blake'in bakışları kızın yüzünde gezindi ve ağzının üzerinde oyalandı.

Farrah'ın kalp atışları bir anda hızlandı. İdeal romantik kahramanının tam tersiydi; uzun boylu, esmer ve yakışıklı, bir yanı da hassas, kültürlü ve okumuşt

-Ama Blake'in seksapelini inkar etmek mümkün değildi. Kovandaki bal gibi ondan damlıyordu.

"Yani kendimizi tanıtmamıza gerek yoktu."

"Hayır." Elini bırakmadan bir adım daha yaklaştı. "Ama sana dokunmak için bir bahane istedim."

Hayır, Blake onun tipi değildi ama dünyadaki her kız onun bakışlarının sıcaklığı altında erirdi. Farrah bunu itiraf etmekten nefret ediyordu ama o da bir istisna değildi.

Yine de bunu gösterirse lanetlenirdi.

Kız esprili bir karşılık bulmakta zorlanırken, Blake başını eğerek kızın kulağına fısıldadı. "Hâlâ tavlama cümlelerimin sevimsiz olduğunu mu düşünüyorsun?"

Farrah elini onunkinden çekti ve kahkahasını duymazdan geldi. Derin, kadifemsi ses boş merdiven boşluğunda yuvarlandı ve onu zenginliğiyle doldurdu.

"Aslına bakarsan var," dedi toplayabildiği kadar ağırbaşlılıkla. "Sandığın kadar ateşli değilsin." Yalan. "Senin kadar yakışıklı bir sürü erkek var."

"Aha! Demek yakışıklı olduğumu

düşünüyorsun." Lanet olsun. "Sadece fiziksel

açıdan." "Ee, yakışıklılığın anlamı bu."

"Burada durup seninle tartışmaktan daha önemli işlerim var. Yani eğer-"

"İç karartıcı romanlar okumak gibi mi?" Blake başıyla elindeki çantayı işaret etti. Not Defteri'nin kapağı ince kırmızı plastikten gün gibi açık görünüyordu.

Farrah, "Anlamamı beklemiyorum ama bu harika bir aşk hikâyesi," diye homurdandı.

"Hey, nasıl istersen. Aşk hikayelerine karşı değilim. Ayrıca, benimle tartışmak dışında yapacak bir şey arıyorsan, birkaç fikrim var." Sesinden bir telkin damlıyordu. "Sen, ben, benim odam. Harika bir aşk hikâyesi."

Farrah homurdandı. "Rüyada bile göremezsin. Sen benim tipim değilsin."

"Ben herkesin tipiyim."

Farrah onun küstahlığına karşılık verme zahmetine katlanmadı. Onun yanından geçip merdivenlerden yukarı çıktı. Omzunun üzerinden, "Umarım sen ve egon iyi bir gece geçirirsiniz," dedi.

"Egom ve ben her zaman iyi bir gece geçiririz. Bu arada," diye arkasından seslendi Blake. "Gittiğini görmekten nefret ediyorum ama gidişini izlemeyi seviyorum."

Farrah dudaklarını birbirine bastırarak onun kasıtlı olarak klişeleştirilmiş cümlesine gülümsememek için kendini zor tuttu.

Blake Ryan beklediğinden daha iyi bir espri anlayışına sahip olabilirdi ama başrol oyuncusu olacak biri değildi.

Onun için değil.

Yakın bile değil.

İKİNCİ BÖLÜM

Blake odasına girip ışıkları açtığında hâlâ sırtıyordu. Kız tavlama repliklerinin sevimsiz olduğunu düşünüp düşünmediğini sorduğunda Farrah'ın yüzündeki ifade?

Paha biçilemez.

FEA'daydı, yani yasak bölgedeydi. Ama bu onunla flört edemeyeceği anlamına gelmiyordu.

Hayatı bir şekilde ilginç tutmak zorundaydı.

Blake anahtarlarını masasına fırlattı ve küçük krallığını gözden geçirdi. Teknik olarak, en azından oryantasyon haftası sona erip Luke aile yanına taşınana kadar burası onun ve Luke'un küçük krallığıydı.

Ama Luke burada değildi, bu da Blake'in 150 metrekaresi tek başına kullanabileceği anlamına geliyordu.

Texas Southeastern'deki kampüs dışı eviyle kıyaslandığında burası bir çöplüktü. Koyu renkli ahşap zemin gıcırdıyordu. Kerpiç duvarlar bir hapisane hücrelerini andırıyordu. İkiz yataklar on yaşındaki çocuklar için yapılmış olabilirdi. Ama FEA yurdunda TSU'daki dairesinde olmayan bir şey vardı: özgürlük.

Bu lüks için Blake dünyadaki tüm plazma TV'lerden ve kral yataklardan vazgeçebilir.

Yatağına uzandı ve gözlerini kapatarak sessizliğin tadını çıkardı. Bakışlar yoktu. Fısıltı yok. Büyük bir şehrin yarısındaki küçük bir odanın sessiz huzurundan başka bir şey yoktu.

Evinden dünyanın öbür ucuna. Şubat ayından bu yana ilk kez nefes alabildiğini hissetti.

Blake'in özel telefon alarının müzikal tonu mutluluğunu böldü. Cleo bunu geçen yaz çıkmaya başladıklarında indirmişti. Futbol kondisyon kampı için her gün şafaktan önce uyanıyordu ve Cleo sabahın 4:30'undaki varsayılan aların sesinden nefret ediyordu.

Tekrar değiştirmeli.

Blake tek gözünü kırarak açtı. Saat akşam 7:30'du, bu da Austin'de sabah 6:30 olduğu anlamına geliyordu. Evi arama zamanı.

Yüzüstü döndü ve dizüstü bilgisayarını açtı. Skype simgesine baktı ve arama düğmesine basmadan önce konuşmayı neden kısa kesmesi gerektiğine dair bahaneler düşündü.

Onu rahatlatan şey, çağrısına cevap veren kişinin Joy olmasıydı.

"Tam zamanında, ezik." Joy ağzına bir patates cipsi attı. "Geç kaldın."

"Hatırlatsana, "Dost Kazanma ve İnsanları Etkileme" kitabını yazan sen miydin?" Blake bir parmağını çenesine vurdu. "Ah, bir dakika. Bunu yapabilmen için okur yazar olman gerekirdi. Benim hatam."

"Ha. Görünüşe göre Şangay senin berbat espri anlayışını geliştirmemiş." Joy başını eğdi. "Berbat görünüyorsun. Çenende bir sivilce mi görüyorum?"

Yok artık. Sivilceleri çıkmadı.

Yine de Blake istenmeyen davetsiz misafirleri kontrol etmek için elini çenesine götürdü. Saat beş yönündeki gölgesinin çiziklerinden başka bir şey yoktu. "Saçmalık."

"Evet, ama seni endişelendirdim." Joy kıkırdadı. "Çok kibirlisin."

"Hemen telefonu yüzüne kapatacağım." "Kapat."

"Yapacağım."

"Tamam."

"Tamam."

Birbirlerine ters ters baktılar.

Önce Joy pes etti. Sırıttı. "Seni özledim, ağabey."

"Ben de seni özledim." Blake'in kız kardeşi tam bir baş belasıydı ama aynı zamanda en iyi arkadaşlarından biriydi ve onu seviyordu. Çoğu zaman.

Bazı zamanlar.

"Şangay nasıl?"

"Çoğunlukla harika. Biraz gürültülü ve kirli ama..." Blake omuz silkti. "Her şeye sahip olamazsın."

Şanghay'da olmaktan -Teksas dışında herhangi bir yerde olmaktan- mutluydu ama doğruyu söylemek gerekirse Çin'i tuhaf ve bunaltıcı buluyordu. Yemekler tuhaftı, nereye gitse insanlar ona bakıyordu ve her yerde, her zaman her şeyden çok vardı.

Gürültü. Işıklar. Arabalar. Teksas'ın sakin banliyölerinde büyümüş bir çocuk için Blake, sanki biri onu bir akvaryumdan koparmış ve trafiğin yoğun olduğu bir saatte otoyolun ortasına bırakmış gibi hissediyordu.

Gerçi bunu ailesine hiç söylememiştir. Zaten kararları konusunda ona yeterince bok atıyorlardı.

Ayrıca, geleli bir haftadan az oldu. Asya'ya alışmak için bolca zamanı vardı.

"TSU için hazır mısınız?" diye sordu.

"Tabii ki. Bütün yaz hazırlandım. Ayrıca, nasıl bir şey olduğunu anlamak için seni kampüste yeterince ziyaret ettim." Yerel devlet üniversitesinde geçirdiği bir sürenin ardından Joy, ikinci yılında TSU'ya transfer oluyordu. "Cleo inanılmazdı. Bilmem gereken her şey hakkında bana bilgi verdi. Hangi dersleri almam gerektiğini, gitmem gereken barları, tanışmam gereken erkekleri."

Blake'in midesine tedirginlik yerleşti. "İkinizin birlikte bu kadar çok zaman geçirdiğinizi fark etmemiştim."

"O benim kız kardeşim sayılır." Joy ona sert bir bakış attı. "Eğer işleri berbat etmeseydin bir gün benim gerçek kız kardeşim, yani baldızım olacaktı."

İşte yine başlıyoruz. "Başlama."

"Hiçbir şeye
başlamıyorum." "Güzel."

"Tek söylediğim, Cleo isteyebileceğin en iyi kız arkadaş-"
Blake inledi. "Tanrı aşkına, bunu daha önce de yaşadık."

"-ve sen ondan ayrıldın." Joy başını salladı. "Ne düşünüyordun ki?"

"Bunun benim aşk hayatım olduğunu ve seni ilgilendirmediğini düşünüyordum." Bu, Blake'in kız kardeşini sevmediği anlardan biriydi. Bütün yaz Cleo konusunda onun peşini bırakmamıştı. Şimdiye kadar bunu aşmış olacağını sanıyordu.

Görünüşe göre öyle değil.

"Annem ve babam çok kızgın."

"Bana bilmediğim bir şey söyle." Futbolu bırakması ve Cleo'dan ayrılması arasında Blake bu yıl ailesine kendini pek sevdirememişti.

"Joy? Hattaki senin kardeşin mi?" Joy

sırıttı. "Şeytandan bahset."

"Sen kime şeytan diyorsun?" Blake'in annesi şakacı bir şekilde azarladı. Yüzünü ekranın önüne doğru çevirdi. "Merhaba canım."

"Merhaba anne."

"Yeterince yiyor musun? Daha zayıf görünüyorsun."

Joy kıs kıs güldü. "Bu benim işaretim. Annemle konuşmana izin vereceğim." Ayağa kalktı. "Yabancılık çekme, tehlike."

"Bu hiç mantıklı değil."

"Her neyse. Byeee!"

Blake'in annesi hiç vakit kaybetmeden işe koyuldu. "Çin'de yemekler nasıl? Bu yüzden mi yemiyorsun? Blake, yurt dışında Avrupa'da okumalıydın."

"Yemek yiyordum ve yemekler güzeldi." Alışmak biraz zaman aldı, hepsi bu. Blake'in dün gece sipariş etmeye çalıştığında keşfettiği gibi, General Tso's tavuğu burada yoktu. "Merak etmeyin."

Helen Ryan oğluna ters ters baktı. "Ben senin annenim. Bu benim iş için Endişelen, özellikle ne zaman Dünyanın öbür ucundaki garip bir ülkede bir yıl geçiriyorsunuz." "Teknik olarak, ABD dışındaki her ülke 'garip' sayılır."

Blake espri yaptı. Ailesinde ABD ve Batı Avrupa dışına seyahat eden ilk kişiydi, bu yüzden endişelerini anlıyordu, ancak sanki büyük bir uluslararası şehir yerine bir savaş bölgesinde okuyormuş gibi davranıyorlardı.

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Helen bileziğini bileğinin etrafında döndürdü. "Eminim insanlar çok güzeldir ama daha tanıdık bir yere gidemez miydiniz? Londra mesela. Orada İngilizce konuşuyorlar. İlkbaharda program değiştirmek için çok geç olmayabilir."

"Önemli olan bilmediğin bir yere gitmek." Şanghay'ın Londra'dan çok daha uzak olduğundan bahsetmiyorum bile. "Ayrıca, Çince öğrenmek için faydalı bir dil."

"Sanırım haklısın." Helen iç çekti. "Senin için endişeleniyorum, Blake. Bütün yıl garip davrandın."

"Çözmem gereken birkaç şey var." Mesela artık futbolu bıraktığına göre hayatında ne yapacağını. "İyi olacağım, söz veriyorum."

"Pekâlâ." Annesi ikna olmuş görünmüyordu ama konuyu kapattı. "Babanla konuşmak ister misin? Buralarda bir yerdedir." Oturma odasına doğru döndü. "Joe!"

"Hayır!" Blake boğazını temizledi. "Yani, başka bir zaman. Yakında bir oryantasyon şeyim var."

"Gecenin bu saatinde mi?"

"Uh, evet. Bir... gece pazarına gidiyoruz," diye geçiştirdi Blake.

"Oh, tamam." Helen hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "İyi eğlenceler. Seninle sonra konuşuruz. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum anne."

Blake imzaladı. Ucuz atlatmıştı. Joe Ryan'ın sesi kafasının içinde kötü bir rüya gibi yankılanırken babasıyla konuşmasına gerek yoktu.

Aptal mısın sen? Maç sırasında kafana çok sert bir darbe mi aldın... Futbolu bırakamazsın, iyi olduğun tek şey bu... Bırakanlar kaybedenlerdir...

Blake'in şakağının arkasında donuk bir ağrı belirdi. Babasını düşünmek bile onu çılgına çeviriyordu.

Gürültülü bir çarpma sesi yerinden sıçramasına neden oldu. Blake, kapıda oda arkadaşını görene kadar bu sesin baş ağrısının şiddetlenmesinden kaynaklandığını düşündü.

"Özür dilerim." Luke Peterson yüzünü buruşturdu. Boyu 1.80, kilosu ise 250'nin üzerindeydi ve her santimiyle bir rugby oyuncusu gibi görünüyordu. "Biraz fazla içmişim."

"Sorun değil." Blake oda arkadaşının kızarmış yüzüne ve her yere dağılmış kısa kahverengi saçlarına baktı. "Nerede içkiniz? Rüzgâr tüneline mi?"

"Har-har." Luke utangaç bir eliyle saçlarını düzeltti. "Courtney'nin odasında maç öncesi oyun oynuyordum. Şu anda Gino'dalar ama cüzdanımı unuttum."

Kampüse yakın bir bar olan Gino's, hızla FEA'nın favori oyun öncesi mekânı haline geliyordu. Yemekler berbattı ama içkiler ucuzdu, ki bu da bir üniversite öğrencisinin isteyebileceği tek şeydi.

Blake yiyecek ya da içecekleri umursamazdı. Barlara enerji ve dayanışma için giderdi. Orada yabancılar, bir şarkıya duydukları ortak sevgiden tuttukları takımın televizyonda attığı bir gole kadar en basit şeylerle birbirlerine bağlanabilirdi. Takılmak, takılmak ya da üzüntülerini bastırmak için orada olup olmadıklarına bakılmaksızın herkes hoş karşılanırdı.

"Mükemmel zamanlama." Blake ayağa kalktı ve kazağını başına geçirdi. Gino'da hava çok sıcaktı. "Ben de oraya gitmek üzereydim."

Babasını unut. Yaşlı adamın Şangay'da geçireceği zamanı mahvetmesine izin vermeyecekti.

Evden 7,000 milden fazla uzakta olmanın en güzel yanı ne? Canın ne isterse onu yapabilirsin.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Karar vermek zorundayız." Olivia Tang çantasından bir kalem çıkardı ve bir kokteyl peçetesine bir şeyler karaladı. "Artı/eksi listeleri yapacağım. Tatil yaklaşıyor ve yakında rezervasyon yaptırmazsak her yer dolu olacak."

Sammy Yu, "Tatile bir aydan daha uzun bir süre var," diye belirtti. "Zamanımız var."

"Burası Çin. O zaman kaç kişinin seyahat edeceğini biliyor musunuz? Çok fazla," dedi Olivia kimse cevap vermeden önce. "Kumsalda güneşlenmek yerine ormanda kamp yapmak zorunda kalmadan önce hazırlıklarımızı tamamlamayı tercih ederim."

"Kamp yapmak kulağa hoş geliyor," dedi Sammy. Olivia kaşlarını çatı. "Ya da güneşlenmeye gidebiliriz. Güneşlenmek de kulağa hoş geliyor."

Farrah, Courtney Taylor ve Kris Carrera birbirlerine eğlenen bakışlar fırlattılar. Olivia'nın inkârlarına rağmen, Sammy'nin ona karşı bir şeyler hissettiği açıktı. Farrah, Olivia'nın bunu neden inkâr ettiğini bilmiyordu. Sammy yakışıklı, tatlı, komikti ve ülkenin en seçkin liberal sanat okullarından biri olan Harvey Mudd'da matematik okuyordu. O her kızın (ve her Asyalı annenin) hayaliydi.

"Oylama yapmak varken lehte/aleyhte listelerine gerek yok." Courtney elini Olivia'nın kokteyl peçetesinin üzerine koyarak diğer kızı yazmayı bırakmaya zorladı.

"Liste yapmaktan hoşlanırım."

"Biliyorum tatlım, ama bir bardayız." Courtney kolunu Gino'nun koluna doladı. "Şu işi bitirelim de tadını çıkaralım. Tayland'a gitmek isteyenler ellerini kaldırsın."

Farrah, Sammy ve Leo Agnelli ellerini kaldırdı. Listelerine özlemle baktıktan sonra Olivia da elini kaldırdı.

"Japonya mı?" Kris.

"Filipinler mi?"

Courtney ve Nardo Crescas.

Nardo Kris'e baktı. "Filipinler'e gitmek istemiyor musun? Ailen oralı."

"Aynen öyle. Her yıl giderim." Kris esnedi. "Hayır, teşekkürler."

"Luke daha önce Filipinler'e de gitmek istediğini söylemişti, o yüzden bunu üçe tamamlayacağız. Her halükarda Tayland kazandı. Yarın biletlerimizi ayırtacağız." Courtney alkışladı. "Yaşasın! Şimdi kutlamak için eğlenceli bir şeyler yapalım."

"Bekle. Tayland'da nereye gitmek istediğimize daha karar vermedik," diye itiraz etti Olivia.

"Liv." Farrah bir kolunu arkadaşının omzuna doladı. "Bunu yarın çözeceğiz."

Olivia iç çekti. "Tamam. Ama her yer satıldığı için kendimizi bir hamam böceği motelinde bulursak, seni uyardığımı söyleme."

"Yapmayacağım." Farrah yolun kenarındaki bir arabada uyumak zorunda kalmalarını umursamıyordu. Önemli olan tek şey Tayland'ı ziyaret edecek olmasıydı.

FEA'da dört gün geçirdi ve dönem şimdiden California Coast Üniversitesi'ndeki ilk yılının tamamından daha ilginçti.

Farrah'ın midesi heyecanla dolup taşıyordu. Geziler, insanlar ve bu yılki ulusal öğrenci iç tasarım yarışması için alacağı ilhamla birlikte Şangay, şimdiye kadar verdiği en iyi karar olarak şekilleniyordu.

Harika bir arkadaş grubuna sahip olmak yardımcı oldu. Farrah havaalanında FEA'nın kampüse giden servisini beklerken Olivia ile tanıştı. Olivia, Kris ve Courtney ile arkadaşlık kurdu, onlar da Olivia'yı erkeklerle tanıştırdı (Courtney, Mardi Gras partisine katılanların boncuk topladığı gibi arkadaş topladı) ve gerisi tarih oldu.

"Luke'tan bahsetmişken, nerede o?" Leo kayıp arkadaşlarını bulmak için etrafına bakındı. "Yıllar önce cüzdanını almaya gitti."

Farrah, Leo her konuştuğunda karnında oluşan ikinci, daha endişe verici çarpıntıyı görmezden gelmeye çalıştı. Ve ona her baktığında. Ya da onu her düşündüğünde.

Blake'in aksine, Leo yüzde yüz onun tipiydi. Nihayet, odaya girdiğinde kalbini hoplatan bir çocuk! Kıvrıkcık siyah saçlı, bilmiş bir gülümsemeye sahip, beş dil bilen ve klasik yazarlardan anında alıntı yapabilen bir çocuk.

Söz konusu çocuğun kaçırılmış olması çok kötü.

"Eminim yakında burada olur." Courtney Leo'nun yanına sokuldu.

Courtney hakkında pek çok şey söyleyebilirsiniz ama hızlı hareket etmediğini söyleyemezsiniz. Leo ve Courtney 808'in köşesinde öpüşmeye başlamadan önce Farrah ilk gece kendini tanııtma fırsatı bile bulamadı.

Aslında çıkmıyorlardı ama sadece birbirleriyle takılıyorlardı. Üniversitede, bu temelde çıkmakla aynı şeydi.

Farrah içkisini yudumladı ve çifte bakmamak için barı taradı. Gino's, steroidli bir Amerikan üniversite barı gibiydi. Yerli ve yabancı öğrenci kalabalığı hamburger, patates kızartması ve alkolle dolu masaların etrafında toplanmıştı. Tavana monte edilmiş hoparlörlerden Amerika'nın en son Top 40 şarkıları bangır bangır çalıyor, arkadaki iki bira pong masasından gelen tezahüratları bastırıyordu. Geçmiş müşterilerin grafitileri her duvarı kaplıyor ve tavana kadar uzanıyordu.

Farrah masalarına en yakın mesaja odaklandı. Taksi şoförünüze iyi davranın, birisi siyah kalemle tavsiye etmiş, yoksa sizi hiçbir yerin ortasında bırakacaklar. Bunun üzerinde rastgele bir telefon numarası ve onun üzerinde de basit bir hashtag vardı: #ballsballsballs.

Bar grafitilerini sevmek lazım.

Olivia Farrah'ya doğru eğildi. "İyi misin?" diye fısıldadı. Farrah'ın aşık olduğunu bilen tek kişi oydu.

"Evet," diye yalan söyledi Farrah. Courtney onun arkadaşıydı, Leo da Courtney'nin (bir nevi) ve hepsi bu kadardı. Ayrıca Farrah karşılıksız aşka yabancı değildi. Sahip olamayacağı erkeklere aşık olmak gibi bir alışkanlığı vardı, hatta onların henüz kapıldığını bilmediği zamanlarda bile. "Ben bunu aştım."

Olivia ikna olmamış görünüyordu.

"Sen neden bahsediyorsun?" Sammy başını Olivia'nın omzunun üzerinden uzattı. "Anlat bana."

"Kendi işine bak geni." Olivia sözlerine rağmen gülümsedi. Sammy'nin yanında gülümsememek çok zordu.

"Hadi ama, söylemem. Sır tutabilirim." Sammy kaşlarını oynattı. "Yaramaz bir şey mi?"

"Sen öyle san." Farrah ona bir kızartma fırlattı. "Erkeklerin düşündüğü tek şey seks mi?"

"Hayır. Bazen yemek hakkında düşünürüz." Sammy kızartmayı yakaladı ve ağzına attı.

Olivia dirseğini onun böğrüne sapladı. Adam da karşılık olarak Olivia'yı gıdıklayınca Olivia ciyakladı ve gülmekten neredeyse banktan düşecekti.

Farrah sırtışını bardağının arkasına sakladı.

"Oh, bakın. İşte Kaba Olan'ın kendisi, hediyeler taşıyor." Kris kaşlarını kaldırdı. "Blake Ryan da dahil. Ne kadar düşünceli."

Farrah'ın kafası döndü.

Luke iki elinde birer akvaryum kokteyli ve yanında Blake'le onlara doğru yaklaştı.

"Yine mi saçmalıyorsun, Kris?" Luke içecekleri masaya koydu.

"Gürültüden beni duymuş olamazsın." "Duymama gerek yoktu. Her zaman saçmalıyorsun."

Courtney güldü. "Haklı."

"Kimin tarafındasın sen?" Kris homurdandı.

"Senin tabii ki." Courtney Kris'in elini okşadı. "Sen benim kız öğrenci birliğindeki kardeşimsin."

Harvey Mudd'da en iyi arkadaş ve sınıf arkadaşı olan Sammy ve Nardo dışında, Kris ve Courtney FEA'da program başlamadan önce birbirlerini tanıyan tek kişilerdi.

"Bir gecede iki kez." Blake Farrah'ya göz kırptı. "Beni takip ettiğini düşünmeye başlıyorum."

"Buraya ilk ben geldim."

"Hepsi öyle diyor." Blake, Farrah'ya bir şişe bira uzattı. "İçmek ister misin?"

"Bira sevmem."

"Hadi, biraz yaşa. Konfor alanının dışına çık."

"Bira içmek yaşamak sayılmaz." Yine de Farrah Tsingtao'yu adamın elinden kaptı. Adamın eli onunkine değdi ve teninde başka bir elektrik akımı cızırdadı.

Kapağını açtı ve tadına bakarak yüzünü buruşturarak bir yudum aldı.

Blake onun yüz ifadesine güldü. "Birayı gerçekten sevmiyorsun."

"Tadı idrar gibi."

"İdrarın tadını nereden biliyorsun?"

Farrah bir yudum daha aldı. "Seninle konuşamıyorum. Çok yorucusun."

"Sorun değil. Konuşmak dışında yapabileceğimiz başka şeyler de var. Yine de daha az yorucu olacaklarını garanti edemem."

Blake onun karşısına oturdu. Düz siyah V yakalı tişörtü ve kot pantolonuyla bile GQ dergisinin kapağından fırlamış gibi görünüyordu. Gömlek geniş omuzlarını ve kaslı kollarını gösteriyordu ve teni barın loş ışığında altın renginde parlıyordu.

Blake onun bakışlarını yakaladı ve kibirli bir sırıtışla parladı. "Gördüğün hoşuna gitti mi?" diye mırıldandı.

"Daha iyilerini görmüştüm," diye karşılık verdi. Görmüştü. İtalya'daki sanat müzelerinin heykel bölümlerinde.

Blake odadaki en seksi erkek olduğunu bilen birinin güveniyle sırttı.

Luke ona bir şey söyledi. Blake cevap vermek için başını çevirdiğinde Olivia Farrah'nın kolunu yakaladı. "O da neydi öyle?"

"Ne neydi?"

"Şu." Blake'i işaret etti. "Cinsel gerilimden neredeyse eriyordum."

"Ha! Çok fazla içmişsin." Farrah daha önce hiç bu kadar saçma bir şey duymamıştı. "Cinsel gerilim yoktu."

"Oh, tatlım. Evet, vardı. Neden inkar ediyorsun? Blake çok ateşli." Olivia sesini alçalttı. "Kim olduğunu bildiğin kişiyi unutmama yardım edecek. Dedikleri gibi, birini unutmanın en iyi yolu başka birinin altına girmektir."

Farrah hayatında ilk kez, her alkol aldığı anda yüzünü kaplayan kızarıklık için minnettardı. Yanaklarındaki kızgın utancı gizliyordu.

"O benim tipim değil."

"Saçmalama. O her kızın tipi." Farrah içini çekti. Bunu duymaktan bıkmıştı.

"Çocuklar, bakın Luke ne getirmiş." Courtney bir deste kâğıdı havada salladı. "Ne dersiniz? Papaz oyununa var mısınız?"

"Evet! Ben kralların kralyım." Luke göğsünü yumrukladı. "Hadi bakalım."

Kris, "Bir gorile olan benzerliğiniz dikkat çekici," diye gözlemledi.

"Isır beni."

"Sen öyle san."

"Çocuklar, sakın olun." Courtney kartları karıştırdı ve yüzleri aşağı bakacak şekilde içeri soktukları baijiu şişesinin etrafına yaydı. Son bir haftadır açılmadan orada duruyordu.

Saat. Çalışanların umurunda değil gibiydi ama gruptaki hiç kimse bunu açmaya cesaret edemedi. Seksen ila yüz yirmi derece arasında değişen Baijiu, kaçak içkinin Çin'deki eşdeğeri idi. Şakası yoktu.

"Normal kurallar, değil mi? As şelale, iki sen, üç ben, dört kat..." Courtney bir nefeste talimatları gözden geçirdi.

"Bir şey dışında aynı fikirdeyim," diye konuştu Blake. "As, Sıcak Koltuk'tur. Kim çekerse, diğer tüm oyuncuların bir sorusuna cevap vermek zorunda. Dürüstçe."

"Oooh." Courtney'nin yüzüne bir sırıtma yayıldı. "Bunu sevdim. Bunu çok sevdim."

Farrah gözlerini kısıtı. Blake araya girip kuralları değiştirecek bir tipti.

Oyun kızıştı. Herkes sırayla, her biri önceden belirlenmiş bir kuralı olan bir kart çekti. İlk birkaç turda Farrah on (kategoriler) ve beş (tüm erkekler içer) gibi zararsız kartlar çekti.

Beşinci rauntta şansı tükendi.

Olivia üç çektikten sonra (ben, bu da içmesi gerektiği anlamına geliyordu) sıra Farrah'a geldi. Kalan kartları inceledi. Eli kendisine en yakın olanın üzerinde gezinirken fikrini değiştirdi ve diğer taraftan bir kart çekti. Ters çevirdi.

Bir as. Gecenin ilk ası. Masa alkıştan yıkıldı.

Farrah inledi. "Sizden nefret ediyorum çocuklar."

"Kimse seni o kartı seçmeye zorlamadı. Bu kaderdi," diye alay etti Sammy.

"Evet, evet." Farrah sözde kaderine boyun eğdi. Kollarını iki yana açtı. "Ben hazırım. Hadi bakalım."

Onlar yaptı. Onun arkadaşlar Biberli onu ile hızlı sorular. Beklendiği gibi, çoğu cinsel içerikli ama zararsızdı.

Hiç üçlü yaptın mı? Hayır.

En garip ilişki noktası? Plajdaki cankurtaran standı ("ilişki" kelimesini nasıl yorumladığınıza bağlı olarak).

Ünlü fantezisi mi? Ian Somerhalder ya da Henry Cavill. Ya da ikisi birden. Farrah bu son kısmı şaka olsun diye eklemiş olsa da erkeklerden birkaç spekülâtif bakış aldı.

Erkekler. Çok tahmin edilebilir.

Blake bir sonraki soruyu sordu. "Programdaki bir kişiyle takılabilecek olsaydın, bu kim olurdu?"

Farrah dondu kaldı. Yüzünü ifadesiz tutmaya ve bakışlarının Leo'ya doğru kaymasını engellemeye çalışırken herkes ona beklenti içinde bakıyordu. Yapacağı herhangi bir hareketin onu ele vereceğinden emindi. Bir şeyler uydurmayı düşündü ama öyle olmadığı halde birinin ona aşık olduğunu düşünmesini istemiyordu.

Yalan mı söyleyeyim yoksa içeyim mi? Bir yandan, baijiu kokusu tek başına kusma isteği uyandırdı. Diğer yandan... Siktir et.

Farrah baijiu'yu aldı, berrak sıvıyı boş bir shot bardağına döktü ve yakıt benzeri kokusunu içine çekmemek için nefesini tutarak düz bir şekilde geri devirdi.

Arkadaşları kendiliğinden bir alkış tufanı kopardı. Alkışlamayan tek kişi Blake'ti. Onun yerine, bilmiş bir sırıtışla kızın içkisini izledi.

Ucuz, ateşli sıvı boğazından aşağıya doğru yanarak ilerlerken Farrah yüzünü buruşturdu. Çinliler baijiu'yu neden bu kadar çok seviyorlardı ki? Kokusu ve tadı ispirto gibiydi.

Olivia ona bir bardak su uzattı, o da beş saniye içinde içti. Elinin tersiyle ağzını sildi ve derin bir nefes aldı. Kusma isteği azaldı ama alkolün ağızda bıraktığı acımasız tat devam etti.

"Sen bir şampiyonsun." Sammy, Olivia'nın sırtını sıvazlamak için ona doğru uzandı.

"Bizden bir şey saklayacak kadar çaresiz misin?" Leo şaka yaptı.

Farrah omuz silkerek ve gülümseyerek soğukkanlı bir tavır takındı. "Devam soruları yok," diye hatırlattı ona. Onun bakışlarından kaçındı.

Leo teslim olmak için ellerini kaldırdı. "Tamam. İşte kolay bir tane. Numaranız nedir?"

Yani yattığı insan sayısı. Cevap vermeden önce durakladı. "Sıfır."

Olivia bunu bildiği için gözünü bile kırpmadı ama masanın geri kalanı Farrah'a sanki bir kafası daha çıkmış gibi bakıyordu.

"Benimle dalga geçiyorsun," dedi Luke.

"Hayır." Farrah utanç ve meydan okumayla çenesini kaldırdı. Los Angeles'tan on dokuz yaşında bir bakire bugünlerde bir yenilikti ama iffetli biri değildi. Her konuda tecrübesi vardı. Sadece hiç sayı vuruşu yapmamıştı.

"Ve bunda yanlış bir şey yok," dedi Olivia sadakatle.

"Tabii ki hayır." Farrah, Leo'nun etkilenmiş mi, eğlenmiş mi yoksa şaşkın mı olduğunu anlayamadı. "Hazır olduğun zaman hazırsındır. Kimsenin seni başka türlü ikna etmesine izin verme."

Farrah gülümsemeye zorladı. Elinde olsa bekâretini çoktan kaybetmiş olacağından bahsetmemeyi tercih etti. Geçen yıl, Görsel İletişim sınıfındaki seksi üçüncü sınıf öğrencisi Garrett Reiss'a vermesine ramak kalmıştı. Üçüncü buluşmalarından sonra, yurt odasına kadar gitmişler ve Garrett'in prezervatifinin bittiğini fark etmesinden önceki o önemli ana kadar gelmişlerdi. Bir sonraki randevuları gerçekleşmeden önce, onu sinemada başka bir kızla bademcik hokeyi oynarken yakaladı ve hepsi bu kadar.

Farrah evliliği ya da gerçek aşkı beklemek istemiyor ya da buna ihtiyaç duymuyordu (gerçi bunda yanlış bir şey yoktu) ama bir kızın bazı standartları olmalıydı. Ne yazık ki, ne zaman bu standartları karşılıyor gibi görünen biriyle birlikte olmaya yaklaşırsa, bir şey gelip her şeyi mahvediyordu - yanlış yer, yanlış zaman, koruma yok, adam pisliğin teki çıkıyor. Liste uzayıp gidiyor.

Bu noktada, Farrah asla seks yapmayacaktı. Mezar taşıdaki yazıyı şimdiden hayal edebiliyordu: İŞTE YALANLAR

FARRAH LIN, DÜNYANIN EN YAŞLI BAKİRESİ, ONU VERMEYE ÇALIŞTI AMA VEREMEDİ. HUZUR İÇİNDE YATSIN.

"Peki ne kadar uzağa gittin?" Nardo meraklanmış görünüyordu. "İkinci mi? Üçüncü mü? Ya da-" Durakladı. "Bekle. Birinciye geçtin mi?"

Luke bir kahkaha attı ve Courtney ona pis bir bakış attığında bu kahkaha öksürüğe dönüştü.

Farrah, "Tabii ki var," diye tersledi. "Ben bakireyim, rahibe değil."

"Devam edelim. Bu gece soru sormama kuralını yeterince çiğnedik." Blake bir kriko çekti. "Asla Yapmadım."

Herkes yeniden oyuna odaklanırken Farrah rahat bir nefes aldı. Cinsel deneyimsizliğinden utanmıyordu ama bütün gece bu konuda sorguya çekilmek de istemiyordu.

Farrah masanın diğer tarafına baktı ve Blake'le göz göze geldi.

Ona ihtiyatlı bir göz kırptı.

Huh.

Belki de Blake Ryan o kadar da kötü değildi.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Blake'in eski takım arkadaşları onu şimdi görebilselerdi, kışlarıyla gülerlerdi.

Blake Ryan, Cuma gecesi şehre gitmek yerine ders mi çalışıyor? Duyulmamış bir şey.

TSU'da "ciddi" bir bölüm (İşletme) seçen ve akademisyenliği ciddiye alan birkaç futbolcudan biri olmasına rağmen, Cuma geceleri hiç evde kalmamıştı. O zamanlar, yetişmesi gereken işleri vardı.

Ama Blake artık bir futbolcu değildi ve Şangay'daydı, Teksas'ta değil. FEA'nın müfredatının çok zor olduğundan bahsetmiyorum bile. Günlük ev ödevleri ve kelime derslerine ek olarak haftada dört gün dört saatlik dil dersleri, haftalık yazılı/sözlü sınavlar ve hepsi Mandarin dilinde yapılan iki seçmeli ders. Öğretmenler ya da laoshiler, bu programa gelirken sıfır Mandarin bilen Blake'e karşı sabırlıydı, ancak yine de zamanın yarısında neler olup bittiğine dair hiçbir fikri yoktu.

Kalemini masaya vurdu. "Duibuqi. Dui. Bu. Qi," diye mırıldandı, karakterleri zihnine kazımaya çalışıyordu. Mandarin dilinde "Üzgünüm". Telaffuzu iyiydi ama yazması başka bir meseleydi.

Blake bir eliyle ders kitabındaki karakterlerin üzerini örttü ve onları hafızasına dayanarak yazmaya çalıştı. O

ilk ikisini geçti ve üçüncüyü tahmin etti. Hızlı bir kontrol ona yakın olmadığını söyledi.

"Kahretsin." Annesi haklıydı. Yurtdışında, İngiltere ya da Avustralya gibi İngilizce konuşulan bir ülkede eğitim görmeliydi.

Ama hayır, dünyanın en zor dillerinden birine ev sahipliğı yapan Çin'i seçmek zorundaydı.

Blake ders kitabını çarparak kapattı ve gözlerini ovuşturdu. Çince yazı sistemini oluşturan çizgilere, kıvrımlara ve dalgalı çizgilere saatlerce baktıktan sonra görüşü bulanıklaşmıştı. Bu sırada saatin kulakları sağır eden tik takları boş kütüphanede yankılanıyor, onunla alay ediyordu. Ona iki saattir bu işle uğraştığını ve hâlâ en kolay kelimeleri bile doğıru düzgün öğrenemediğini hatırlatıyordu.

"Bir molaya ihtiyacım var."

Şimdi kendi kendine konuşuyordu. Hayranlık uyandırıcı.

Blake içinde bulunduğı durum için Daniel Craig'i suçladı. Eğıer Şangay, şehir seçimiyle birlikte yurtdışı eğitim başvurusunu yapmadan hemen önce izlediğı Skyfall sahnesinde o kadar harika grnmeseydi, burada olmayacaktı. Sydney'de sörfü kızlarla takılıyor ve sahilde en iyi hayatını yaşıyor olacaktı. Avustralya, evinden Çin'den bile daha uzaktı. Mükemmel olurdu.

Aptal Bond dövüş sahnesi.

Blake uzuvlarını esnetmek için ayağı kalktı. Boynunu kıvırdı ve omuzlarını silkti. Saatlerce oturduktan sonra hareket etmekten daha iyi bir şey yoktu.

Kütüphanenin kapısı açıldı. Farrah elinde eskiz defterine benzeyen bir şey ve kolunun altına sıkıştırdığı bir yığın dergiyle içeri girdi.

Şimdi sorun vardı. Farrah çok güzeldi ve Blake onu kızdırmaktan zevk alıyordu ama ona yaklaşmak yasaktı. Sadece FEA'da çalışmakla kalmıyordu -ki bu, aralarında işler kötüye giderse onu her gün görmek zorunda olduğı anlamına geliyordu- aynı zamanda bakireydi.

Blake lisede bir kez bir bakireyle yatmıştı. Lorna'nın bakire olduğunu olaydan sonrasına kadar bilmiyordu ve aralarında özel bir ilişki kurmayı reddettiğinde, Lorna onun sevgili Chevy'sinin anahtarını Freddy Krueger'in yüzüne benzeyene kadar aldı.

Eğlenceli zamanlar.

Sonra Lorna'nın babası Blake'in biricik kızıyla yattığını öğrendi ve futbol antrenmanından sonra elinde bir av tüfeğiyle onu takip etti. Neyse ki Blake'in koçu onları gördü ve Blake kendini yerin altı metre altında toprak yerken bulmadan önce polisi aradı. Polis, teknik olarak Blake'i vurmaya çalışmadığı için (henüz) adamı sert bir uyarı ile serbest bıraktı, ancak Blake yine de kızın tüm lanet ailesine karşı bir yasaklama emri çıkardı.

Daha da eğlenceli zamanlar.

Lorna kısa süre sonra okul değiştirdi ve Blake bir daha asla bir bakireyle takılmamaya yemin etti. Yine de bu Farrah'la flört edemeyeceği anlamına gelmiyordu. Flört zararsızdı.

Tekrar yerine oturdu, ellerini başının arkasında birleştirdi ve kayıtsız bir gülümsemeyle ayaklarını masaya vurdu.

Farrah onun alışılmışın dışındaki pozisyonu karşısında kaşlarını kaldırdı. Yorum yapmak yerine onun yanındaki masaya oturdu ve dergilerinden birini açtı.

Blake kollarını başının üzerine doğru uzatarak en iyi özelliklerinden biri olan karın kaslarını gösterdi. Vücudundaki diğer her şeyle birlikte.

Doğruysa ukalalık sayılmaz.

Onun kızgınlığına rağmen Farrah başını kaldırmadı. Bir keşiş gibi sakin bir şekilde okumaya devam etti.

Blake ayaklarını yere doğru salladı. Masasına doğru yürüdü, kışını onunkinin karşısındaki sandalyeye yerleştirdi ve çenesini ellerinin arasına aldı.

Saat işliyordu. Klima uğuldadı. Sayfaları çevirirken hışırdadı.

Sonunda Farrah bir hışımla dergisini kapattı. "Yardımcı olabilir miyim?"

Blake sırttı. Başarılı!

"Birini selamlamanın uygun yolu bu mu şimdi?" diye söylendi. Austinlilerin güçlü aksanları yoktur, ama o istediğinde bunu kalın bir şekilde söyleyebilirdi. "Annen sana görgü kurallarını öğretmedi mi?"

"O yaptı. Bu yüzden seni ve kibrini rahat bıraktım. Bölmek kabalık olurdu."

Blake bir elini göğsünün üzerine koydu. "Boşuna mı? Ben mi? Kalbimi kırıyorsun."

"Kimsenin senin kalbini kırabileceğinden şüpheliyim." Farrah kirpiklerini kırıştırdı. "Eğer kırarlarsa, daha önce tek başına yaptığın fotoğraf çekiminin kanıtları acını hafifletecektir."

Vücudu kahkahalarla titreşti. "Biliyorsun, beni tanıdıktan sonra ayakları yere basan biriyim."

"Kendinle ilgili en sevdiğin şey bu mu?"

"Favori mi, yani bir tane mi? Sadece birini seçemem." Kaşlarını çattı. "Oh. Anlıyorum."

"Uh-huh. Artık kibirli olduğun gerçeğini ortaya koyduğumuza göre, sessiz olabilir misin? Çalışmaya çalışıyorum."

"Ben de öyle."

"Çalışmıyorsun."

"Sen gelip sözümü kesene kadar çalışıyordum." "İçeri girdiğimde hiçbir şey söylemedim!"

"İşıltılı varlığıyla dikkatimi dağıttın. Sanki göklerden bir tanrıça inmiş gibiydi. Böylesine olağanüstü bir vizyonla karşı karşıyayken Çince kelimeler gibi sıradan bir şeye nasıl odaklanabilirim?"

Farrah'ın ağzı bir, iki kez seğirdi, ta ki kahkahadan iki büklüm olana kadar.

Blake'in yüzünde bir sırıtma belirdi. Bu kadar sakın birinin gevşediğini görmenin ve onu böyle güldürenin kendisi olduğunu bilmenin büyüğü bir yanı vardı.

"Seninle ne yapacağımı bilmiyorum." Gözlerindeki yaşları sildi.

"Birkaç şey önerebilirim." Blake, Farrah'ın kucağına tırmanıp ona sarıldığını hayal etti. Gömleğini çıkardığını. Onun gömleğini çıkarırken. Adam onun saçlarını kavrayıp inerken, o da kesinlikle nefis olan göğüsleriyle ziyafet çekiyordu.

Hey, o bir erkekti. Kendine yardım edemezdi. Ama bu adamın şimdi soğuk bir duşa ihtiyacı vardı.

Blake masanın altına gizlice yerleşti. Aleti olması hoşuna gidiyordu. O ve Junior çok iyi anlaşıyorlardı. Ama bazen alt kattaki arkadaşı en uygunsuz anlarda ortaya çıkıyordu.

"Her neyse, sen... Vogue mu okuyorsun?" Blake gözlerini kısarak derginin kapağına baktı. "Bunun ders programının bir parçası olduğunu sanmıyorum."

"Öncelikle, bu Vogue China, yani Çince okuma becerilerimi geliştiriyorum. İkincisi, bu FEA için değil. Bu-" Farrah tereddüt etti. "Boş ver."

Blake'in entrika radarı titreşti. "Beni böyle asılı bırakamazsın. Bu ne için?"

Farrah içini çekti. "Ulusal İç Tasarım Derneği her yıl bir öğrenci yarışması düzenliyor. Kazanan, seçtiği NIDA üyesi firmada tüm masrafları karşılanan bir yaz stajı kazanıyor. Bu, sektördeki en prestijli ödüllerden biri."

"Kulağa hoş geliyor." Blake tasarım hakkında tek bir şey bile bilmiyordu ama keşke bilseydim diyordu. Tasarımcı olmak istediği için değil, Farrah bu konudan bahsederken gözleri parladığı için. Onu bu konuda bu kadar tutkulu yapan şeyin ne olduğunu bilmek istiyordu. Belki bu, hayatında ne yapmak istediğini anlamasına yardımcı olurdu. "Yine de Vogue kısmını anlamadım."

"İlham için." Farrah sayfaları karıştırdı. "Farklı tasarım konseptleri içeren bir portföy sunmamız gerekiyor ve ben sonuncusu için ne yapmak istediğime karar veremedim."

"Ama o bir moda dergisi." Blake küçüklüğünden beri kız kardeşinin Vogue'daki pahalı ürünler hakkında övgüler yağdırdığını duymuştu.

Gençler.

"Tasarım ilhamı her yerden gelebilir. Moda, seyahat, yemek, doğa." Farrah'nın yüzünü hülyalı bir ifade kapladı. "Aktris Marion Lagarde'ın Fransa'daki eviyle ilgili bir haber vardı. Yatak odasını en sevdiği Chanel couture elbisesinden esinlenerek tasarlamış. Muhteşem."

Blake'in dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Sözüne güveniyorum."

"Gördüğünüz gibi, huzur ve sessizlik benim için önemli. Portföyüm üzerinde çalışmam gerekiyor," dedi Farrah dikkatle.

"Tamam."

"Tamam."

Farrah yeniden açıldı onu Dergi, ve
onlar düştü Sessizliğe.

Bir dakika sonra Blake'in midesi
guruldadı. Ona ters ters baktı.

"Ne? Midemin çıkardığı sesleri kontrol edemiyorum." Blake akşam yemeğini atladığını unutmuştu. Vücudunun isyan etmesine şaşmamalıydı. Diğer masadan dizüstü bilgisayarını aldı. "Ne yemek istersin?"

"Aç olan ben değilim."

"Hadi ama, hayal gücün için yakıta ihtiyacın var. Yiyeceklerin tasarıma ilham verebileceğini söylemiştin."

Farrah sertçe nefes verdi. "Bu gece hiç iş yapamayacağım, değil mi?"

Gamzeleri yanaklarını buruşturdu. "Tayland, Hint... Kahretsin, McDonald's'ın burada 24 saat teslimat hizmeti var."

"Şanghay'a kadar McDonald's yemek için gelmedik."

Biraz tartıştıktan sonra Malezya'da karar kıldılar. Kırk beş dakika sonra teslimatçı iki torba dolusu dumanı tüten sıcak paket servisle geldi. Blake onunla alt katta buluştu ve yemeği kütüphaneye getirdi; Farrah'la birlikte hiç vakit kaybetmeden ziyafete daldılar. Adam için dana rendang, kadın için Hainanese tavuğu, ayrıca tavuk satay, roti

canai ve sambal kızarmış bamya. Oh, ve tatlı olarak mango yapışkan pirinç, çünkü tatlı olmadan tam bir yemek olmaz.

"Kızlarınız nerede?" Blake bir çatal dolusu bifteği ağzına götürdü. Limon otu, zencefil, tarçın ve adını koyamadığı diğer baharatların zengin tatları dilinde patladı. Lanet olsun. Rendang bok gibi görünüyordu (kelimenin tam anlamıyla) ama tadı cennet gibiydi.

Blake basit yiyecekleri severdi. Tacos, pizza ve hamburger onu tatmin etmek için yeterliydi, ancak Çin'de geçirdiği iki haftanın ardından uluslararası mutfakları takdir etmeye başladı.

Yine de tavuk ayağı, balık gözü ve öküz penisiyle sınırı çizdi. İnsanların yememesi gereken bazı hayvan parçaları vardı. Nokta.

"Dışarı." Farrah bir parça roti canai kopardı ve bazlamayı köri sosuna batırdı.

"Neden onlarla birlikte değilsin? Dördünüzün kalçalarınızdan birleştğinizi sanıyordum." Blake kızların neden kurtlar gibi sürü halinde gezdiklerini anlamıyordu, tuvalete giderken bile. Özellikle de tuvalete. Orada ne yapıyorlardı, parti mi veriyorlardı?

"Boğazım ağrıyor, bu yüzden bu gece dışarıda oturdum. Üzülmektense güvende olmak daha iyidir."

"Daha önce bir şey söyleseydin, şehriyeli tavuk çorbası sipariş edebilirdik."

Farrah'nın dudaklarına küçük bir gülümseme değdi.

"Böyle iyiyim. Teşekkürler."

Bakışları birbirlerinin üzerinde oyalandı. Farrah'ın gözleri erimiş çikolata havuzlarını andırıyordu. Güzel, lezzetli erimiş çikolata.

Blake'in kalbi garip bir şekilde çarptı.

Farrah başka tarafa baktı. "Peki ya sen? Cuma gecesi neden kütüphaneye kapandın?"

Yalan söylemeye zahmet etmedi. "Ev ödevi." "Bu kadar mı?"

"İşte bu kadar."

"Seni çalışkan bir tip olarak düşünmemiştim."

Ses tonu onu kızdırmıştı. Blake insanların onun aptal bir sporcu olduğunu düşünmesine alışkındı. Genellikle omuz silkerek geçiştirirdi -3.8 not ortalaması olan kimdi, sürtükler?- ama Farrah'nın varsayımı canını yakmıştı.

"Neden olmasın?"

Farrah onun soğukkanlı ses tonu karşısında şaşırmış görünüyordu. "Bilmiyorum. Sanırım bunun nedeni senin bir futbolcu olman ve okulumdaki sporcuların kütüphaneye pek aşına olmamaları."

"Okulunuzda sporcu değilim ve artık futbol oynamıyorum."

"Haklısın. Özür dilerim." Dudağını ısırđı. "Tahmin etmemeliydim."

Blake'in öfkesi onun yüzündeki azarlanmış ifadeyle eridi. "Sorun değil. Buna alışkırım." Ağzına bir çatal dolusu et daha attı. Çiğneyip yuttuktan sonra ekledi: "Zaten pek bir şey yapamıyordum. Yabancı diller benim güçlü yanımda değil."

"Neyle ilgili sorunlarınız var? Dilbilgisi mi? Telaffuz?"

"Her şey, ama en çok karakterler. Onları doğru yazamıyorum." Roma alfabesi olmayan bir dili nasıl öğrenecekti ki? Binlerce Çince karakter vardı ve hepsi birbirine benziyordu.

"Zorlar," diye kabul etti Farrah. "Benim de onlarla sorunlarım var ama anımsatıcılar yardımcı olabilir. İşte, bana ders kitabını ver. Radikalleri ğrendin mi?"

"Evet." "ğrenmeyi" nasıl tanımladığınıza bağlı olarak değişir. Dersler o kadar erken başlıyordu ki Blake uyanık kalmakta zorlanıyordu.

"Onları ezberlerseniz, gerçekten yardımcı olabilirler. Örneğin kou'yu ele alalım. Nasıl bir ağza benzediğini görüyor musunuz? Anlamı ağızla ilgili olan çoğu karakterin bir parçasıdır; jiao, çağırmak ya da chi, yemek gibi." Farrah kelimeleri yazdı. Bir sonraki radikale geçmeden önce birkaç örnek daha verdi.

Blake ona bakmamak için elinden geleni yaparak peşinden gitti.

Ağız. Farrah'ın dudakları sanki-

Oraya gitme, dostum. O bir bakire. Muhtemelen daha önce hiç oral seks yapmamıştır.

Elindeki derse yeniden odaklandı. Şaşırtıcı bir şekilde, karakterler daha anlamlı gelmeye başladı. Çok değil ama daha fazla. Bu bir başlangıçtı.

Arada bir Blake çocukluğundan rastgele hikâyeler anlatarak ve Farrah'nın evdeki hayatıyla ilgili sorular sorarak monotonluğu bozuyordu. Ona Big Bend'deki bir aile kampı gezisi sırasında ayı maskesi takıp Joy'un ödünü kopardığı zamanı ve Joy'un misilleme olarak onu sahte evlat edinme belgeleriyle nasıl kandırdığını anlattı. Bu berbat bir şeydi. O güne kadar Blake'in küçük bir parçası evlatlık olup olmadığını merak etmişti.

Farrah ona annesinin rujlarını "ödünç aldığını" ve bunları ailesinin yeni boyanmış duvarlarında boya kalemi olarak kullandığını anlattı.

Blake zihnindeki görüntüye gülümsedi. Altı yaşında tomurcuklanan bir yaratıcı. Farrah gerçekten de hayatını çözmüştü.

İlk bölümü bitirdiklerinde saat sabahın birine yaklaşmıştı. Yemekler çoktan bitmişti ve Blake'in gözleri metne bakmaktan kararmıştı.

"Bu gecelik bu kadar yeter," dedi. Beyni kalmasını istiyordu ama vücudu uyumak için çılgık atıyordu. "Bu konuda bana yardım ettiğin için teşekkür ederim." Notlarını işaret etti.

"Sorun değil. Senin, bilirsin işte, öyle olduğunu düşündüğüm için özür dilerim."

"Aptal bir sporcu mu?"

Farrah kızardı. "Şey, evet. Hayal ettiğimden farklısın."

"Ben harikayım," diye kabul etti Blake. Boş yemek kaplarını bir torbaya doldurdu.

"Ben öyle bir şey demedim."

"Bunu düşünüyordun."

Kullanılmış kapları ve peçeteleri toplamasına yardım etti. "Şimdi, kibir kısmını doğru anladım."

"Ben bol miktarda özgüvenle kutsanmışım. Ayrıca, ben harika olduğumu düşündüğünü biliyorum."

"Oh, gerçekten mi? Nasıl?"

Blake saati işaret etti. "Bütün geceyi benimle geçirdin."

Farrah'nın ağzı bir Japon balığının gibi açılıp kapandı.

Blake gülmeyi bırakıp kırmızı suratlı Farrah'ın bir tokadını savuşturduktan sonra çöpleri atıp eşyalarını topladılar. Kütüphanenin ışıklarını kapattı ve Farrah'yı merdiven boşluğuna kadar takip etti.

Kızlar koridorunun dışındaki üçüncü kat sahanlığında durakladı. Uzakta bir araba kapısı çarptı ve merdiven boşluğunun penceresinden kahkahalar süzüldü.

"İyi geceler." Farrah'ın bakışları onunkilere yöneldi. Ay ışığı gözlerine yansıdı ve Blake'in kalbi yine o tuhaf atlama hareketini yaptı.

"İyi geceler."

Çok yakındı. Birkaç santim ileri gitse.

Hayır. Hayır. Bunu aklından bile geçirme, dostum. Bir öpücük için yılını mahvetmeye değmez. Harika bir öpücük olsa bile.

Blake boğazını temizledi ve geri adım atarak büyüğü bozdu. "Sonra görüşürüz."

"Evet." Farrah da geri adım atarak aralarındaki mesafeyi genişletti. "Sonra görüşürüz."

BEŞİNCİ BÖLÜM

"Burası cehennem." Kris dünyanın en mutlu yerini, Anna Wintour'un Walmart'tan aldığı bir kıyafeti incelediği gibi inceledi. 500 dolarlık kot pantolonu ve Chanel üstüyle, çığlık atan çocuklar ve yıpranmış ebeveynler arasında daha uygunsuz görünemezdi.

Yakınlarda, küçük bir çocuk bir elinde dondurma külahı tutup diğer eliyle burnunu karıştırırken, anne ve babası yüzü kıpkırmızı kesilecek kadar ağlayan kız kardeşini sakinleştirmeye çalışıyordu.

Kris ürperdi ve onu gerçeklikten koruyabilecekmiş gibi güneş gözlüklerini taktı.

"Neşelen, Kris. Disneyland'deyiz!" Courtney şarkı söyledi. "Dünyanın en büyülü yeri."

"Büyülüymüş, hadi oradan. Burayla ilgili tek büyülü şey, bir parka bu kadar berbat kıyafet sığdırmış olmaları. Kötü giyinenler için bir açık hava kongresi gibi."

Farrah, Kris'in güldüğünü görmemesi için başını çevirdi. Kris FEA'daki en yakın arkadaşlarından biriydi ama bazen kendi küçük dünyasında yaşıyordu.

Farrah'nın bakışları, yan tarafta Luke ve Sammy ile sohbet eden Blake'e takıldı. Blake Luke ile arkadaştı, o da Courtney ile arkadaştı, bu da Blake'in grubun fiili bir üyesi olduğu anlamına geliyordu.

Farrah hâlâ onu anlamaya çalışıyordu. Bazen onun ukala playboy kişiliğinin altında daha derin bir şeyler görüyordu; kimsenin bakmadığını sandığı anlarda yüzünde titreşen bir kırılganlık. Sonra bir göz kırpma ve gülümsemeyle kayboluyordu.

Blake'in bakışları onunkilerle buluştu. "Bu kadar komik olan ne?"

"Hiçbir şey." Blake ona doğru yürüyüp bir kolunu omuzlarına attığında Farrah'nın kalan gülümsemesi soldu. Bu hareket kalbinin hiç hoşlanmadığı bir şekilde çarpmasına neden oldu. Hem de hiç.

"Ne yapıyorsun?"

"Seni sıcak tutuyorum. Üşümüş görünüyorsun."

"Hava yetmiş beş derece." Farrah, Blake'in kolunu omzundan silkti. Şaşkınlıktan tüyleri diken diken olmuştu. Blake'in kucaklamasının sıcaklığından sonra park tundra gibi gelmişti.

Lanet olsun ona.

Blake'in kıkırdamasını duymazdan geldi ve Olivia'ya yaklaştı.

"Bizim için en verimli rotayı belirledim." Olivia parkın bir haritasını açtı. "En uzak bölümden başlayacağız ve saat yönünde ilerleyerek girişe geri döneceğiz. Önce Fantasyland'e, sonra Treasure Cove ve Adventure Isle'a gideceğiz. Hayal Bahçeleri'nden geçip Pixar Oyuncak Hikâyesi Diyarı'na ve diğer taraftaki Yarının Dünyası'na gideceğiz."

Luke yüzünü buruşturdu. "Beni korkutuyorsun."

Sammy, "Birilerinin bizim için bir şeyler planlamasının güzel olduğunu düşünüyorum," dedi.

O ve Olivia göz göze geldiler. Olivia kızardı ve haritayı yeniden katlamakla meşgul oldu.

Farrah ve Courtney aynı anda birbirlerini dürttüler. Olivia istediği kadar inkâr etsin, Sammy ile aralarındaki çekim karşılıklıydı ve bunu herkes biliyordu. İkisinin ne zaman bir araya geleceğine dair bahse girmişlerdi bile.

Farrah onlara en fazla bir hafta daha verdi.

Grup kalabalığın arasından Fantezi Diyarı'na doğru ilerlerken Nardo da en az Kris kadar hoşnutsuz görünüyordu. "Sonbahar Ortası Festivali için daha otantik bir yere gidebilirdik," diye homurdandı. "Burası çok Batılılaşmış."

"Bu Disney. Batılı. Ve internete göre festivali kutlamak için en iyi yerlerden biri." Courtney Nardo'ya sert bir bakış fırlattı. "Bugünlük son şikâyetiniz bu olsun. Debbie Downer olmak isteyen varsa, bunu kendi zamanında yapsın."

"İnternet aptalca," diye mırıldandı Nardo.

Courtney gözlerini kıstı. "Neydi o?" "Hiçbir şey."

Olivia en iyi rotayı belirlemiş olabilir, ancak ne yazık ki verimliliği, bitmek bilmeyen sefalet çubukları gibi her yolculuğun ve tuvaletin önünde yılan gibi kıvrılan kuyruklara kadar uzanmıyordu.

Öğle yemeği vakti geldiğinde Farrah'ın ayakları ayakta durmaktan uyuşmuştu. Restorana girdiklerinde "Tanrıya şükür," dedi.

Olivia öğle yemeği için seçmişti. Farrah'nın annesinin izlemeyi sevdiği Çin saray dizilerinden birinin setini andırıyordu. Her yemek odası farklı bir temaya sahipti. Sonunda girdikleri odada geleneksel kırmızı kâğıt fenerlerin yanı sıra tavandan sarkan parlayan balıklar vardı. Farrah temayı anlayamadı. Doğu Çin Denizi'nin altında mı? Çin Küçük Denizkızı mı? Balıklar biraz rüküştü, ama hey, burası Disney'di. Ne isterlerse yapabilirlerdi.

Hızlı servis yapan bir restoran olduğu için, Farrah arkadaşları tezgahta sipariş verirken çantalarla ilgilenmeye gönüllü oldu. Bu ona oturmak için daha fazla zaman kazandırdı.

Farrah'ın üzüntüsüne rağmen Blake de geride kaldı.

"Vay, vay. Sen ve ben, yine yalnızız." Gamzeleri yanaklarını buruşturdu. "İhtimaller nedir?"

"Buraya gerçekten birlikte geldik, Blake."

Suratını astı. "Cazibeme karşı kayıtsız kalman egomu zedelemeye başladı. Hadi ama, erkeğe bir kemik at."

Farrah'ın Dudaklar seğirdi. "Senin ego olabilir kullanım biraz morarma var ve cazibenizin üzerimde hiçbir etkisi yok. Üzgünüm."

Bu tam olarak doğru değildi ama bunu bilmesine gerek yoktu. "Neden? Erkek arkadaşın mı var?"

"Hayır."

"Başka birine mi aşıksın?" Farrah tereddüt etti.

Blake'in gözleri büyüdü.

"Öylesin." "Değilim!"

"Kim o? Söylemeyeceğim."

Ne olduğunu bilmiyordu. Sıcak mı? Açlık mı? Yorgunluk mu? Her neyse, Farrah'ın tepkileri üzerindeki her zamanki kontrolünü kaybetmesine neden olmuştu. Gözleri, grubun geri kalanı seçimlerini gözden geçirirken yemeğinin parasını ödeyen Leo'ya kaydı.

Farrah kendini tuttu ve bakışlarını kaçırdı.

Artık çok geçti.

Blake'in çenesi düştü. "Vay a n a s ı n ı . Leo'ya aşıksın."

"Ona aşık değilim." Farrah panik içinde kıvranırken bile ifadesini nötr tutmak için mücadele etti.

"Öylesin."

"Ben değilim."

"Öylesin."

"Ben-oh, unut gitsin," diye öfkelenildi. "Çekilmez birisin."

Farrah geçen hafta kütüphanede yaptıkları konuşmadan sonra onun o kadar da kötü olmayabileceğini düşünmüştü. Belli ki bu, bol miktarda lezzetli yemeğin ve bir tutam gece yorgunluğunun yol açtığı bir hataydı.

Blake Ryan en kötüsüydü.

"Az önce ona nasıl baktığını gördüm. Bazılarının düşündüğünün aksine-" "Bazıları" derken Farrah'dan bahsettiğini belli ediyordu. "-Ben aptal değilim. Onu becermek istiyorsun."

Ona ters ters baktı. "Bu kadar kaba olmak zorunda mısın?" "Bana yanıldığımı söyle."

"Bunu seninle konuşmayacağım."

"Zaten öylesin." Blake'in gamzeleri tekrar parladı. "Sana bir erkeğin bakış açısından tavsiyeler verebilirim. İnsanlar tavsiyelerim için para öder. O kadar iyi."

"Hayır, teşekkürler. Leo alındı, hatırladın mı? Courtney adında biriyle birlikte."

"Ah, bu bir komplikasyon."

"Bu bir komplikasyon değil, anlaşılmayı bozan bir şey." "Yani ona aşıksın."

Farrah, Blake'in onu bir tuzağa çektiğini çok geç fark etti. Yüzündeki kendini beğenmişlik, onun neyin peşinde olduğunu bildiğini gösteriyordu.

"Peki," dedi. "Ona küçük bir aşk besliyor olabilirim ama ona aşık değilim. Ve bu konuda asla bir şey yapmayacağım."

"Kız kuralı. Buna saygı duyuyorum." Blake başını salladı.

Farrah, Blake daha da yaklaşıp gözleri merakla ve tanımlayamadığı başka bir şeyle dolana kadar her şeyin bittiğini düşündü. "Peki, seni çeken ne? İyi, hassas adam görüntüsü mü?"

"Bu sahte değil. Senin için anlaması zor biliyorum ama iyi, duyarlı erkekler de var."

"Onlar milyarda birdir. Çoğu erkek bir kızın pantolonuna girmek için duyarlılık numarasını kullanır. Bana güvenin. Ben bir erkeğim ve erkek türünün nasıl işlediğini bilirim."

"Oh, Tanrı aşkına."

"Aynen öyle!"

"Bu konuşma bitmiştir." Farrah telefonunu karıştırdı, bir şey aradığı için değil, artık Leo hakkında konuşmak istemediği için.

Blake yanıliyordu. O bir oyuncu olabilirdi ama dünyadaki her erkek onun gibi değildi.

"Fark etmez. Dediğin gibi, o Courtney ile birlikte, yani sanırım sahip olamayacağın birinin peşinden koşmaya mahkumsun."

Tabii..."

Yukarı bakma. Yukarı bakma.

Farrah yukarı baktı.

Lanet olsun. Kendini daha iyi kontrol etmesi gerekiyordu. "Neye kadar?" Blake arkasına yaslandı ve parmaklarını başının arkasında birleştirdi.

"Başka birinden hoşlanıyorsun."

Bu çözümü öneren ilk kişi o değildi. Olivia haftalardır Farrah'ı FEA'da başka bir erkekle takılmaya ikna etmeye çalışıyordu ama Farrah aşık olduğunda tünel görüşüne sahip oluyordu. En azından çoğu zaman.

Blake'in her gülümseyişinde midesinin nasıl bulandığını düşünmemeyi tercih etti -gerçek bir gülümseme, şu anki sırtışı değil.

"Sakın bana bu pozisyon için kendini önerdiğini söyleme."

Alınmış görünüyordu. "Değilim ama bu kadar iğrenmiş görülmene gerek yok. Benim de duygularım var."

Farrah şüpheli bir kaş kaldırdı.

Blake geniş bir gülümseme yaymadan önce on saniye kadar daha rol yapmaya devam etti.

İşte yine o aptal mide çarpıntısı. Bunu kontrol ettirmeliydi.

"Şaka yapıyorum. Benim duygularım yok."

Farrah gülmekten kendini alamadı. Blake'in sırtışı genişledi.

O kadar kendini beğenmiş biriydi ki, onun kendini küçümseyebileceğini düşünmemiştir ama kendini fazla ciddiye almadığını görmek güzeldi.

Grup yemeklerle geri döndü. Farrah, Olivia'ya kendisi için sipariş vermesini söylemişti ve arkadaşına olan inancı tamdı. Şanghay usulü domuz göbeği pilavı harikaydı. Ayrıca paylaşmak için yengeç etli börek, shao mai (Çin köftesi), tavuk teriyaki şiş ve çeyrek kızarmış ördek de dahil olmak üzere bir sürü yemek aldılar. Tatlı, Sonbahar Ortası Festivali'ne bir selam olarak çeşitli ay keklerinden oluşuyordu.

Festival (eski günlerde) aya tapınma ve (modern günlerde) aile buluşmaları için bir zamandı, ama dürüst olmak gerekirse, her şey ay kekleri ile ilgiliydi.

Farrah Disney temalı yeşil çaylı ay kekinin tadını çıkardı. Nefis.

Farrah'ı rahatlatmak için Blake günün geri kalanında bir daha Leo'dan bahsetmedi, muhtemelen Olivia ve Courtney park kapanmadan önce her şeyi sığdırabilmek için onları çılgınlar gibi koşturdukları içindi.

Yorgunluğuna rağmen Farrah çok eğlendi. Disneyland'i ziyaret etmeyeli uzun zaman olmuştu. Yeniden büyüye kapılmış bir çocuk gibiydi, özellikle de parkın kayan yıldızlarla dolu bir deniz gibi aydınlandığı gecelerde.

Kris bile bu deneyime ısınmıştı. Ayrıldıklarında, aşırı pahalı hediyelik eşyalara yüzlerce dolar harcamıştı. Farrah, Kris'in neden bu kadar çok şey aldığını bilmiyordu. Minnie Mouse küpeleri taktığı görülmüş şey değildi.

Her neyse. Farrah fazla bir şey anlamayacak kadar yorgundu.

Metrodaki koltuğuna yığıldı. SFSU'ya varmadan önce önlerinde uzun bir yol vardı ama Farrah buna aldırmadı. Bu, ayaklarına iyileşmek için daha fazla zaman kazandırmıştı.

"Bugün güzel bir gündü." Olivia esnedi ve başını Farrah'nın omzuna yasladı. Farrah'nın diğer tarafında Courtney ve Kris çoktan uykuya dalmışlardı.

Farrah koridorun öbür tarafına, çocukların Sammy'nin telefonundan video izledikleri yere baktı. Blake o kadar çok gülüyordu ki gözleri yaşarmıştı. Onda şimdiye kadar gördüğü en içten gülümsemeydi bu.

"Evet." Farrah Olivia'nın kolunu okşadı. "Bugün güzel bir gündü."

ALTINCI BÖLÜM

Blake yataktan sekizde kalktı. En son ne zaman bu kadar geç uyandığını hatırlamıyordu ama Disneyland onu dışarı çıkarmıştı. Lunaparkların ne kadar yorucu olduğunu unutmuştu.

Neyse ki hazırlanması uzun sürmedi ve 8:15'te kapıdan çıktı.

Blake'in midesi beklentiyle gurulduyordu. Kampüsün arkasındaki sokak satıcısından aldığı jianbing sabahlarının en önemli olayıydı. Buradaki ilk iki haftasında tezgahın önünden defalarca geçmiş, kokusu onu cezbetmiş ama sokak yemeği almaktan çekinmişti. Bu doğru bir karardı. O tuzlu, çıtır çıtır kızarmış krepler şimdiye kadar tattığı en iyi şeylerden bazılarıydı.

Blake jianbing'i hayal etmekle o kadar meşguldü ki, avluya girene kadar önünde yürüyen kızı fark etmedi.

Uzun, siyah saçlı. İnce, kıvrımlı bir vücut. Emily Post'un gurur duyacağı bir duruş.

Lanetlenecek. "Farrah!"

Farrah durdu. Döndüğünde yüzünde bıkkın bir ifade vardı. "Merhaba."

"Erken kalkmışsın."

"Ben de aynı şeyi senin için söyleyebilirim."

"Genelde daha erken kalkarım ama geç bir gece geçirdik." Blake gülümsedi, Farrah'ın ne kadar sevimli görüldüğünü hatırlayarak

uykusu vardı.

Bekle. Sevimli mi? Bu da nereden çıktı şimdi?

Onun yaşındaki kızlar sevimli değildi. Güzel (akrabaları) ya da seksiydiler (akraba olmayanlar). Sevimli olmak denklemde yer almıyordu.

Farrah'ın güzel ya da seksi olmadığından değil, ama-
Dostum. Öndeyken dur.

Blake boğazını temizledi. Açlık onu etkiliyor olmalıydı.
"Ee, nereye gidiyorsun?"

Farrah, hızlı bir kahvaltı koşusu için fazla güzel olan turuncu bir elbise giymişti. Bir elinde sütlü çay, diğer kolunun altında da bir eskiz defteri vardı.

"Biraz keşfe çıkacağım."

"Kızların olmadan mı?"

"Uyuyorlar. Olivia uyumuyor ama staj başvuruları üzerinde çalışıyor." Farrah durakladı. İçkisini yudumladı. Sonra, "Bana katılmak ister misin?"

Blake bu davet karşısında neredeyse düşecekti. Farrah'nın ondan hoşlandığından bile emin değildi ama şimdi onu kendisiyle takılmaya davet ediyordu.

Yapmamalıydı. Çok acıkmıştı ve spor salonunda bir randevusu vardı. Sabah 10'dan sonra oraya gitmekten nefret ediyordu, çünkü spor salonu çalışmaktan çok selfie çekmeye meraklı erkeklerle doluyordu. Ayrıca, Blake vücudunun Farrah'ın yanında verdiği tepkiden hoşlanmıyordu. Bu tipik cinsel çekimden farklıydı - gerçi o da kesinlikle vardı - ve onu korkutuyordu.

"Yapmak zorunda değilsin," dedi Farrah. "Eğer başka planların varsa-"

"Çok isterim." Umarım pişman olmam. "Kahvaltı için hızlıca yolumuzu değiştirdiğimiz sürece."

"Şimdiden taleplerde bulunuyorsun," diye alay etti.
"Neden şaşırmadım ki?"

Blake arka kapıya giden yolu gösterdi. Bu yolu o kadar çok yürümüştü ki gözleri kapalı bile gidebilirdi.

"Kahvaltı makul bir istek. Sabah 8:30'da balonlu çay içmekten daha makul."

Jianbing standına yaklaşırlarken Farrah içkisini göğsüne bastırdı. "Yargılamayın. Bunun içinde boba yok, yani teknik olarak bubble tea değil. Öyle olsa bile, kabarcık çayı günün her saati uygundur."

"Tamam. Ama sana düzgün bir kahvaltı da hazırlayacağız." Blake satıcıya döndü, satıcının gözleri tanıdık bir ifadeyle parlıyordu. "Liang ge jidan, wei la." İki yumurta, hafif baharatlı. Siparişinizde jianbing kısmını belirtmenize gerek yok - o zaten veriliyordu.

Henüz Çinceyi akıcı konuşamıyordu ama önemli olan dilde akıcıydı: yemek.

Blake satıcının parasını ödedi ve Farrah'a Jianbings. "Bu hayatınızı değiştirecek."

Gözlerini devirdi. "Ben Çinliyim. Jian yedim, aman Tanrım."

"Sana söylemiştim." Metroya doğru yürüdüler. "İyi mi, i y i mi?"

"Bu inanılmaz." Farrah bir ısırık daha aldı ve mutluluk içinde mırıldandı.

Blake'in vücudu bu sese içgüdüsel olarak tepki verdi.

Biriyle yatmam lazım.

En son Temmuz'da, Cleo'dan ayrılmadan hemen önce seks yapmış. Tam iki ay. On beş yaşındayken bekâretini son sınıfın en popüler kızına kaybettiğinden beri en uzun süre kuru kaldığı dönemdi.

Shauna Smith. Bir şey olmuştu. Ve baş amigo kız unvanını birden fazla şekilde hak etmişti.

"Bunu daha önce hiç içmediğime inanamıyorum." Farrah boş paketini ve sütlü çay kabını çöpe attı. "Kahvaltı için genellikle Cinnamon'a giderim. Kris ısrar ediyor." "Bu kafe yemeklerinden daha iyi ve daha ucuz." Blake metro kartını okuyucuya dokundurdu. "Sana hiçbir şey almadığımı söyleme."

Onungümüſi gülmek gönderildi başka bir dalga . Vücutunda dalgalanan farkındalık. Düzeltiyorum: Gerçekten biriyle yatmam lazım.

"Peki, nereye gidiyoruz?"

"M50'yi duydun mu?"

"Sayılır." Blake hayatında M50'yi hiç duymamıſtı.

"Burası Ŗanghai'nın çağdaŖ sanat bölgesi. Bir sürü galeri ve tasarım ilhamı var." Farrah eskiz defterini havada salladı.

"YarıŖma için."

ŖaŖırmıŖ görünüyordu. "Hatırlıyorsun."

"Elbette." Blake, Farrah'ın yarıŖmadan bahsederken gözlerinin nasıl parladığını unutamıyordu. İç tasarım okuyordu çünkü bunu seviyordu, herkes yapmalısın dediğı için değıl. Tutkusu canlandırıcıydı... ve iç karartıcıydı. Blake futbol ya da hayatındaki başka bir Ŗey hakkında hiç böyle hissetmemiſti.

Ne yapmak istemediğini biliyordu. Ŗimdi ne yapmak istediğini bulması gerekiyordu.

M50'de geçirdiğı on dakikanın ardından Blake, potansiyel kariyer listesinden "sanatçı "yı sildi. Bir mahalle olarak M50 havalıydı. Blake'in hayal edebileceğı ve edemeyeceğı her tür sanat için galeriye dönüŖtürölmüş eski depolar ve fabrika binaları içeriyordu.

ŖaŖırtıcı multimedia neon ve LED ışıık enstalasyonları ve korkunç örümcek heykellerinden oluŖan ürkütücü bir sergi vardı. Ayrıca her Ŗeyin -ağaçlar, çimenler, çiçekler- örme iplikten yapıldığı tuhaf bir bahçe de vardı.

Blake yaratıcılığı takdir ediyordu ama... anlamıyordu. Resimleri anlıyordu. Bu sanattı. Sıkıcı sanat, ama sanat. Bir ağacı örmenin amacını (cidden, bu da ne?) ya da birinin bükölmüş bir metal parçası için neden binlerce dolar ödediğini anlamıyordu.

Zengin insanların paralarını harcamak için daha iyi yollar bulmaları gerekiyordu.

Farrah ise sergileri incelemek ve notlar almakla o kadar meşguldü ki, galerileri gezmeye başladıklarında onunla konuşmayı bıraktı. Buna aldırmadı; onun çalışmasını izlemek sergilenen tüm eserlerden çok daha ilginçti.

Kısa süre sonra Blake onun her mikro ifadesini tanıyabilir hale gelmişti. Çok düşündüğünde kaşlarının çatılması; kafası karıştığında başını bir santim sola eğmesi; bir keşifle karşılaştığında kaşlarının havaya kalkması ve ağzının heyecanla açılması. Bunun bir vahiy olduğunu biliyordu çünkü not defterini açıyor ve deli gibi bir şeyler karalıyordu.

Belki de bir antropolog olmalıydı ama Blake insanları incelemeye olan ilgisinin Farrah'yla sınırlı olduğundan şüpheleniyordu. Daha önce hiç kimseyle bu kadar ilgilenmemişti.

Kendi rehberlik ettikleri turu tamamladıklarında saat neredeyse üç olmuştu. Blake'in midesi öfkeyle guruldadı - yemek için durmadan galerileri hızla geçmişlerdi.

Blake ve Farrah bulabildikleri ilk kafeye yerleştiler. Havadar endüstriyel alan, galeri ve stüdyo olarak ikiye katlanmıştı ve müşteriler çatı katında geziniyor, ellerinde kahveleriyle sanat sergilerine hayranlıkla bakıyorlardı.

Kalabalığa rağmen, üst kattaki çatı katı benzeri oturma alanında bir masa kaptılar. "Yemekleri" kahve, panini, browni ve cheesecake'ten oluşuyordu.

Sağlıklı mı? Hayır. Lezzetli mi? Evet.

"Bugün benimle geldiğin için teşekkürler." Farrah içkisini yudumladı. "Seni görmezden geldiysem özür dilerim. Kendimi kaptırdığımda diğer her şeyi unutuyorum."

"Sorun değil." Blake görmezden gelinmeye alışık değildi ama başkalarının nefesi ensesinde olmadan kendi işini yapabilmek güzeldi. TSU'da, başkaları konuşmadan altına bile yapamıyordu.

FEA'nın en güzel yanı da buydu. İnsanlar onu rahat bıraktı. İlk bir iki hafta çok fazla bakış ve soru aldı - futbolu neden bıraktı? Bir daha oynayacak mıydı? Neden Şanghay'daydı?.. Ama çok geçmeden herkes kendi hayatına daldığı için onu pek umursamadı. Sorular azaldı ve Blake uzun zamandır ilk kez sıradan bir öğrenci gibi hissetti.

"Sanatı beğendin mi?"

"Ummhmm." Blake onun sorusuna cevap vermemek için panini'sinin yarısını mideye indirdi.

"Üzgünüm, mağara adamı dilini bilmiyorum." Farrah'nın gözleri eğlenceyle parladı.

Blake yemeğini yuttu ve söyleyecek güzel bir şey bulmaya çalıştı. "Güzeldi. İplik bahçesi ilginçti."

Farrah kahkahalara boğuldu ve Blake'in teni zevkle karıncalandı.

"Nefret ediyordun. İplik sergisinde uyuyakalıyordun."

Demek fark etmişti. Blake'in dudaklarında bir sırıtış belirdi. "Beni suçlayamazsın. Dev bir battaniyenin içinde olmak gibiydi."

Bir kahkaha daha, bir zevk sızısı daha.

Farrah öne doğru eğildi. "Sana bir sır verebilir miyim? Ben de bunun tuhaf olduğunu düşünmüştüm."

Blake göğsünü tuttu. "Bu mümkün mü? Bizim... ortak bir noktamız var mı?"

"Sanırım öyle." Farrah'nın gözleri adını koymaya cesaret edemediği bir şeyle parıldadı ve kalbi tepki olarak göğüs kafesine çarptı.

Gürültü ve etraflarındaki insanlar yok olmuştu. Blake'in odaklanabildiği tek şey karşısında oturan kızdı; gözleri, kokusu, dudakları. Portakal çiçeği ve vanilya gibi kokuyordu ve o kadar yakındı ki. Eğer birkaç santim öne eğilirse ağızları birbirine değecekti.

Bu düşünce boğazını kuruttu. Bu kötü bir fikirdi. O bir bakireydi. FEA'daydı. Ama kahretsin, Farrah'ın tadının nasıl olduğunu ve dudaklarının görüldüğü kadar yumuşak olup olmadığını bilmek istiyordu.

Gözlerindeki farkındalık parıltısı ona çekimin tek taraflı olmadığını söyledi. Dudakları ayrıldı. Nabızı çift zamanlı atıyordu. Yapmalı mıydı-

Sonra gözünü kırptı ve o an geçti. Arkalarına yaslandılar.

"Gitmeliyiz-" "Geç oluyor-"

Blake ve Farrah güldüler, ikisinin de kabul etmek istemediği bir şeyi örtbas etmek için beceriksizlikleri birbirine karıştı.

"Geri dönmeliyiz," dedi Farrah. "Portföyüm üzerinde çalışmam gerekiyor. Bugün bazı güzel fikirler edindim."

"Evet, benim de spor salonuna gitmem gerekiyor." Blake kelimeler ağzından çıkar çıkmaz yüzünü buruşturdu. Çoğu insanın onun hakkında sahip olduğu "et kafalı" imajına yardımcı olmamışlardı. "Başkalarının önyargıları benim sorunum değil" felsefesiyle yaşıyordu ama Farrah'ın onun hakkında ne düşündüğünü önemsiyordu.

Kendisine nedenini sormaya cesaret edemedi.

Neyse ki Farrah bir şey söylemedi. Kafeden çıktılar ve galeriler labirentinden geçerek ana caddeye doğru ilerlediler; burada bir taksi çağırması iki dakikadan az sürdü.

"Bazen burada olduğuma inanamıyorum." Farrah pencereden dışarı bakarken binalar vızır vızır geçiyordu. "Şanghay'ın o kadar çok fotoğrafını gördüm ki, bizzat baktığımda kendimi bir kartpostalın ortasında gibi hissediyorum ve aslında burada değilim." Başını iki yana salladı. "Üzgünüm, bu hiç mantıklı değil."

"Hayır, ne demek istediğini anlıyorum." Blake ufuk çizgisine baktı. Yüksek krom ve camdan oluşan orman, bilim kurgu filmlerinden bir sahne gibi görünüyordu.

O, Blake Ryan, Şangay'daydı. Derslerle ve yerleşmekle o kadar meşguldü ki, bu ana kadar bunu fark etmemişti.

An.

Dilini bilmediği, geleneklerini tanımadığı ve ilk geldiğinde kimseyi tanımadığı bir ülkede bir yıl geçirmek için Teksas'tan ayrılmıştı. Şimdiye kadar New York'tan daha doğuya hiç gitmemişti.

Blake henüz bu konuda ne hissettiğinden emin değildi. Evinden uzakta olmanın özgürlüğünden hoşlanıyordu ama Çin'e alışmak biraz zaman alıyordu. Alaturka tuvaletlerden, kirlilikten ya da Mandarin dilinin ne kadar zor olduğundan pek hoşlanmıyordu. FEA dışında yüzde doksan oranında el hareketleriyle iletişim kurmak zorunda kalıyordu, tabii yanında ona tercümanlık yapacak biri yoksa.

Elbette eksilerin yanında artılar da vardı. Mimari, ucuz fiyatlar, (bazı) sokak yemekleri. Şangay ona yabancı gelmeye devam ediyordu ama aynı zamanda Blake'in kendisini kendisinden ve her zaman bildiği dünyadan daha büyük bir şeye bağlı hissetmesini sağlıyordu. Ve bazen, pencereden Şanghay silüetinin yükselen kulelerine baktığında, burayı asla geri dönmeyecek kadar sevebileceğini düşünüyordu.

"Ben hiç aşık olmadım." Farrah'ın anlamsız sözleri Blake'i düşüncelerinden sıyırdı. Sanki olacağını bildiği ama henüz gerçekleşmemiş bir şeyin hayalini kuruyormuş gibi uzak bir ifade takınmıştı. "Sanırım burada aşık olabilirim."

Kadının hüznünlü tonu kalbini garip bir şekilde sızlattı. "Sen zaten aşık değil misin?"

Farrah'ın dün Leo'ya nasıl baktığını hatırlayınca Blake'in çenesi gerildi. Kıskanmak için hiçbir nedeni yoktu ama yeşil gözlü canavar en olmadık zamanlarda ortaya çıkıyordu.

"Leo'ya vuruldum. Büyük, çılgın, aptal bir aşk istiyorum. Hollywood'a yakışacak türden." Farrah iç çekti. "Sadece bunun nasıl bir his olduğunu bilmek istiyorum."

Blake geri çekildi ve koltuğuna daha da gömüldü. "İşte dolandırıcılık bu."

"Affedersiniz?"

"Gerçek hayatta böyle bir romantizm yok. Kitaplar ve filmler para kazanmak için büyük bir aşk ve O Kişi fikrini abartıyor."

Taksideki huzurlu atmosfer bozuldu. Farrah'ın çenesi düştü. "Vay canına. Bu çok alaycı."

"Alaycı değilim. Gerçeği söylüyorum." Blake aşka karşı değildi ama abartılıyordu. Ona ve Cleo'ya bakın. Çocukluk arkadaşırken aşık olmuşlardı ve bu yolda bir sürü engelle karşılaşmışlardı. Onların hikayesi filmler için yazılmıştı ve bakın nasıl sonuçlandı. Herkes birlikte olmaları gerektiğini söylüyordu ve Cleo'yu seviyordu ama onu Hollywood'un söylediği şekilde sevmiyordu.

Hollywood romantizmi saçmalıktı.

Farrah kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Sanırım hiç aşık olmadın."

"Var." Cleo'yla yaşadıkları şey aşktı, değil mi? "Söylendiği gibi değil."

Başını çevirdi ve tekrar pencereden dışarı baktı. "Özür dilerim. Bu gerçekten üzücü." İlk kez ses tonunda alaycılık yoktu.

Blake de onu izledi ve kendisine en yakın pencereden dışarı baktı. Manzara bu taraftaki kadar güzel değildi. Her yer eski apartmanlar, beton ve dumanla kaplıydı.

"Hayatta kalacağım."

YEDİNCİ BÖLÜM

"Yarın güvenli bir uçuş dilerim." Farrah'nın annesinin sesi telefonda çatırdadı. "İndiğinde bana mesaj at."

"Yapacağım." Farrah şişkin bavulunun yarığına bir bikini daha tıktırdı. Bir hafta için altı mayo yeterli olmalıydı, değil mi? "Tayland'dan özel bir şey ister misin?"

"Hayır, minimalizmi deniyorum," diye karar verdi Cheryl Lau. Farrah'nın babasıyla evlendikten sonra bile kızlık soyadını korumuştı ve bu ilişkinin nasıl sonuçlandığı göz önüne alındığında bunun tesadüfi bir seçim olduğu ortaya çıktı. "Bu hafta sonu büyük bir bahar temizliği yapacağım."

"Anne, Ekim ayındayız."

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Farrah annesinin havada küçümseyici bir el salladığını duyabiliyordu. "Neyse, gitmem gerek. Bu gece Blue Coast'ta balo salonunda dans edeceğim."

"Tamam. İyi eğlenceler. Sonra konuşuruz."

"Sonra konuşuruz. Unutma, bana mesaj at!"

Farrah telefonu kapatıp yatağa fırlattı ve Olivia'nın yanına çarparak düştü.

"Sen ve annen çok tatlısınız." Olivia'nın sesi kıskançtı. "Annemin bana tek sorduğu notlarımın ne olduğu ve stajımdan haber alıp almadığım."

Farrah başını eğdi. "Staj hakkında ne zaman haber alacaksın?"

"Dört ila altı hafta." Olivia ayağını salladı. "Başvuruları sürekli olarak değerlendiriyorlar."

"Alacaksın." Farrah ne olur ne olmaz diye son bir bikini daha sıkıştırdı ve kapağı indirdi. "Yardım edeyim mi?"

Olivia, Farrah'nın yatağından atlayıp bavulun üzerine otururken Farrah da fermuarını çekmeye uğraşıyordu.

Olivia, "Finans alanındaki en prestijli stajlardan biri," dedi. "CB Lippmann her yaz on stajyer kabul ediyor. On! Kaç kişi başvuruyor biliyor musun? On bin kişi. Bu %0,001'lik bir kabul oranı demek."

"Her yıl on bin kişinin başvurduğundan şüpheliyim." Farrah fermuarı çekiştirerek kırılmaması için dua etti. Alnından ter boşandı. Spor salonunu unutun. Eşyalarını toplamak başlı başına bir egzersizdi.

"Tamam, bu biraz abartı olabilir ama en az bin başvuru var. Bu hala çok küçük bir kabul oranı."

"Sen tanıdığım en zeki, en çalışkan insansın. Eğer anlamazsanız, oyun hileli demektir."

"Bebeğim, burası Wall Street. Tabii ki oyun hileli."

Fermuar uyarı vermeden açıldı. Beklenmedik güç Farrah'ı kışının üstüne düşürdü. "Kahretsin!"

Olivia kahkahalara boğuldu. Ayağa kalktı ve Farrah'nın elinden tutarak onu yerden kaldırdı.

"Ben de bunun olmasını bekliyordum."

"Çok teşekkürler." Farrah bavulunu iterek ayakta durmaya çalıştı. Oof. "Bu muhtemelen ağırlık sınırını aşıyor."

Olivia ayağıyla çantayı itti. Kımıldamadı. "Kesinlikle ağırlık sınırının üzerinde."

"Umarım havayolu şirketi kontrol etmez." Bu bir riskti ama Farrah kesinlikle yeniden valiz hazırlamayacaktı. Saat gece yarısına yaklaşmıştı ve uçakları yarın sabah sekizde kalkacaktı.

"Yaz stajlarından bahsetmişken, portfolyon nasıl gidiyor? Ocak ayında teslim edilecek, değil mi?"

Olivia, Farrah'nın yatağındaki yerini geri aldı. Farrah pütürlü beyaz yorgani yerel bir marketten bulduğu pembe bir yorganla değiştirmişti. Pembe, beyaz ve gri kadife yastıklar, duvarda çerçeveli bir çizim ve komodinin üzerinde iki minik sukulent de eklenince ev çok daha davetkâr görünüyordu.

Oda arkadaşı Janice orijinal yatak takımlarını muhafaza etmiş ve hiç dekorasyon yapmamıştı. Odalarının iki tarafına bakmak, bir önceki ve sonraki resme bakmak gibiydi.

Farrah, Janice'in çıplak duvarları hakkında bir şeyler yapmak istiyordu ama a) Janice bu konuyu açmak için hiç yanında olmamıştı ve b) sınırlarını aşmak istemiyordu.

Yarım dekore edilmiş bir odayla idare etmek zorunda kalacak. "Evet. İlerleme kaydediyorum." Farrah M50'de gördüğü sade, çağdaş çizgilerden ve parlak renk sıçramalarından ilham alan bir restoran olan ikinci tasarımını tamamlıyor. Üzerinde bazı değişiklikler yapması gerekecek ama en azından ne yaptığını biliyordu. Üçüncü tasarım için ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu.

"Geçen hafta sonu galerileri gezmekten olmalı," diye takıldı Olivia. "Yalnız zaman geçirmek ruha iyi gelir."

Farrah öksürdü. "Doğru ya. Yalnız kalma zamanı."

Blake'le yaptığı geziden arkadaşlarına bahsetmemişti. Randevuya çıkmış gibi değillerdi. Bu konuyu açmaya değmezdi.

Rahatsızlığı fark edilmemiş değildi.

Olivia gözlerini kıstı. "Ne saklıyorsun?"

"Hiçbir şey." Farrah masasından eskiz defterini aldı. "Hey, tasarımlarıma bakmak ve bana ne düşündüğünü söylemek ister misin?"

"Evet, bana ne sakladığını söyledikten sonra. Aman Tanrım, geçen hafta sonu biriyle mi tanıştın?" Olivia Farrah'nın koluna yapıştı, gözleri heyecandan kocaman olmuştu. "Gizli bir ilişki mi yaşıyorsun?"

"Saçmalamayın. Ben her zaman sizinle birlikteyim. Lojistik işe yaramaz."

"Pazar günü bizimle değildin."

Farrah iç çekti. Olivia'nın aklına bir fikir geldi mi, kemiğe sarılmış bir pitbull gibiydi. "İyi. Bilmen gerekiyorsa, dışarı çıkarken Blake'e rastladım ve anlık bir kararla -yani planlı değildi- bana katılmasını istedim. Birkaç galeriye gittik ve geri döndük. Son."

Olivia'nın tutuşu sıkılaştı. "Blake Ryan ile gizli bir ilişki yaşıyorsun!"

"Ben değilim!" Farrah kolunu çekti ve salladı. "Tanrım, kan dolaşımımı kestir."

"Konuyu değiştirme. Bütün bir günü Blake ile geçirdin ve bize bundan bahsetmedin. Neden?" Olivia kaşlarını oynattı. "Ne gibi yaramazlıklar yaptınız?"

"Hiç. Çok fazla erotik roman okuyorsun."

Bu kadar statü odaklı biri için Olivia, pek de yüksek olmayan okuma alışkanlıkları konusunda şaşırtıcı derecede açıktı.

"Harika bir ilham kaynağı oldular. Sammy'nin hiç şikâyeti yok." Farrah burnunu kırıştırdı. "Ew. TMI."

Çok fazla bilgi var.

Beklediği gibi, Olivia pes etti ve o hafta başında 808'de Sammy ile takıldı. Ertesi gece ilk randevularına çıktılar ve hızla FEA'nın en mide bulandırıcı derecede sevimli çiftlerinden biri haline geldiler.

Farrah çok heyecanlanmıştı (Olivia ve Sammy'nin ne zaman bir araya geleceklerine dair girdikleri bahsi kazandığı için aldığı 100 kuai de cabasıydı) ama bu ilişki ona kendi hayatındaki romantizm eksikliğini de hatırlattı.

"Bir kez daha konuyu değiştiriyorsun. Senin 'tipin' olmadığını biliyorum -" Olivia kelimeyi tırnak içine aldı. "Ama belki de bu iyi bir şeydir. Leo senin tipin ama o kapıldı. Hâlâ ondan hoşlanıyor musun?"

"Kim, Blake mi?"

"Leo!"

"Uh." Farrah Leo'nun kıvrırcık siyah saçlarını ve rahat gülümsemesini hayal etti. Her zamanki gibi, zihninde canlanan görüntü karşısında midesi bulandı ama bu his her zamankinden daha hafifti. "Bunu atlatmaya çalışıyorum."

"Bu demek oluyor ki bunu atlatamadın, bu da demek oluyor ki bunu atlatmalısın çünkü önümüzde koca bir okul yılı var. Şangay'da genç, ateşli ve bekarsın. Leo dışında istediğin her erkeği elde edebilirsin. Arkadaşın olarak, burada zamanını karşılıksız aşk için üzülmekle geçirmememi sağlamakla yükümlüyüm."

"Hadi ama. Hayatımda devam eden başka şeyler var."

"Evet, ama hala sürekli onu düşünüyorsun. Söyle bana. Yanılıyorum."

Farrah eskiz defterinin halkalarıyla oynadı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Şimdi, ne derler bilirsin."

Birini aşmanın en iyi yolu başka birinin altına girmektir. Bu durumda, o 'başkası' adı Jake Bryan ile kafiyeli olan bir Yunan tanrısı benzeridir."

"Öyle bir şey olmayacak."

Olivia öfkeli bir şekilde ofladı. "Neden bu kadar inatçı davrandığını anlamıyorum. Çocuk çok ateşli. Büyük H, büyük O, büyük T. Karın kaslarını gördün mü?"

"Hayır." Farrah kaşlarını kaldırdı. "Sen yaptın mı?"

Olivia'nın yanakları renklendi. "Sammy'nin odasına giderken onu duştan çıkarken gördüğümde ufak bir göz atmış olabilirim."

Farrah'nın kaşları daha da yukarı kalktı.

"Dur. Sammy'nin kalemini geri vermeye gittim. Neyse, konu bu değil. Mesele şu ki, Blake Leo'yu unutmana yardımcı olacak mükemmel bir insan."

"Çok tatlı, ama çok-" Farrah doğru kelimeyi aradı. "Ukala."

"Mmm. Eminim öyledir."

"Olivia!" Kızarma sırası Farrah'a gelmişti.

Olivia güldü. "Bak, bekaretini kaybetmek için O Kişi'yi beklemediğini söyledin. Muhtemelen en iyisi

yol. Daha az baskı. Ve Şangay'da olduğumuza göre, bekaretini kaybetmek ve Leo'yu unutmak için ne yaptığını bilen ateşli bir adamla takılmaktan daha iyi bir yol var mı? Çünkü inan bana, Blake ne yaptığını biliyor gibi görünüyor."

Kağıt üzerinde mantıklıydı. Farrah, Blake'ten fiziksel olarak etkilenmişti. Hatta onunla takılmaktan hoşlanıyordu (çoğu zaman).

Ama Blake romantizmin bir aldatmaca olduğunu düşünüyordu ki bu Farrah'ın aklına gelebilecek en küfürlü şeydi.

Yine de, eğer bir ilişki olacaksa aşk hakkında ne düşündüğünün bir önemi yoktu, değil mi?

Ugh. Başı ağrıyordu.

Olivia elini Farrah'nın koluna koydu. "Unutma, biz yurtdışında eğitim görüyoruz. Şanghay'da olan Şanghay'da kalır."

Öyle miydi? Farrah o kadar emin değildi.

Yine de o gece Olivia gittikten ve ay ışığı perdelerin arasından gümüş ipekten bir nehir gibi süzöldükten sonra Farrah kendini Olivia'nın sözlerini düşünürken buldu. Teksas ve kristal mavisini gözlerin hayaliyle uykuya dalana kadar bu sözleri tekrar tekrar düşündü.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Blake yalnızdı.

Yıllarca daha fazla yalnız zaman geçirmeyi dilediği düşünülürse, bu gerçek bir kaltaktı.

Arkadaşları Tayland'da eğlenirken o Ulusal Tatil için geride kalmayı tercih etmişti ama bu kararından pişmanlık duymaya başlamıştı.

İlk başta, yatakhaneinin kendisine ait olması harikaydı. Blake koridorlarda yarı çıplak dolaşıyor ve müziğin sesini istediği kadar yükseltiyordu. Ders çalışmak ya da ödev yapmak zorunda değildi. Ne zaman ne isterse onu yapıyordu.

Blake FEA'nın gürültüsünü ve telaşını özlemeye başlamadan önce bu mutluluk iki ya da üç gün sürdü. Farrah'la şakalaşmayı özlemişti. Luke'un aptal mesajlarını bile özlemişti. Elbette Şanghay'ı keşfetmekten keyif alıyordu ama birinin ona eşlik etmesi iyi olurdu.

Ailesiyle ya da arkadaşlarıyla bile konuşamıyordu. Austin-Şangay saat farkının yanı sıra, annesi ve kız kardeşi sırasıyla sanat öğretmeni ve öğrenci olarak okulla meşguldü. Landon ise annesinin imparatorluğunu devralmaya hazırlanmakla meşguldü. Cleo'yu arayıp ortalığı karıştırmak istemiyordu ve babasıyla konuşmaktansa gözlerini oymayı tercih ederdi.

Blake, World Expo parkında yaptığı sabah koşusunun ardından yurda dönmek yerine Nanjing Road'a gitti. İnsanların arasında olmaya ihtiyacı vardı.

Halk Meydanı istasyonunda indi ve Doğu Nanjing'e doğru yürüdü. Ünlü yaya caddesi hareketliydi. İnsan istiyordu; insanlar vardı. Dur durak bilmeyen, hiç bitmeyen bir insanlık dalgası halinde akıp gidiyorlardı.

Şanghay oldu ve en çokkalabalık ŞEHİR içinde ve dünyanın en kalabalık ülkesidir ve bunu asla unutmanıza izin vermez.

Blake ne aradığından emin olmadan amaçsızca dolaşıyordu. Çiftlerin, ailelerin ve gösteriyi aval aval izleyen turistlerin yanından geçti. Devasa tabelalar ve video reklamlar dikkat çekmek için çılgık atıyordu.

Birkaç gün önce, bu şeyler ona yaşadığını hissettiriyordu. Özgür. Burada kimse onu tanımıyordu. İstedikini yapabilir ve istediği gibi davranabilirdi. Ama şimdi...

Blake durdu. Arkasındaki adam küfrederek etrafından dolaştı ve bunu yaparken Blake'in omzuna çarptı. Üç çocuğuyla birlikte telaşlı görünen genç bir anne koşarak yanından geçti. Bakışları Blake'in üzerinde gezindi, sonra dikkatini kaldırımından eski bir sakız parçasını kazımaya çalışan çocuğa çevirdi. Bir grup genç bir telefonun başına toplanmış ekrandaki bir şeye gülüyordu.

Blake onları gördü ama görmedi. Sadece zihnindeki görüntüye odaklanabiliyordu; Şangay'ın en işlek caddesinin ortasında, kim olduğunu bilmeyen ve umursamayan insanlarla çevrili bir şekilde duruyordu.

Binlerce karınca arasında
bir karınca. Yabancı bir
ülkede bir yabancı.

Yalnızlık midesinin çukuruna bir kaya gibi yerleşmişti.

Blake hayatında ilk kez evini özlüyordu.

Nanjing Yolu'nda yürümeye devam etti ve gözlerini kendisine evini hatırlatacak herhangi bir şey için dört açtı. McDonald's'ı es geçti, o kadar da umutsuz değildi.

-Ve bitişikteki bir sokaktan sola döndü. On dakika sonra, The End Zone adında bir spor barına rastladı.

En yaratıcı isim değildi ama kulağa rahatlatıcı bir Amerikan ismi gibi geliyordu.

"Selam." Adam içeri girdiğinde barmen gülümsedi. Genç bir Angelina Jolie'yi andırıyordu ve isim etiketinde adının Mina olduğu yazıyordu.

"Selam." Blake bara oturdu ve bir fincan kahve ile kahvaltı tabağı sipariş etti -yumurta, domuz pastırması, patates kızartması, kızarmış ekmek.

Sabahın bu erken saatinde mekân boştu ve televizyonda da ilgi çekici bir maç yoktu, bu yüzden Blake flört etmekten çok mutlu görünen Mina'yla flört etmekle yetindi. On dakika içinde Blake onun Phoenix'te büyüdüğünü, Arizona State'te halkla ilişkiler bölümünden mezun olduğunu ve bir yıl boyunca seyahat edip Şangay'daki kardeşini ziyaret ettiğini öğrendi.

Blake, Mina'nın erkek kardeşinin End Zone'un sahibi olduğunu öğrenince şok olmuştu. Ona anlattığına göre, kardeşi ondan sadece birkaç yaş büyüktü ve o da yirmi iki, en fazla yirmi üç yaşındaydı.

"Buraya nasıl geldi?" Blake bir parça domuz pastırması koparıp ağzına attı. Tadı evi gibiydi.

Başka bir müşteri içeri girerken kapının üstündeki ziller şingirdadı.

"Okuldan nefret ediyordu ve Asya'yı sırt çantasıyla dolaşmak için ilk yılında okulu bıraktı. Şanghay'ı o kadar çok sevmiş ki buraya taşınmış. Restoran sektöründe bir iş buldu, bazı iyi bağlantılar kurdu ve iki yıl önce burayı açtı."

"Kulağa çok kolaymış gibi geliyor." Blake'in kafasındaki çarklar dönmeye başladı. İşletme bölümünü seçtiğinde, pazarlama veya operasyon alanında kurumsal bir iş düşünüyordu. Girişimciliği değil. Bir iş kurmak ve yürütmek hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Yine de kendi işini yapma düşüncesi cazip geliyordu. Blake kendi kendinin patronu olabilirdi. Kimse ona ne yapacağını söylemeyecekti.

"Başta zor oldu ama o bunu başardı. Greg bu tür işlerde iyidir." Mina diğerk müşteriyle ilgilenmek için ayrıldı ama Blake'e geri döneceğini belirten bir göz kırpmadan önce değıl.

Blake'in kalbi hızla çarpıyordu. Kafasının içindeki çarklar daha hızlı dönmeye başladı.

Spor barlarını severdi. Spor barlarına giden insanların nelerden hoşlandığını biliyordu çünkü onlarla birlikte büyümüştü. Bir markanın nasıl oluşturulacağını ve satılacağını biliyordu - yıllardır kendini bir marka olarak satıyordu.

Sanki bir baraj yıkılmış gibiydi. Mezun olduktan sonra ne yapmak istediğini bilmediğı aylardan sonra, fikirler o kadar hızlı akmaya başladı ki Blake yetişemedi.

Çeki istedi ve imzasını karaladı, yurda dönüp bazı fikirlerini kâğıda dökmeye hevesliydi. Hiçbir yere varmayabilirlerdi ama bir plan yapmak iyi hissettiriyordu. Anlatmak için sabırsızlanıyordu-

Kimi?

Ailesi mi? Blake futbol dünyasına yeniden katılmadıkça babası mutlu olmayacaktı; annesi ve Joy destek olmak için ellerinden geleni yapacaklardı ama bunu başaramayacaklardı.

Arkadaşları mı? Şangay'daki arkadaşları Tayland'daydı ve onu neden bu kadar heyecanlandığını anlayacak kadar iyi tanımıyorlardı.

Bu arada, takımdan ayrıldıktan sonra evdeki arkadaşları çok azdı. Cleo'yla araları pek iyi değildi ve Landon'ın da annesiyle başı dertteydi.

Blake, TSU Mustangs'i üçüncü ulusal şampiyonluğuna taşırken 50.000 kişi ona tezahürat yapıyordu. İş kişisel başarılarla geldiğinde ise yanında kimse yoktu.

Farkına vardığı şey üzerine soğuk bir duş gibi çöktü.

"Sizinle konuşmak güzeldi." Mina imzalı makbuzu tezgâhtan aldı. "Bu akşam kardeşim gelene kadar işlere göz kulak olmam gerekiyor ama sekizden sonra boş olacağım."

Blake'in eline bir kâğıt daha sıkıştırdı. "Biraz eğlenebiliriz. Koşulsuz şartsız."

Blake kaşlarını kaldırdı. "Bağlanmak yok, ha?"

"Birkaç hafta daha Şangay'dayım ve sen de çok tatlısın." Mina omuz silkti. "Büyük bir şey olmasına gerek yok."

Blake kampüste onu bekleyen boş yatakhaneyi düşündü ve kızın numarasını cebine attı. "Saat sekizde görüşürüz."

DOKUZUNCU BÖLÜM

Işınlar Farrah'ın tenini lüks bir battaniye gibi ısıtıyor, kıyıya vuran suyun sesi rahatlatıcı bir doğal müzik sağlıyordu ve yanındaki hindistancevizi içeceği şimdiye kadar tattıklarının en iyisiydi.

Hayat güzeldi.

İçkisinden bir yudum daha almak için kendini yukarı kaldırdı. "Güneşimi engelliyorsun," dedi Kris.

"Özür dilerim." Farrah uzandı. Cennet gibi ortamlarına rağmen Kris her zamankinden daha huysuzdu.

"Neşelen." Courtney kollarını başının üzerine uzattı. Saatlerce süren güneş çillerini koyulaştırmış, burnu ve yanakları yıldızlardan oluşan bir takımyıldızını andırır hale getirmişti. "Şu yere bir bak. Burada nasıl mutlu olamazsın?"

Koh Samui popüler bir turizm merkeziydi, ancak grup tatil köyüne dönerken bu uzak plaja rastlayacak kadar şanslıydı. Sallanan hindistan cevizi palmyeleri, pudra gibi beyaz kumun bozulmamış kısmını çevreleyen büyük kayalar, güneşin altında bir akuamarin tabakası gibi parlayan kristal su. Tropik bir kartpostalın hayata geçmiş haliydi.

"Babamın aptal kız arkadaşı." Kris güneş gözlüklerini düzeltti. "Noel'i babamın evinde geçirmesi için onu ikna etti."

Aspen. Aspen! Kar falan yağacak. Yani, kim beyaz bir Noel ister ki?"

Grubun geri kalanı bakışlarını değiştirdi.

"Bu retorik bir soru mu?" Sammy sordu.

Kris onu görmezden geldi. "Beş yaşımdan beri her Noel'i St. Barths'ta geçiriyoruz. Bu bir gelenek. Şimdi bu kız içeri giriyor ve her şeyi değiştirmeye çalışıyor." İç çekti. "İyi tarafından bakarsak, babam kendini çok kötü hissediyor ve bana Noel için Harry Winston alıyor. Genelde bana Tiffany alırdı."

"Her şerde bir hayır vardır," diye kestirip atan Leo, Courtney'nin kaburgalarına bir yumruk indirmesine neden oldu.

Alaycılığı Kris'in başının üstünden geçti.

"Doğru." Farrah kahkahasını bastırdı.

Bu arada Olivia, Sammy'den ne kadar hoşlandığının açık bir göstergesi olarak Nardo'yla sohbet etmeye çalışıyordu. Nardo'nun kendini beğenmiş, laf ebesi bir pislik olduğunu düşünüyordu ama kimsenin anlayamadığı nedenlerden ötürü Sammy'nin en iyi arkadaşıydı. Sammy gezegendeki en sevimli adamdı; Nardo ise değildi.

"Ne okuyorsun?" Olivia yüzüstü dönerek Nardo'nun elindeki kalın kitaba baktı.

"Bir kitap."

"Hadi canım, Sherlock. Hangi kitap?"

Nardo gözlüklerini burnunun üzerine itti. Grubun en solgunu oydu ve plaja gitmeden önce yarım şişe güneş kremi sürmüştü. Yine de Farrah sırtındaki derinin pembeleştiğini görebiliyordu. "Savaş ve Barış ve Savaş."

"Savaş ve Barış'ı kastediyorsun."

"Hayır, o Leo Tolstoy'un 19. yüzyılda yazdığı, Fransızların Rusya'yı işgalini anlatan bir roman. Bu Peter Turchin'in Savaş ve Barış ve Savaş'ı. İmparatorlukların yükselişini ve çöküşünü evrimsel biyoloji perspektifinden inceliyor."

Olivia'nın gözleri parladı. "Vay canına. Eğlenceli bir plaj okuması."

"İnsan bir Vikipedi gibi konuştuğunu biliyor musun?" Farrah sordu.

Nardo duygulanmış görünüyordu. "Teşekkür ederim."

Sammy yan yattı ve Olivia'nın omzunu öptü. "O hep böyleydi. Harvey Mudd'daki yatakhanelerimizi görmelisin. Siyasi tarih kitaplarıyla dolu."

Olivia burnunu kırıstırdı. "Siz matematik bölümü mezunu değil misiniz?"

"Ben ekonomiyim." Nardo kitabına geri döndü. "Bölümün dışında da okuyabilirsin."

"Biliyorum. Crazy Rich Asians'ı yeni bitirdim."

Nardo'nun yüzündeki ifade karşısında Farrah'nın yüzü kocaman bir sırıtışa dönüştü.

"Affedersiniz. Tatilde olduğumuzu sanıyordum." Courtney, Nardo'nun itiraz çığlıklarına aldırmadan kitabı elinden kaptı. "Hadi eğlenceli bir şeyler yapalım."

"Eğlenceli bir şey yapıyoruz," dedi Sammy. "Sahildeyiz."

"Hayır, eğlenceli bir şey. Ben biliyorum!" Courtney parmaklarını şıklattı. "Hadi çıplak yüzmeye gidelim!"

Farrah'ın gözleri dehşet içinde açıldı.

"Seni seviyorum ama bu hayatımda duyduğum en kötü fikir." Olivia'nın ifadesi Farrah'ınkiyle örtüşüyordu. "Güpegündüz."

"Ne olmuş yani? Dostlar arasındayız. Yaşa ve yaşat, Liv." "Hayır, teşekkürler."

Luke elini kaldırdı. "Ben yaparım." "Ben de," dedi Nardo.

Bütün kafalar ona doğru döndü.

"Yapacak mısınız?" Sammy ağzı bir karış açık sordu.

Nardo'nun yanakları onunkilere uyuyordu. "Courtney'nin dediği gibi, tatildeyiz."

"Harika," dedi Kris. "Ne yaptığını gördün mü Court? Şimdi Luke ve Nardo'yu çıplak görmek zorunda kalacağız."

Çocuklar birbirlerine baktılar. Tek kelime etmeden avuç avuç kum topladılar ve Kris'e fırlattılar.

Yoldan çekilemeden önce. Taneler saçlarına ve göğüs dekoltesine dağılırken ağzı şok olmuş bir "O" ile dondu.

Herkes kahkahalara boğuldu.

"Blech!" Kris tükürdü. "Ağzımda kum var! Sizi öldüreceğim çocuklar." Yüzündeki kumu silmeye çalıştı ama kum yanaklarına daha da bulaştı.

Daha çok güldüler.

"Çıplak bir dalış kumları temizler. Hadi çocuklar, sıkıcı olmayın," diye yalvardı Courtney.

"Sakin ol," dedi Leo. "Dolunay Partisi bu gece. O zaman eğleniriz."

"Ben sakınım. Herkesin eğlenmesini sağlamaya çalıştığım için özür dilerim."

"Biz eğleniyoruz," diye karşı çıktı Leo. "İnsanlar siz olmadan da eğlenmeyi biliyor. Her zaman her dediğinizi yapmak zorunda değiliz."

Kahkahalar kesildi.

Farrah'nın kalbi duvara çivi çakan bir marangoz gibi çarpıyordu. Courtney ve Leo kavga etmezlerdi. Asla. Leo çok yumuşak başlıydı ve Courtney de... Courtney'di işte.

"Ne dedin sen?" Courtney'nin yüzü kıpkırmızı oldu. Şakağını çimdikledi. "Bunu şimdi yapmayalım."

"Oh, bunu şimdi yapıyoruz. Sen başlattın. Bitir." Meydan okuma açtı.

"Sadece söylüyorum, her zaman kontrol manyağı olmak zorunda değilsin."

Kris irkildi.

Olivia yüzünü Farrah'ın omzuna gömdü.

"Kontrol manyağı mı?" Courtney patlamayı bekleyen Etna Dağı gibiydi. Farrah kulaklarından buhar çıktığını gördü. "Canın cehenneme! Senin için sakın, rahat biri olmak kolay. Eğlenmemizi sağlayan benim. Aktiviteleri ben buluyorum. Bu grubu bir arada tutan benim. Ben olmasaydım burada olmazdık!"

"Ağzından çıkanı kulağın duysun." Leo'nun keskin sesi grupta bir şok dalgası yarattı. "Kimse senden bunları yapmanı istemiyor

şeyler. Sanki bir tür tanrı kompleksiniz var."

Courtney, Olivia ve Farrah aynı anda soluk soluğa kaldılar. "Leo." Kris güneş gözlüklerini çıkardı ve Omzundaki kum. Sesi buz gibiydi. "Otele geri dönmelisin."

"Memnuniyetle." Leo havlusunu omzuna attı ve ardında sessizlik bırakarak uzaklaştı.

Luke sonunda, "Bu iş çok çabuk kızıştı," dedi.

"İyi misin?" Farrah ne söyleyeceğinden emin değildi. Daha önce grup içinde hiç büyük bir kavga etmemişlerdi.

"Evet. Ona inanamıyorum. Tanrı kompleksi." Courtney güneş kremi avucuna sıktı ve gereğinden fazla kuvvetle kollarına sürdü. "Benim tanrı kompleksim yok."

Nardo öksürdü.

"Tabii ki yapmazsın. Sorumluluğu sen alıyorsun ve o bununla başa çıkamıyor." Kris güneş gözlüklerini geri taktı. "Çocuklar. Bana sorarsanız, bu zahmete değmezler."

"Çok teşekkürler," dedi Sammy.

Olivia onun elini okşadı. "Merak etme, tatlım. Sen bir istisnasın."

Grup huzursuz bir sessizliğe gömüldü.

Farrah dalgaların sesine odaklanmaya çalıştı ama zihni dakikada milyonlarca mil koşuyordu. Courtney ve Leo'nun ayrıldıklarını hayal ederdi. Dostça ayrılacaklar, Leo başından beri Farrah'ya aşık olduğunu anlayacak ve Courtney de onları onaylayacaktı.

Ne zaman ve nasıl olduğunu bilmiyordu ama bir yerlerde bu fantezi dağılmıştı.

Farrah, Courtney ve Leo'nun ayrılmasını istemiyordu. Grubun olduğu gibi kalmasını istiyordu. Kolektif dostlukları, herhangi bir bencil bireysel arzudan daha önemliydi.

Farrah gözlerini sıkıca kapadı ve düşüncelerini susturarak sıcaklığın ve dalgaların sihrini göstermesine izin verdi.

Burası çok güzeldi. Şangay'a geri dönmek istemiyordu. Sonsuza kadar burada kalmak istiyordu. Kim vardı

Şangay mı?

Blake. Blake Şangay'da.

Bu düşünce o kadar beklenmedikti ki Farrah'ı rüya halinden çıkardı. Cennetteydi. Blake'i, gamzelerini ve kaslarını düşünerek ne yapıyordu? Tanrım, şu kaslar. Muhtemelen onu hiç terletmeden bench press yapabiliirdi.

Farrah'ın ağzı kurudu. Onun ne yaptığını merak ediyordu. Her gece dışarı mı çıkıyordu? Yurdun her köşesindeki kızlarla vahşi maymun seksi mi yapıyordu?

Muhtemelen. Program başladığından beri onu kimseyle takılırken görmemişti ama bu yapmadığı anlamına gelmiyordu. Böyle görünen ve düzenli olarak birileriyle birlikte olmayan bir üniversiteli olamazdı.

Bu yanlış bir zihinsel yoldu çünkü Farrah ortaya çıkan görüntü selini uzak tutamadı.

Blake çıplak. Blake ve yüz­süz kız odasında seks yapıyor. Blake ve meçhul kız mutfakta seks yapıyor. Blake ve Farrah öğrenci salonunda seks yapıyor.

Vay be. Bu da nereden çıktı şimdi?

Farrah'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Panik içinde zihinsel kapısını kapattı ve görüntüleri oldukları yerde durdurdu. Girişin yakınında gezinmeye devam ettiler, içeri sızmak için bir fırsat kolluyorlardı.

Kalbi çift zamanlı atıyordu. Son fantezisi o kadar canlıydı ki bunu tüm dünyaya duyurabilirdi.

Farrah gizlice arkadaşlarına baktı. Plaj havlularına uzanmış, habersizce yatıyorlardı.

Gözlerini tekrar sıkarak kapattı. Leo'yu düşün. Dolunay Partisini düşün. Eski pembe pijamalarıyla büyükannesini düşün.

Hiçbir şey işe yaramadı. Onun ve Blake'in fantezisi bilincini zorluyordu. Kendine izin verirse, hâlâ onu görebiliyordu - Blake'in sert kaslarına bastırılmış yumuşak etini,

Elleri kızın kalçalarını kavıyor, ağızları aç bir kucaklaşmayla birleşiyordu.

Vücudunda bir sıcaklık dalgası dolaştı. Farrah yüzüstü döndü ve yüzünü kollarının arasına gömdü. Ağrısı devam ediyordu.

"Bekle! Zamanlayıcıım henüz kapanmadı," diye itiraz etti Olivia. "Her 20 dakikada bir çevirmemiz gerekiyordu." Farrah'ın sırtını dürttü. "Hmm. Biraz kızarmışsın. Belki de daha fazla güneş kremi sürmelisin."

"Ben iyiyim," dedi Farrah, sesi titreyerek.

"Senin için yeniden başvuruyorum.

Kıpırdamadan dur."

Olivia ona SPF 50 sürerken Farrah direnmedi. Bunun yerine, orada uzandı ve tam olarak neden Blake Ryan ile seks yapmayı hayal ettiğini merak etti.

İçten içe cevabı biliyordu.

Boku yedim.

ONUNCU BÖLÜM

Blake'in kurak dönemi mi? Donezo.

Tanrıya şükür. Eğer seks yapmadan biraz daha devam ederse, acil mavi top ameliyatı için onu acile götürmek zorunda kalacaklardı.

Ancak, Mina'nın yataktaki hatırı sayılır becerilerine rağmen, kaçamakları beklediği kadar tatmin edici değildi. Abur cubur gibiydi: o an için iyiydi, ta ki keyfi kaçıp onu her zamankinden daha boş bırakana kadar.

Blake, Mina'nın topuklu ayakkabılarını giyip çantasının askısını omzuna atmasını izledi. Luke birkaç saat önce mesaj atmış, bavullarını aile yanına bıraktıktan sonra uğrayacağını söylemişti. Eski oda arkadaşının her an kapısını çalmasını bekliyordu.

Biri kapıyı çaldı.

Bu korkunç derecede doğru bir zamanlamaydı.

"Bu benim işaretim," dedi Mina. Blake gibi onun da seks sonrası sohbete hiç niyeti yoktu. Buluştular, seviştiler ve yollarını ayırdılar. Kolaydı. Basit. Bağlanmak yok.

"Seni geçireyim."

Blake kapıyı açtı ve Luke'un iri yarı gövdesinin kapıyı doldurduğunu görmeyi bekliyordu. Şok olmuş bir şekilde Farrah'ı koyun pijamaları giymiş bir şekilde karşısında buldu.

Evet, bunlar kesinlikle gömleğinin ve pantolonunun üzerinde yürüyen kabarık beyaz koyunlardı. Çok sevimliydiler ve

Farrah'ın her zamanki gösterişli tarzından farklı olarak Blake kıkırdamasını engelleyemedi.

"Hey, ben-" Farrah Mina'yı görünce durdu. Mina'nın karmakarışık saçlarına ve şiş dudaklarına bir kez bakınca Blake'le neyin peşinde olduklarını anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

Şaşkınlık ve Blake'in tanımlayamadığı başka bir duygu yüzünde belirdi.

Suçluluk duygusu omurgasına yayıldı.

Bekle. Suçlu olacak bir şeyim yok. Blake bekardı. İstedığı kişiyle takılabilirdi.

"Kendim çıkabilirim." Mina parmak uçlarında durarak Blake'in ağzına uzun bir öpücük kondurdu. Farrah'ın varlığının aşırı farkında olan Blake tereddütle karşılık verdi. "Beni sonra ara."

Çıkarken Farrah'a başıyla selam verdi. "Güzel pijamalar." Koridordan aşağıya doğru yürüdü ve merdiven boşluğunda gözden kayboldu.

"Özür dilerim," dedi Farrah, yüzünde hâlâ o tuhaf ifade vardı. "Misafirin olduğunu bilmiyordum."

"Sorun değil. Zaten gidiyordu." Blake kapının pervazına yaslandı. Hayır. Suçluluk duygusunun burada işi yoktu. Hem de hiç. "Bu zevki neye borçluyum?"

"Önemli bir şey değil."

"Eğer bir şey olmasaydı, burada dikiliyor olmazdın."

Farrah bir nefes verdi. "Tamam, bundan çok fazla anlam çıkarmanı istemiyorum ama sana Tayland'dan bir şey aldım ve unutmadan vermek istedim." Ona küçük bir fil heykelciği uzattı. Koyunlara bakmakla o kadar meşguldü ki fili fark etmemişti. "Gittiğimiz barınaktaki bir filden esinlenerek yapıldı. Bana seni hatırlattı."

Blake fili aldı ve başparmağını karmaşık taş oymalarının üzerinde gezdirdi. Boğazında bir yumru oluştu. En son ne zaman karşılığında bir şey beklemeyen birinden hediye aldığını hatırlamıyordu.

Geçen hafta boyunca onu rahatsız eden yalnızlık çukuru yumruk büyüklüğünden bezelye büyüklüğüne kadar küçüldü.

Hanım evladı gibi davranmayı bırak ve sertleş. Tanrı aşkına, o bir fil.

Blake damarlarına dolan sıcaklığı görmezden geldi ve kızları erittiğini bildiği o kendine özgü gülümsemesini takındı. Onun kızgınlığına rağmen Farrah etkilenmemişti.

"Fil de yakışıklı ve atletik miydi?"

"Ukala ve gösterişçi."

"Ben alırım." Blake fili değerlendirdi. Gerçekten de güzel bir hayvandı. "Teşekkür ederim. Çok düşüncelisin."

Farrah utanmış görünüyordu. "Önemli bir şey değil. Sadece aldığım bir biblo."

"Buna minnettarım. Beni ne kadar özlediğini gösteriyor." Kaşlarını oynattı.

"Seni özlemedim."

"Beni düşündün." "Pek sayılmaz."

"Beni bunu alacak kadar düşündün." Blake fili zaferle salladı.

Farrah'ın ifadesi paha biçilemezdi.

"Biliyor musunuz? Onu geri alıyorum." Kadın heykелciği adamın elinden almaya çalıştı. Adam heykелciği başının üzerinde tuttu ve kız ona ulaşmak için zıplarken güldü.

"Onu Josh'a vereceğim."

Blake sustu. "Josh kim?"

"Kuzenim."

Rahatladı. "Josh'un onsuz idare etmesi gerekecek çünkü Blake Jr. benim."

"Tabii ki kendi adını verdin. Ne kadar narsist olabilirsin ki?"

"Çok iyi. Şimdi onu geri almaya çalışmayı bırak, yoksa teşekkür hediyeni alamazsın."

Bu onun dikkatini çekti. "Hediyem ne olacak?" "Ne olmasını istersen."

"Bu şimdiye kadarki en tembel cevap."

"Yine de işe yarıyor. İsteddiğiniz bir şeye mi yoksa başkasının istediğinizi düşündüğü bir şeye mi sahip olmayı tercih edersiniz?"

Farrah kaşlarını çatı. "İyi bir noktaya değindin. Güzel. Akşam yemeği istiyorum. A iyi bir akşam yemeği. Açlıktan ölüyorum."

"Bu kadar mı?"

"İlk çocuğunuzu da istememi mi istiyorsunuz?"

"Eğer onu benim için yetiştirmek istiyorsan, elbette." Blake omuz silkti. "Bu arada, yemek hazır leydim."

"Üstümü değiştireceğim."

"Hayır. O pijamaları dışarıda giymelisin. Çok şirinler." Yüzünü asmamaya çalıştı. Başaramadı.

"Kapa çeneni." Farrah topukları üzerinde döndü ve merdivenlere doğru yürüdü.

"Ben ciddiym. Çok tatlılar!" Blake arkasından bağırdı.

Arkasını dönmeden ona parmağını çevirdi. "On dakika içinde lobide buluşalım."

Blake fili masasının çekmecesine yerleştirdiğinde hâlâ kıkırdıyordu. Sokak kıyafetlerini giydi ve arkadaşından bir mesaj geldiğinde Luke'tan başka bir gün için izin istemek üzere telefonunu çıkardı.

Bu akşam gelemeyeceğim. Ailem benim için akşam yemeği hazırladı.

Bazen evren aynı hizaya gelir.

Güzel. Bir dahaki sefere.

Blake lobiye giderken, Vietnam'da geçirdikleri bir haftalık sırt çantalı geziden kalma koyu bronz tenleriyle Zack ve Scott'ın yanından geçti. Flo alt kattaydı, etrafı Kore karakterleriyle damgalanmış bir yığın alışveriş torbasıyla çevriliydi. Arkadaşlarına bir paket Jason maskesine benzeyen bir şey gösteriyordu.

Hmm. Bu bana Cadılar Bayramı'nın yaklaştığını hatırlattı.

"Ben hazırım!"

Farrah paltosu, kot pantolonu ve botlarıyla merdivenlerden hızla indi. Boğazına bir atkı sarılmıştı; eldivenler ellerini örtüyordu.

Dışarısı 60 dereceydi.

"Akşam yemeği için Sibirya'ya gideceğimizi fark etmemiştim."

"Har-har." Farrah kapüşonunu yukarı kaldırdı. "Ben SoCal'lıyım.

Üşüdüm."

"Ben Teksaslıyım ve beni Eskimo gibi giyinirken göremezsiniz."

"Sen bir erkeksin. Erkekler berbat kararlar verir." "Bu cinsiyetçi."

"Dava et beni."

Blake sırttı. Kahretsin, onu özlemişti.

"Akşam yemeğini nerede yemek istersin prenses?"

Ona doğru bir bakış fırlattı ama lakabın geçmesine izin verdi. "Buralarda yeni ve havalı bir restoran keşfetmiş olma ihtimalin var mı?" Hmm. Bir sürü restoran denemişti, ama hiçbir-bekle.

Yüzüne yavaşça bir sırıtış yayıldı.

"Aslında ben yaptım. Yeni değil ve buralarda da değil ama seveceksin. Gel hadi!"

"Nereye gidiyoruz?" Farrah ona yetişmek için koşarken nefes nefese kaldı. Blake'in ondan yedi santim daha uzun boyu vardı; attığı her adım onun iki adımına eşdeğerdi.

"Göreceksin."

Kampüs kapısının dışında bekleyen taksilerden birine bindiler. Blake şoföre adresi verdi ve şoför ani bir hareketle gaza basarak Blake ve Farrah'ı arka koltuğa fırlattı.

Farrah kendilerini toparladıktan sonra, "En azından bunun ne tür bir mutfak olduğunu söyleyebilirsin," dedi. "Lütfen."

"Ve sürprizi mahvetmek mi? Hayatta olmaz."

Suratını astı. "Peki. En azından yemeklerin iyi olup olmadığını söyle."

"Hiçbir fikrim yok." "Blake!"

Kırmızı ışığa yaklaştıklarında sürücü frene bastı. Herkes öne doğru sarsıldı.

Tanrım. Bu adamın araba kullanması emniyet kemerinin icat edilmesine sebep oldu.

"Yemeğin iyi olup olmadığını nasıl bilemezsin?" Farrah göğsünü sıktı. "Beni... denenmemiş bir restorana mı götürüyorsun?"

Blake güldü. "Olivia seni şımartmış."

"Ne derseniz deyin, ama kız restoranlarını biliyor. Beni hiç yanlış yönlendirmedir."

"Mesele yemek değil. Güven bana, bayılacaksın." "Bu akşam yemeği. Tabii ki yemekle ilgili."

Blake cevap olarak gülümsedi. Farrah'ın daha fazla bilgi taleplerine boyun eğmeyi reddetti. Onun yerine Tayland'la ilgili sorular sorarak dikkatini dağıttı ve Farrah da bu konuda konuşmaktan büyük mutluluk duydu. Kulağa Courtney-Leo draması gibi gelen şeylerin dışında, gezi, özellikle de Dolunay Partisi bir patlama gibi görünüyordu. Kumsalda içki içmek, ateşten atlama ipleri ve vücut boyasıyla kaplı bikinili kızlar (Farrah dahil)? Blake geride kaldığına pişman oldu.

Gidecekleri yere vardılar. Burası iyi bilinen bir yerdi ama üniversite kalabalığı arasında pek bilinmiyordu. Farrah'ın burayı duyduğundan şüpheliydi.

Bina görüldüğünde yüzünde beliren ifade onu haklı çıkardı.

"Burası da neresi?" diye nefes aldı, önündeki mimari harikayı incelerken gözleri hayretten fal taşı gibi açılmıştı.

Fransız İmtiyazının kuzeybatı köşesine sıkışmış olan malikane, kahverengi kiremitli Gotik ve Tudor çan kuleleri ve kuleleriyle bir Kuzey Avrupa masal şatosunu andırıyordu. Ön kapıyı koruyan iki taş aslan ve çatısı boyunca uzanan Çin tarzı sırlı fayanslar gibi Çin dokunuşları da vardı. Fransız İmtiyazının büyük bölümünü oluşturan sömürge mimarisinden radikal bir ayrılmaydı.

Blake, Farrah'nın tepkisi karşısında sırtıttı. "Adı Moller Villa. Avrupalı zengin bir adama aitti ama şimdi bir otel. Merak etmeyin, içinde bir restoran var."

"Burayı nasıl buldun? Tasarım öğrencisi olmam gerekirken burayı hiç duymamış olmama inanamıyorum."

"Pek çok Şanghay rehberinde yok. Sadece yakınlarda bir kafede takıldığım ve çalışanlardan biri tavsiye ettiği için biliyorum."

Farrah ona doğru bir bakış attı. "Biz yokken epey yeni insanla tanışmışsın."

Hiç şüphesiz Mina'dan bahsediyordu. Blake kendi iyiliği için yemi yutmamayı tercih etti.

Rezervasyonları yoktu ama Farrah ona Mandarin dilinde bir şeyler söyledikten sonra hostes onları içeri aldı. Söylediği her şeyi anlayamadı ama "erkek arkadaş" (nan pengyou) ve "bir yıl" (yi nian) kelimelerini anladı.

Hostes onları masalarına götürürken, "Ona ne söyledin?" diye fısıldadı.

"Ona erkek arkadaşım olduğunu ve birinci yıl dönümümüz olduğunu söyledim. İlk randevumuzu burada yapmıştık ama rezervasyon yaptırmayı unutmuşsun."

"Beni otobüsün altına atıyor. Tipik kız arkadaş davranışı."

Gümüşü kahkahası kulaklarına müzik gibi geliyordu.

Sakin ol, dostum. Hiç biriyle çıkmamış gibi davranmayı bırak.

-

Kendini tam zamanında yakaladı. Bu bir Randevu. Neden yine buradaydılar? Doğru ya. Fil için ona teşekkür ediyordu.

Kesinlikle bir randevu değildi.

Sadece bir adam ve çılgınca çekici bulduğu bir kız, Şangay'da romantik bir otelde akşam yemeği yiyorlardı.

Kahretsin.

Yerlerine oturdular ve menülerini incelediler. Blake yemeklerin iyi olup olmadığını bilmediğini söylerken yalan söylemiyordu. Farrah'nın gözlerinin odada gezinip her ayrıntıyı incelemesine bakılırsa bunun bir önemi yoktu. İkisi de buraya ne için geldiklerini biliyordu ve bu kuzu eti değildi.

"Gerçekten seviyorsun."

Bakışları onunkilere kaydı. "Ne?"

"Tasarım. Geldiğimizden beri mimariye bakmayı bırakmadın."

"Özür dilerim. Kötü bir yemek arkadaşı oluyorum." Farrah dudağını ısırıldı. "Bu tasarım yarışması hayatımı ele geçiriyor."

"Özür dilenecek bir şey değil." Aslında, tutkusu onu büyülüyordu. Her gün bir şey için bu kadar heyecan duyarak uyanmak nasıl bir şeydi? Bahse girerim oldukça güzeldir. "İç tasarımıyla nasıl bu kadar ilgilenmeye başladın?"

"Bunun hayat boyu süren bir rüya olduğunu söyleyebiliriz." Farrah gülümsedi. "Kulağa klişe geliyor ama ben yedi yaşındayken ailem evi yeniden dekore etti ve ben de onlarla birlikte mobilya ve boya mağazalarına gittim. Benim yaşımdaki çoğu çocuk bunu sıkıcı bulurdu. Ben sevmiştim. Renkleri eşleştirme ve mobilyaları düzenleme konusunda yetenekli olduğum ortaya çıktı. Babam beni ofisine bile getirdi-" Yüzünden bir gölge geçti. Farrah boğazını temizledi ve suyunu yudumladı. "Her neyse, gerisi tarih oldu."

"Yedi yaşında bir dahi," diye alay etti Blake. Çatalını bir parça ete sapladı. "Sence tasarımda iyi olduğun için mi bu kadar seviyorsun yoksa sevdiğin için mi bu kadar iyisin?"

"Bunu hiç düşünmemiştim." Farrah parmağıyla bardağının kenarını yokladı. "Sanırım ikisi de. Bu işte iyiyim ve hoşuma gidiyor. Bir mekânı ele almayı ve potansiyelini gerçekleştirmesine yardımcı olmayı seviyorum. Mesela bu restoran sadece bir oda, değil mi? Ama doğru mobilya ve renklerle resmi bir akşam yemeği mekânı olabilir. Bir şeyleri değiştirirseniz rahat bir kütüphane ya da modern minimalist bir galeri olabilir. Her şey olabilir. Benim işim, bir mekanı sahibi için mükemmel olan bir şeye dönüştürmektir - onu sadece bir odadan bir deneyime veya bir eve dönüştürecek bir şey. Hayatımızın çoğunu kapalı mekanlarda geçiriyoruz. İnsanların hayatlarının böylesine büyük bir parçası olan bir şeyi şekillendirmek ne kadar inanılmaz bir şey?"

Blake, Farrah'nın coşkusuna öylesine kapılmıştı ki, söylediği her şeyi gözünde canlandırabiliyordu - kütüphane, galeri, ev sahipleri yeniden dekore edilmiş evlerini ilk kez gördüklerinde duydukları sevinç çığlıkları.

"Saçmalıyorum."

"Hayır. Bu konuda konuşmanı dinlemeye bayılıyorum. Bu... büyüleyici." Bu sözcük düşünmeden ağzından çıkmıştı. Blake'in bir yanı bunu geri almak istiyordu ama Farrah'nın gözlerindeki ışıltıyı görmenin ve sesindeki canlılığı duymanın nasıl bir his olduğunu anlatmak için mükemmel bir kelimeydi.

Farrah kızardı.

Blake'in midesi yavaşça yuvarlandı. Onun yanındayken vücudunun yaptığı aptalca şeyleri aştığını sanıyordu. Ne de olsa son üç günde herhangi bir kızı sisteminden atmaya yetecek kadar seks yapmıştı.

Sanırım değil.

Farrah su aldı. "Futbol hakkında böyle hissetmiyor musun?"

Sıcaklık dağıldı. Blake arkasına yaslandı ve kendi bardağıyla oynadı. "Eğer bu doğru olsaydı, hâlâ takımda olurum."

"Çok iyidim. Ya da ben öyle duydum." Farrah omuz silkti. "Futbolu takip etmiyorum."

Dudaklarına bir gülümseme değdi. "Tanrıya şükür. Ben senin tam tersinim - yaptığım işte iyidim ama pek sevmiyordum. Hayatımın sonraki on, yirmi yılı boyunca bunu yapacak kadar değil."

"Bu yüzden mi istifa ettin?"

Blake yutkundu. "Bu da onun bir parçası."

Neyse ki Farrah ona bu konuda baskı yapmadı. Ne yazık ki, ona daha zor bir soru sordu. "Eğer futbol değilse, ne yapmak istiyorsun?"

Blake, The End Zone'daki heyecanını hatırladı. Bunu yapabileceğini, kendi işini kurabileceğini düşünmüştü. Üzerinde biraz düşündükten sonra bu çok saçma gelmişti. Elbette, menüyü kafasında çoktan tasarlamıştı ve milyonlarca fikri vardı.

Pazarlama ve mekanın nasıl görünmesini istediğiyle ilgili.
Ama hayaller sermaye gerektirmez. İşler gerektirir.

Elindeki tek sermaye birkaç bin dolarlık birikimiydi. Tek başına içki ruhsatı bile bundan daha pahalıya mal oluyordu.

Blake kendini daha büyük gülümsemeye zorladı. "Bir yolunu bulacağım."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

"Bunu bana yapamaz." Kris raftan bir elbise kaptı ve fiyat etiketine bakmadan kolunun üzerinde büyüyen giysi yığınının üzerine attı. "Ona izin vermeyeceğim."

"Dikkatli ol!" Olivia yüzünü buruşturdu. "Bu elbise bin dolar gibi."

"Güzel. Her renkten bir tane alacağım." Kris etek bölümüne geçmeden önce kırmızı, altın ve mavi versiyonları ekledi.

Farrah, Kris'in kollarındaki eşyaların toplam değerinin küçük bir ülkenin GSYH'sine eşit olduğu gerçeğini görmezden gelmeye çalışarak onun peşinden gitti.

"Üzgün olduğunda hep böyle yapar," diye fısıldadı Courtney. "Biraz perakende terapisinden sonra iyi olacaktır."

"Tatlım, bu 'biraz' değil. Bu çok fazla perakende terapisi," dedi Olivia, Kris elindekileri yakındaki bir tezgâhtarın kollarına bırakıp Maison Margiela eteklerini karıştırırken. "Ayrıca, alışverişin bu sefer yeterli olacağını sanmıyorum. Babası kendisinden beş yaş büyük biriyle evleniyor. Bu acı verici olmalı."

"Seni duyabiliyorum." Kris bir eteği askıdan öyle sert çekti ki narin kumaş yırtıldı. Herkes nefes nefese kaldı. Satıcı kadın kalp krizi geçirecekmiş gibi görünüyordu. "Sakin olun. Parasını ben ödeyeceğim."

"Tatlım, yavaşla," dedi Farrah nazikçe. "Bunların hepsini yurda geri taşıyamayız."

"Onu geri taşıması için birini tutacağım. Bilmiyor musun? Para her şeyi satın alabilir, annemin yerini alabileceğini düşünen 26 yaşında kıvılcık saçlı bir sürtük de dahil." Kris kendini tutmadan önce dudakları titredi. Saçlarını omzunun üzerinden savurdu, çenesi meydan okurcasına dikilmişti.

"Ah, tatlım." Courtney'nin gözleri sempatiyle doldu. "Her şey yoluna girecek."

"Belki de o kadar kötü değildir," dedi Olivia. "Belki de babanı gerçekten seviyordur."

"Lütfen." Kris sustu. "Onun iki katı yaşında ve ben babamı seviyorum ama o George Clooney değil. Onunla ilgili sevdiği tek şey banka hesabı."

"Yani... strateji evlenmeden önce onu boşaltmak mı?" Farrah ortamı yumuşatmaya çalışarak şaka yaptı.

İşe yaramadı.

"Çok komik," dedi Kris. "Şanghay'dayken düğünü durduramam ama strateji belirleyebilirim. Önümüzdeki Kasım ayına kadar evlenmeyecekler. Bu arada, babamın ne kadar üzgün olduğumu bilmesini sağlayacağım."

"Oh, sanırım biliyor," dedi Courtney. "Dün bütün kızlar koridoru senin çığlıklarını duydu."

Farrah ve Olivia başlarıyla onayladılar.

"Babamın anladığı tek dil para ve tonlarca parası var. Bugün harcadığım para bir-" Kris durdu ve parmağını kaldırdı. "Bekle."

Beklediler.

"Court, doğum günün yaklaşıyor."

"İki hafta." Courtney beklentiyle ellerini ovuşturdu. "Öfkeden kuduracağız. Gino's ve 808 asla eskisi gibi olmayacak."

"Gino's ve 808'i unut." Kris çantasından siyah Amex'ini çıkardı ve satıcı kadına uzattı, o da kaptı ve elinden düşürmeden kasaya doğru koştu

Yerdeki giysilerden herhangi birini. "Aklımda daha iyi bir şey var."

O şeyin ne olduğunu kimse bilmiyordu. Kris onlara söylemeyi reddetti çünkü bunun bir "sürpriz" olmasını istiyordu. Tek söylediği, Courtney'nin doğum günü hafta sonu boyunca hiçbir şey planlamaması ve grubun geri kalanına haber vermesiydi.

Yurda döndüklerinde Kris aldığı şeylerle birlikte hemen odasına çıktı. CB Lippmann stajı için mülakat turuna kalan Olivia yarınki video görüşmesine hazırlanırken Courtney de ailesiyle Skype randevusuna gitti.

Bu da Farrah'ı öğleden sonrasının geri kalanında yalnız bıraktı. Ödevini bitirmişti ve YouTube ya da Netflix'le boğuşmak istemiyordu. VPN'i ve yurdun salyangoz kadar yavaş WiFi'ı arasında video izlemek sürekli bir mücadeleleydi.

Sammy'yi bulmak için çocukların katına indi. Sammy orada değildi. Blake de öyle. Farrah onun geçen gün odasından çıkarken gördüğü esmerle birlikte olup olmadığını merak etti. Bu düşünce midesini bulandırdı.

Çıkıyorlar mıydı? Nerede buluştular? Eğer çıkıyorlarsa, Blake ve Farrah'ın yemeği kız arkadaşı olan bir adam için oldukça samimi görünüyordu, değil mi? Farrah yemin edebilirdi-

Hayır. Kes şunu.

Farrah kendini Blake'i düşünmeyi bırakmaya zorladı ve diğer arkadaş seçeneklerini gözden geçirdi. Luke ve Leo evlerde kalıyordu ve Nardo'yu arayacak kadar çaresiz değildi.

Son çare olarak, FEA'lıların hiç kullanmadığı öğrenci salonunu kontrol etti. Oynayacak koca bir şehir varken neden kullansınlar ki?

Sessiz salon, bir süredir rahatsız edilmemiş bir yerin küf kokusunu taşıyordu. Farrah tam çıkmak üzereydi ki koltukta kitap okuyan kişiyi fark etti

köşede. Hafif bir güneş ışığı Leo'nun yontulmuş yüz hatlarını aydınlatıyordu.

"Dostoyevski," dedi, kitabın kapağını uzaktan seçerek. "Etkileyici."

Leo başını kaldırdı. Kim olduğunu görünce omuzları gevşedi. "CIA için çalışıyor olmalısın. İçeri girdiğini duymadım."

"Sanırım casusluk yeteneklerimden ziyade Suç ve Ceza'dan kaynaklanıyor." Farrah, Leo'nun karşısındaki sandalyeyi çekti. "Pek çok üniversite öğrencisi Cumartesi öğleden sonralarını Rus edebiyatı okuyarak geçirmez."

"Çok şey kaçırıyorlar. Suçtan daha heyecan verici ne var ve ceza?"

Farrah'nın ağzı yukarı kıvrıldı. "Haklısın."

Leo'yu Tayland'dan beri ilk kez görüyordu. O ve Courtney kavgalarından sonra barıştıklarını söylemişlerdi ama aralarındaki hava hâlâ gergindi. Leo döndüklerinden beri her grup yemeğine okul ödevlerini ya da aile yanında kalma yükümlülüklerini gerekçe göstererek katılmamıştı.

"Maraton koşmuş gibi görünüyorsun."

"Sayılır. Kris'le alışverişe çıktım." "Ah, bu her şeyi açıklıyor."

"Courtney sana söyledi mi bilmiyorum ama Kris babasının birkaç ay önce bir kokteyl barda tanıştığı 26 yaşında biriyle yeniden evleneceğini öğrendi. Çok kızmış." Farrah Courtney'nin ismine bir tepki vermesini bekledi.

"Farkında değildim." Leo'nun yüzü mermer kadar pürüzsüz ve boştu. "Bu berbat bir şey."

Lafı dolandırmayı bırakmanın zamanı geldi. "Courtney ile aranızda neler oluyor?" Her neyse, bunu kabullenip barışmaları gerekiyordu, gerçekten.

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Tayland'da o büyük kavgayı yaptınız ve o zamandan beri hiçbir şey eskisi gibi olmadı."

Leo kitabını karıştırdı. "İyiydiler."

"Bizden kaçtınız - düzeltiyorum, Courtney'den kaçtınız
-Döndüğümüzden

beri." "Çok
meşguldüm."

"Saçmalık." Farrah ellerini kolçaklara vurarak Leo'nun sıçramasına neden oldu. "Doğruyu söyle. Neler oluyor? Ayrılıyor musunuz?"

"Biz çıkmıyoruz."

"Ben aptal değilim. Sene başından beri ikiniz de başka biriyle birlikte olmadınız. Üniversite dünyasında buna çıkmak denir."

"Gerçekten mi?" Leo bir kaşını kaldırdı. "Bir sözlük çıkarayım mı?"

"Konuyu değiştirme."

Kitabını çevirip açtı ve kapattı. "Bak, Courtney harika bir kız. Eğlenceli biri ve onunla takılmaktan hoşlanıyorum. Ama..." Sözüünü yarıda kesti. Kaşları derin bir V ile birbirine yaklaştı. "O biraz..."

"Otoriter mi?"

Leo omuz silkti.

"Hepimiz onun otoriter olduğunu biliyoruz. O otoriter olduğunu biliyor. Bu onun cazibesinin bir parçası."

"Sanırım." Leo iç çekti. "Bazen daha soğukkanlı biriyle birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum. Örneğin senin gibi biriyle."

Farrah tükürüğünde boğuldu. Öyle demedi. Öyle mi dedi?

Leo'yu ilk gördüğünden beri hayalini kurduğu an buydu.

Havai fişek gösterisi bekliyordu.

Avuçlarının terlemesini ve midesinin bulanmasını bekliyordu.

Onun yerine, hiçbir şey yoktu. Leo'yu her gördüğünde uçuşan kelekler artık kıpırdamıyordu bile.

"Um, ben-"

"Varsayımsal olarak." Leo'nun yüzü bir gülümsemeye buruştu. "Senin tipin olmadığımı biliyorum."

"Sen değil misin?" Bu onun için yeni bir şeydi. Leo tam onun tipiydi: uzun boylu, esmer, yakışıklı, hassas, zeki. O

İdeal Erkek kontrol listesindeki her kutuyu işaretledi.

Ama yine de bir şey yok.

Belki de onu özlemeye o kadar alışmıştı ki artık çırpınışlarını fark etmiyordu.

"Hayır, sana meydan okuyabilecek birine ihtiyacın var. Benimle sıkılırsın. İkimiz bütün gün düşüncelerimizle otururuz."

Güldü. "Hayatta daha kötü şeyler de var."

"Doğru, ama bu pek heyecan verici olmazdı."

"İşte bu yüzden sen ve Courtney mükemmelsiniz. İkinize de yetecek kadar konuşuyor."

Leo'nun kahkahası onunkine katıldı. "Öyle."

Yaklaşan alacakaranlıkta Leo canlanmış bir heykele benziyordu. Ama Farrah dönemin başından beri hayalini kurduğu çocuğun karşısında otururken hiçbir şey hissetmiyordu. Ne kelebekler uçuşuyor, ne kalp atışları hızlanıyor, ne de onun varlığıyla sersemliyordu.

Ona böyle hissettiren tek bir kişi vardı. Sarışın, ukala ve sinir bozucuydu.

Farrah istemediğini düşünüyordu. Ama aynı zamanda tatlı, düşünceli ve onu kimsenin yapamayacağı şekilde güldüren biriydi.

Aman Tanrım.

Farrah sandalyesinde kaykıldı. Leo'nun sorgulayan bakışını görmezden geldi ve onun yerine Blake Ryan'a nasıl aşık olduğunu merak etti.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Blake atlayacaktı.

70 kat, 764 feet ve yirmi bir yaşında öbür dünyaya yelken açmasını engelleyecek bir ipten başka bir şey yoktu.

Çok iyi bir bahisti.

Courtney'nin doğum günü hafta sonu pekala Blake'in ölüm hafta sonuna dönüşebilirdi, ama siktir et, bazı riskler olmadan hayat neydi ki?

Yanında Farrah bir eliyle korkuluğu, diğer eliyle kolyesini tutuyordu; gözleri kocaman, yüzü bembeyazdı. Dehşet ondan dalga dalga yayılıyordu.

"Bunu yapamam." Koşumunu çok sıkıyormuş gibi çekiştirdi. "Çıkar şunu üzerimden. Bunu yapamam. Öleceğim."

"Her şey yoluna girecek," dedi bungee jumping operatörü yatıştırıcı bir şekilde. "Bu atlayışlardan binlercesini yaptık; ne yaptığımızı biliyoruz. Güvenlik ekipmanlarımız en üst seviyede."

"Pas." Farrah geri çekildi ve kayışını tekrar çekiştirdi. Nefesi kısa, panik içinde puf puf çıkıyordu.

Operatör, gruplarında Farrah dışında henüz atlamamış olan tek kişi olan Blake'e baktı.

"Ben onunla konuşurum," dedi Blake. "Bize bir dakika verin."

Farrah'a doğru yürüdü ve ellerini onun omuzlarına koydu. Farrah onun tutuşu altında titredi. "Derin bir nefes al

Nefes al. Bir, iki, bir, iki. Bu kadar. Nasıl hissediyorsun?"

"İyi değil. Yüksekten nefret ederim." Farrah bir nefes daha yutkundu. "Bunu neden kabul ettiğimi bilmiyorum. Court'a üzgün olduğumu ve Kris'e parasını iade edeceğimi söyle. Bekle, hayır. Aşağı indiğimde onlara kendim söyleyeceğim." Operatörü çağırmak için elini bir kez kaldırdı.

Blake onun bileğini tuttu ve aşağı indirdi. "Vay be. Gitmeden önce beni bir dinle."

"Zamanınızı boşa harcamayın. Fikrimi değiştirmeyeceğim. Sen atlayışını yap, ben de buluş-"

"7,000 mil."

Farrah'ın kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Affedersiniz?"

"ABD'den Çin'e gitmek için bu kadar mil uçtun. 7,000 mil."

"Tamam mı?"

"Buraya gelmek için harcadığınız onca zaman ve parayı, kenarda durup diğer insanların hayatlarını yaşamalarını izlemek için mi harcadınız?"

Farrah'ın çenesi düştü. Bu sözler Blake'in kulaklarına sert gelmişti ama söylenmesi gerekiyordu.

"Bu yaşamak değil." Farrah parmağıyla atlama platformunu işaret etti. "Bu ölmek. Eğer o platformdan atlarsam, ölürüm."

"Saçmalık."

"Bu saçmalık değil!"

"Farrah, bu gece atlayan ve hayatta kalan herkesi düşün. Kahretsin, Luke bile bunu yaptı ve senden üç kat daha ağır. O ipi o koparamazsa kimse koparamaz." Blake'in gözleri parladı. "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama o kadar da özel değilsin."

"Ha ha." Farrah'ın ifadesi tekrar gerilmeden önce hafifledi. "Yine de yapmayacağım. İp kopmasa bile havada kalp krizi geçireceğim."

"Tamam." Blake onu serbest bıraktı. "Seni yapmak istemediğin bir şeyi yapmaya zorlamayacağız. Eğer gerçekten

Bu fikirden rahatsız olursan gidebilirsin ve kimse seni bunun için yargılamaz. Ama bunu yapmadan önce etrafınıza bakın ve bana ne gördüğünüzü söyleyin."

O yaptı. Blake onun bakışlarını takip etti ve çevrelerini inceledi. Dünyanın en yüksek bungee jumping'ine ev sahipliği yapan Macau Kulesi'nin tepesinde duruyorlardı. Altlarında, şehrin ışıkları ve geniş kumarhane otelleri, dökülen yıldızlardan oluşan bir halı gibi parlıyordu.

"Macau'yu görüyorum?"

"Sen Makao'yu görüyorsun, ben bir seçim görüyorum." Altı ay önce Blake bu sözleri ağzından duysa suratını yumruklardı. Lanet olası bir kişisel gelişim kitabı gibi konuşuyordu. Ama bu onunla ilgili değildi; Farrah'la ilgiliydi. "Ya konfor alanınızda kalırsınız ya da kalbinizin hızla çarpmasına neden olacak bir şey yaparsınız. Biri güvenlidir. Diğer cehennem kadar korkutucudur. Güvenli yolun seni nereye götüreceğini bilirsin ama sadece oraya kadar götürür. Korkutucu yol mu? Kimse bilmez. Korkunç olabilir. Ya da vereceğiniz en iyi karar olabilir."

Blake kendini konuşmasına o kadar kaptırdı ki bungee jumping hakkında mı yoksa başka bir şey hakkında mı konuştuklarını unuttu.

Lanet olsun, motivasyon konuşmacısı olmalıyım.

Farrah'ın gözleri belirsizlikle doldu. "I-" Bir kez daha etrafına bakındı. "Gerçekten korkuyorum."

"Olmalısın. Ben de öyleyim. Ama yaptıktan sonra ne kadar iyi hissedeceğinizi düşünün. Bungee jumping: \$500. Korkularınla yüzleşmek: Paha biçilemez."

Farrah'nın kahkahası Blake'in kulaklarına müzik gibi geldi. Kolyesini tutuşunu gevşetti. "Sen tam bir peynir topusun."

"Peynirde yanlış bir şey yok. Çok lezzetli." Blake'in yüzü yumuşadı. "Şuna ne dersin? Eğer sen atlamazsan, ben de atlamam."

Gözleri yuvarlaklaştı. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Ben de istiyorum. Arkadaşlar ne içindir?" Blake çarpık bir şekilde gülümsedi. "İkinci seçenek: Eğer sen atlarsan, önce ben atlarım. Düşersen seni yakalarım. Düşeceğinden değil," diye hızla ekledi.

Farrah'ın yüzünde bir duygu gösterisi oynandı. Korku, gerginlik ve nihayetinde kararlılık. "Hayır," dedi. "Önce ben gideceğim. Moral desteği için sana burada ihtiyacım var."

Blake sırttı. "Tamamdır."

Operatörü işaret etti. İyi ki Kris tüm saati onlar için ayırmıştı. Yoksa personel onları uzun zaman önce kapı dışarı ederdi.

Operatör yeterince sıkı ve doğru bağlandığından emin olmak için emniyet kemerini kontrol ederken Farrah, "Ölürsem bu senin suçun," dedi.

"Not edildi." Blake hiç düşünmeden ona uzandı ve elini sıktı. Kadının teninin Blake'in tenine değmesi, kalbinin, yaklaşmakta olan 70 katlı kuleden atlayışlarıyla hiçbir ilgisi olmayan bir şekilde hızla çarpmasına neden oldu. "İyi olacaksın. İşimiz bittikten sonra sana bir içki ısmarlayacağım."

Operatör "Hazır mısınız?" diye sordu.

Farrah derin bir nefes aldı. Cildinde belli belirsiz bir yeşil ton vardı. "Hayır." Atlama platformundaki yerini aldı ve omzunun üzerinden Blake'e baktı. "O içkiyi duble yap."

"Tamamdır."

Farrah öne doğru baktı. Blake nefesini tuttu, kalbi üç kat hızlı atıyordu. Kız tereddüt etti ve bir an için tekrar geri çekileceğini düşündü. Ama atladı ve çılgılığı gecenin soğuk havasında yankılandı. Geri sıçramanın gerçekleştiği anı tam olarak belirleyebiliyordu çünkü bir çılgılık daha duydu - bu sefer daha sertti - ve sonra... sessizlik.

Blake'in yüzüne bir sırıtma yayıldı. Kahretsin, başardı. Gerçekten başardı.

İçini bir gurur dalgası kapladı.

"Sıra sende." Operatör Blake'e işaret etti.

Güvenlik kontrolünden geçtikten sonra Blake atlama platformunda Farrah'ın yerini aldı ve aşağı baktı. 764 feet düşmek için uzun bir yoldu.

"Hazır mısınız?" Operatör ve bir asistan Blake'in koşum takımının arkasını kavradı.

Başını
salladı.

Bıraktılar.

Blake, Farrah'ın yüzünü hayal etti. Eğer o bunu yapabiliyorsa, o da yapabilirdi.

Siktir et.

Macau'daydı. Dünyanın zirvesindeydi. Ya şimdi ya da asla.

Blake gözlerini kapadı ve düşüşü kabul etti.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Farrah ölmedi. Aksine, kendini hiç bu kadar canlı hissetmemişti.

Kris'in elini tuttu ve onu etrafında döndürdü, teni enerjiyle uğulduyordu. Gülümsemesini durduramıyordu. Dünyanın tepesindeydi.

"Bunun için teşekkür ederim!" diye bağırdı müziğin üzerine.

Kris'in perakende terapi seansı sırasında aklına gelen fikir devasa bir fikre dönüştü: Courtney'nin doğum günü için Macau'ya tüm masrafları karşılanmış bir gezi. Sadece bungee jumping paketleri grup için 4,500 dolara mal oldu. Uçuşlar, yemekler, içecekler, beş yıldızlı oteldeki süitler ve diğer çeşitli aktiviteler buna dahil değildi. Toplam fatura beş haneli rakamlara ulaşmış olmalı.

Farrah hiçbir ebeveynin çocuklarının bir hafta sonunda bu kadar para harcamasını sorun etmeyeceğini düşünemiyordu ama bunu umursamaya da niyeti yoktu. Çok mutluydu, çok sarhoştı, çok... her şey vardı.

"Her zaman. Macau'yu seviyorum!" Kris karşılık verdi. Gözleri zafer, meydan okuma ve memnuniyet karışımıyla parlıyordu. "Ve babam gelecek ayın kredi kartı faturasını gördüğünde çıldıracak. Sabırsızlanıyorum! Sonunda Gloria konusunda ne kadar üzgün olduğumu anlayacak."

Demek kızılın bir adı varmış.

Müzik, EDM'nin düşük tempolu, hipnotik ritimlerinden en son R&B hitinin daha boğucu bir kulüp remiksine geçiş yaptı. Farrah, Courtney ve Leo'yu köşede öpüşürken görünce gülümsedi. Sanırım onunla yaptığı konuşma işe yaramıştı.

Courtney'nin doğum günü Cadılar Bayramı'ndan bir gün öncesine denk geliyordu ve kostüm benzeri bir kıyafet giymekte ısrar ediyordu. Altın rengi flapper elbisesi karanlık gece kulübünde bir güneş ışığı gibi parlıyordu.

Farrah'nın bakışları kulüpte gezindi ve barda Luke'la içki içen Blake'e takıldı. Kulübün loş, kırmızımsı ışığında günah ve cazibe bir arada görünüyordu. Blake, Luke'a bir şey söylemek için başını çevirdi ve bu hareket onun profilini keskin bir şekilde ortaya çıkardı: yontulmuş elmacık kemikleri, yüksek düz burun, güçlü çene. Bir insanın yüzünün bu kadar mükemmel olması nasıl mümkün olabilirdi? Bu hiç adil değildi.

Yine de Farrah ona baktığında Blake'in bir Yunan tanrısına ne kadar benzediğini düşünmedi. Tamam, biraz düşündü ama tek odaklanabildiği Macau Kulesi'nin tepesinde ona sarılma şekliydi. Onunla birlikte atlamayı teklif ettiğinde içine dolan sıcaklık. Ona en büyük fiziksel korkusunu yenebileceğini hissettirmişti ve yenmişti de.

"Kötü durumdasın."

"Ne?" Farrah dikkati dağılmış bir halde sordu. Blake, Luke'un söylediği bir şeye güldü. Karnındaki kelebekler Simone Biles'i gururlandıracak bir takla attı.

Kris, "Blake'e aşıksın," diye şarkı söyledi.

Farrah arkadaşıyla yüzleşmek için arkasını döndü. Kıp kırmızı kesildi. "İstemiyorum."

"Lütfen. Bu bakışı tanıyorum. Blake'in kemiklerini kırmak istiyorsun."

"Şşşt!" Farrah tekrar bara baktı. Blake, Luke'la derin bir sohbeta dalmıştı. "Herkesin seni duymasını mı istiyorsun?"

"Kimse bir bok duyamaz. Burası çok gürültülü."

"Seni duyabiliyor!" Farrah eliyle Nardo'yu işaret etti.

"Burada olduğumu fark ettiğin için teşekkürler," dedi alaycı bir tavırla. "Merak etme, kimseye söylemem. Bir kızın Blake Ryan'dan hoşlanması pek haber sayılmaz. Onun gibi adamların önünde her zaman onlarla birlikte olmak için bekleyen bir sürü kız vardır." Nardo burnunu çekti. "İlham vermeyen bir seçim, gerçekten."

"İstenmeyen görüşünüz için teşekkür ederim." Kris, Farrah'ı bara doğru itti. "Onu dansa kaldır."

"Hiç sanmıyorum." Dünyayı fethedebilirim havası buraya kadarmış.

Farrah ilk hamleyi yapmadı. Asla. Reddedilme ve buna eşlik eden aşağılanma düşüncesi katlanılamayacak kadar fazlaydı.

"Neden olmasın? Ondan hoşlanıyorsun, değil mi?"

"Mesele bu değil. Oraya gidip ona soramam."

"Tatlım, yirmi birinci yüzyıldayız. İlk hamleyi kızlar yapabilir."

"Ya hayır derse?"

"O zaman aptalın teki. Sen ateşlisin!" "Tamam, ama bu demek değil ki-"

"Farrah Lin, eğer bir bahane daha uydurursan, ayağımı kışına sokarım. Git!"

Tamam. Bunu yapabilirdi. Blake'ten dans etmesini istiyordu, evlenmesini değil.

Farrah kendini bara doğru yürümeye zorladı. Her adımda midesine daha çok kramp giriyordu.

Onu ilk Luke fark etti. "N'aber?"

"Naber. Yani, merhaba." Güzel.

Blake'in gözleri kırışarak gülümsedi. "Görüyorum ki içkinizi almak için buradasınız."

"Ne? Oh, içkim!" Doğru ya. Ona söz verdiği atlayış sonrası içkisi. "Bu yüzden buradayım," dedi Farrah, bir bahanesi olduğu için rahatlamıştı.

"Duble tekila shot nasıl olur?"

Kulağa korkunç geliyordu ama sıvı cesarete ihtiyacı vardı. "Mükemmel."

Blake siparişi verirken, Farrah sinirlerini yatıştırmaya çalıştı. Tanrı aşkına, bu gece lanet olası bir kuleden atlamıştı. Basit bir dans için bu kadar gergin olmamalıydı.

Luke, "Daha fazla tekila içmeden önce işemem lazım," diye açıkladı.

Farrah shot bardağındaki sarımsı kahverengi sıvıya baktı ve burnunu kırıştırdı.

"Bize haber verdiğin için teşekkürler." Blake Luke'un omzuna vurdu. "Git işini yap, dostum."

"Barış." Luke barış işareti yaptı ve uzaklaştı. O kadar uzundu ki kulüpteki diğer herkesten daha yüksekti. "Çoktan gitmiş," dedi Farrah.

"Evet, işi bitti. Bu gece banyomuza kusmazsa kendimi şanslı sayacağım." Blake baş ve işaret parmaklarının arasındaki deriye tuz serpti ve çalkalayıcıyı ona uzattı.

O da aynısını yaptı.

"Korkuları yenmeye."

"Korkuları yenmeye." Farrah kadehini Blake'inkiyle tokuşturdu ve tekilayı mideye indirdi. Yüzünü buruşturdu ve misket limonu dilimini ısırarak ekşi meyvenin boğazını yakan alkolün tadını dengelemesine izin verdi.

Tanrım, tekila shotları iğrençti. İşin iyi tarafı, vızıltısının geri dönmesi ve yıpranmış sinirlerini yumuşatması uzun sürmedi.

İşte bu kadar. Ona sorma zamanı. "Kız kim?"

Bekle. Bu doğru soru değildi.

Blake başını eğdi. "Hangi kız?"

"Moller Villa'ya gittiğimiz gece senin odandan çıkarken gördüğüm kız." Farrah o geceden beri Gizemli Kız hakkında soru sormaktan ya da düşünmekten kaçınmıştı ama şimdi onu düşünmeden edemiyordu. Blake ve Gizemli Kız'ın neyin peşinde olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

Bir kerelik bir şey miydi, yoksa hala onunla görüşüyor muydu?

Farrah kuru kusma isteğiyle savaştı. Evet, atlayış sonrası kafası %100 gitmişti.

Rahatsızlık dolu Blake'in Yüzü. "O a Kız I görüyordum."

"Görmek," yani birden fazla kez.

"Was," geçmiş zamanda olduğu gibi.

"Ah." Farrah boş bardağıyla oynadı. "Adı neydi?"

"Mina."

"Gerçekten çok güzel."

Rahatsızlığı derinleşti. "Sanırım."

"Onunla hâlâ görüşüyor musun?"

"Gelecek hafta şangay'dan ayrılıyor. Veda edebilirim."

"Vay canına, bu çok romantik." Niyet ettiğinden daha alaycı çıkmıştı. Onun nesi vardı ki?

Farrah'ın başı döndü. Tekila shot iyi bir fikir değildi.

Blake kaşlarını çattı. "Bizimki romantik bir ilişki değil. Başlarken bunun tamamen fiziksel olacağını biliyorduk. Bunu anlamanın senin için zor olduğunu biliyorum."

"Vay canına." Farrah nefesini içine çekti. "Bunu anlamak benim için neden bu kadar zor? Bakire olduğum için mi? Bu rahibe manastırında büyüdüğüm anlamına gelmez, Blake. İlişki arkadaşlarının ne olduğunu biliyorum."

"Hayır! Bunu yanlış anlıyorsun." Blake bir elini saçlarında gezdirdi, yüzü hayal kırıklığıyla gerilmişti. "Romantik olduğunu kastetmiştim. Bunu kendin söyledin. O Kişi'ye, destansı aşka ve tüm bunlara inanıyorsun. Ben inanmıyorum. Buraya bunun için gelmedim."

O haklıydı. Başından beri söylemişti. Blake aşka inanmıyordu. Farrah bunu unutacak kadar aptaldı. Hayallerine o kadar dalmıştı ki, gözünün önündekini görmezden gelmiş ve her bakışa, her kelimeye, her harekete çok fazla anlam yüklemişti. Blake onu yemeğe götürdüğünde ve

kulede ona moral konuşması yaptıysa, bu ondan hoşlandığı için değildi. Sadece iyi bir arkadaş olmaya çalışıyordu.

İyi arkadaşların da yeri vardı ama Farrah sahip olamayacağı erkeklere aşık olmaktan bıkmıştı. Her zaman ya Blake gibi duygusal olarak ulaşılmaz ya da Leo gibi gerçek anlamda ulaşılmaz oluyorlardı.

Bulutlarda yaşamayı bırakıp gerçeğe dönmesi gerekiyordu.

"Belki ben de buraya bunun için gelmedim." Farrah kendisine en yakın içkiyi aldı ve yudumladı. Votka. İğrenç.

"Hey!" diye itiraz etti içkinin sahibi.

Vızıltı yoğunlaştı. Kalbi adrenaline hızlı hızlı atıyordu.

Farrah, "Sıradan ilişkiler yaşayabilirim," dedi. "Bunu kanıtlayacağım."

Blake'in kaşları çatıldı. "Farrah..." Sesinde bir uyarı vardı.

Farrah görmezden geldi. İçki sahibinin gömleğini tuttu. Adam gençti. İyi görünümlü. İş görür. "Sen. Bekâr mısın?"

"Uh, evet."

"Güzel. Hadi dans edelim."

Farrah, Blake'e bir kez daha bakmadan onu dans pistine sürükledi. Şaşıran arkadaşlarını atlattı ve kollarını adamın boynuna doladı.

Müzik daha da seksi bir R&B şarkısına dönüştü. Farrah kalçalarını İçki İçen Adam'ın kollarına dayayarak müziğin ritmine göre dönmeye başladı. Adam çok fazla kolonya sürmüştü ve nefesi ucuz votka gibi kokuyordu.

Neyse ki her ikisini de görmezden gelebilecek kadar sarhoştı.

Blake'i siktir et. Farrah beyaz atlı prensi beklemiyordu ve onu yurt dışında okurken bulacağını düşünecek kadar saf değildi. Onun hatası tünel görüşüydü - hoşlandığı tek bir adama odaklanıp diğer seçenekleri görmezden gelmek.

Diğer erkeklere bir şans vermenin zamanı gelmişti. İyi vakit geçirmek için kelebeklere ve atlayan kalp atışlarına ihtiyacı yoktu.

"Vay canına." İçki Adam'ın gözleri buğulandı. "İçkimi aldığına çok sevindim. Ben Greg."

"Greg, ben Farrah. Şimdi kapa çenenı."

"Tamam." Bir dakika geçti. "Peki, nerelisin?"

Farrah inledi. Cevap vermek yerine başının arkasından tutup onu öptü. Bu onu susturur.

Greg çok iyi öpüşen biri değildi ama becerideki eksikliğini coşkuyla telafi ediyordu. Dudakları hevesle onunkilerin üzerinde gezindi ve elleri onun poposunu kavradı-

Greg gitmişti.

Farrah kaşlarını çattı. Gözlerini açtığında Blake'in gök gürültüsü gibi bir suratla üzerlerinde yükseldiğini gördü. Greg'in omzunu öyle sert kavradı ki parmak eklemleri bembeyaz oldu.

"Demek istediğini anladım." Sesi sakindi ama çelik gibiydi. Çenesinde bir kas kıpırdadı.

"Bir şey anlatmıyorum. Sevişiyorum." Farrah onun kelime oyununa kıkırdadı. "Şimdi onu bırak da öpüşmeye devam edelim."

"Evet, dostum, canımı yakıyorsun," diye yakındı Greg. Blake'in pençesinden kurtulmaya çalıştı.

Blake daha da sertleşti. "Yüzünü yeniden düzenlemeden önce üçe kadar sayacağım," dedi, hâlâ o ölümcül sakin sesiyle.

Greg önce Blake'e, sonra Farrah'a, sonra tekrar Blake'e baktı. Ellerini havaya kaldırdı. "Beni iki kez vurmana gerek yok."

Kaçtı gitti.

Korkak.

"Bak ne yaptın. Şimdi mutlu musun?" Oda sağa doğru eğildi. Farrah kendini düzeltene kadar başını salladı.

"Azıcık bile değil. Sen sarhoşsun."

"Yok artık. Bir bardayız."

"O adamın elleri senin üzerindeydi!"

"Yani? Ellerinin üzerimde olmasını istemeseydim, kendim hallederdim." Farrah Blake'in göğsünü itti, vızıltısı yerini öfkeye bıraktı. Blake kımıldamadı. Bu bir ağacı itmeye çalışmak gibiydi. Aptal gamzeleri ve kristal renginde aptal mavi gözleri olan bir ağacı. Ama şimdi gamzeleri görünmüyordu ve gözleri öfkeli bir safir tonuna dönüşmüştü. "Onu böyle korkutup kaçırmaya hakkın yoktu."

"Sana yardım etmeye çalışıyordum!" "Yardıma ihtiyacım yok!"

"Çocuklar." Sammy aralarına girdi. Olivia onu buna zorlamış olmalıydı çünkü buradan başka bir yerde olmayı tercih ediyormuş gibi görünüyordu. "Hadi biraz sakinleşelim. Neden biz-"

"Kapa çeneni Sammy," dedi Farrah ve Blake hep bir ağızdan. "Evet, tamam." Sammy, Olivia'nın yanında durduğu yere döndü.

arkadaşlarının geri kalanı. Ona ters ters baktı. "Ne? Denedim." Blake dişlerini sıkarak, "Bunu dışarıda tartışırız," dedi.

Dişler. "Herkes bakıyor."

Haklıydı. Bir kalabalık oluşmuştu ve insanlar büyük gözlerle yaşanan dramı izliyordu. İçlerinden birinin bir kova patlamış mısır patlatmasını bekliyordu.

"Tartışacak bir şey yok."

"Farrah, lütfen."

"Peki," diye tersledi. Blake'i VIP odasından çıkışa kadar takip etti. Alnından aşağı ter damlıyordu. Belki temiz hava ona biraz iyi gelirdi.

"Siz çıktıktan sonra tekrar girmek yok," diye uyardı fedai. "VIP." Farrah kanıt olarak mor bilekliğini gösterdi. Fedai gözlerini kısarak baktı ve başıyla onayladı.

Arabalarının yanında sigara içip sohbet eden bir avuç taksici dışında çıkışa yakın kimse yoktu. Farrah temiz havayı içine çekti.

Blake onunla yüzleşti. "Kendin gibi davranmıyorsun." "Sen de öyle. Bir pislik gibi

davranıyorsun."

"Pislik gibi mi davranıyorum? Sana yardım etmeye çalıştığım için beni azarladın!"

"Sana yardımına ihtiyacım olmadığını söyledim."

Blake'in burun delikleri alevlendi. "İyiyim. Benim hatam. Git o adamla seviş. Hatta git vahşi maymun seksi yap ve avizelerden sallan. Bakalım umurumda olacak mı?"

"Biliyorsun." Kelimeler Farrah onları durduramadan ağzından dökülüverdi.

"Affedersiniz?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Önemsiyorsun, yoksa onu benden uzaklaştırmazdın." Belki de yine olayları çok fazla yorumluyordu. Belki de okumuyordu. Sonbaharın berrak havası kafasındaki sis perdesini aralayınca Blake'in onu bir başkasıyla öpüşürken gören normal bir arkadaşın davranacağı gibi davranmadığını fark etti. "Neden?"

Blake kaskatı kesildi. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Kiminle takıldığım konusunda neden bu kadar endişelendiğinden bahsediyorum."

"Ben değilim!"

"Bağırıyorsun!"

"Bağırmıyorum!" diye daha yüksek sesle bağırdı. "I-" Blake yüzünü ovuşturdu. Omuzları çöktü. "Lanet olsun."

"Anlat bana." Farrah'nın kalbi yeniden atlama platformunun kenarındaymış ve düşmeye hazırmış gibi hızla çarpıyordu. Tehlikeli bir yola giriyordu ama belki, sadece belki... "Neden umurunda ki?"

"Belki de senin önemsemenle aynı nedenden," dedi Blake sessizce. "Neden bu gece Mina'yla ilgili tüm bu sorular?"

Farrah'ın başı nabzıyla aynı anda atmaya başladı.

Birbirlerine baktılar, aralarındaki hava ikisinin de söylemek istemediği kelimelerle ağırlaşmıştı. "Çünkü." Kadın dudaklarını yaladı. Ağzı o kadar kuruydu ki bunun bir faydası olmadı. "Blake, ben..."

"Seni seviyorum."

Farrah'ın nefesi boğazında düğümlendi. Baş dönmesi içinde kabardı. Dedi mi-

"Seni kardeşim gibi seviyorum ve incindiğini görmek istemiyorum."

Sersemlik çöktü. "Beni bir kız kardeş gibi seviyorsun," diye tekrarladı uyuşukça.

Kardeşim. Arkadaştan daha kötü. Düşmandan daha kötü. Bu şeyler, doğru koşullar altında, daha fazlasına dönüşebilirdi. "Kardeş" dokunulmazdı.

Blake onu romantik ya da cinsel bir olasılık olarak görmüyordu. Mina gibi kanatta bekleyen kızlar varken neden görsün ki? Güzel, deneyimli ve Megan Fox ile genç Angelina Jolie'nin karışımı gibi görünen kızlar. Farrah bunlarla nasıl rekabet edebilirdi?

Yapamadı ve yapmak da istemedi.

Farrah çenesini kaldırdı. Onu geri istemeyen biri için üzülmesine izin verirse lanetlenirdi.

Leo'yu atlattı. Blake'i de atlatacaktı.

"Bildiğim iyi oldu," dedi. Rahatlamıştı, sesi düzgün çıkıyordu. "Bunu çözdüğümüze sevindim." Kulübe tekrar girmek için döndüğünde Blake onu kolundan yakaladı.

"Farrah, sen-" Blake durdu ve yutkundu. İşkence görmüş gibi görünüyordu, sanki içinde bir savaş vardı. "Ben-"

"Başka bir şey söylemene gerek yok. Anlıyorum." Farrah kendini onun elinden kurtardı ve bara doğru yürümeye devam etti. Göz kapaklarının arkasındaki yanma hissine karşı gözlerini kırıştırdı. "Şimdi izin verirsiniz, kutlamam gereken bir arkadaşımın doğum günü var."

Farrah, Blake'in onu takip edip etmediğini bilmiyordu. Kontrol etmek için arkasına bakmadı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Blake, yıkık dökük merdivenlerden oluşan dik bir yokuşu tırmanırken gözlerini yerden ayırmıyordu. Tırabzan yoktu ve henüz bir hayat planı olmasa da, bunun Çin Seddi'nden yuvarlanmayı içermediğini biliyordu.

FEA büyük güz dönemi gezisi için dün Pekin'e vardı. Kısa bir gece dinlenmesinin ardından, laoshiler onları bu sabah Büyük Duvar'a götürdü. Badaling ya da Mutianyu'ya gitmek yerine -Duvar'ın en turistik ve dolayısıyla gezilmesi en kolay bölümleri- Jinshanling'den Simatai'ye yürüyerek gittiler. Teleferik yok, sadece dik merdivenler ve Blake'in önemseyişinden daha fazla dikey tırmanış.

Normal bir günde Blake yürüyüşü her zamanki dört saat yerine üç saatte tamamlayabilirdi ama dikkati o kadar dağınıktı ki arkadaşlarının, hatta Kris'in bile gerisinde kaldı.

Bütün arkadaşları değil.

Blake bir sonraki gözetleme kulesine ulaştı ve su şişesinden su içti. Göz ucuyla Farrah'ı izledi, merdivenlerden ona doğru ilerliyordu, yüzü yorgunluktan pembeleşmişti.

Gevşek bir taşa takılarak tökezledi ve öne doğru savruldu. Blake'in kalbi durdu. Ona yardım etmek için uzandı ama Farrah dengesini yeniden sağladı ve merdivenlerin geri kalanını tırmanmaya başladı.

Blake'in kalp atışları normale döndü.

"İyi misin?" diye sordu.

"Evet." Farrah saçının bir tutamını gözlerinden uzaklaştırdı.

Bu, altı gündür ona söylediği ilk kelimeydi (saydığından değil). Macau'dan beri ondan uzak duruyordu ve onu suçlamıyordu. O gece tam bir pislik gibi davranmıştı.

Farrah onun yanından geçip kendini gözetleme kulesinin penceresinden duvarın bir sonraki bölümüne attı. Blake de onu takip etti. Konuşmadan önce gözetleme kulesinin altındaki dar patikadan geçip daha geniş olan ana bölüme ulaşana kadar bekledi.

"Ee, yürüyüşü nasıl buldun?" Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz yüzünü buruşturdu. Ezik.

"Tamam."

Blake farklı bir yol denedi. "Daha önce Pekin'de bulundunuz mu?"

"Hayır."

"İlginç bir şehir." "Mmhmm."

"Laoshilerin bu akşam yemekte bize zehirli mantar ikram edeceğini duydum."

"Harika."

Blake inledi. "Farrah." "Ne?"

"Konuş benimle."

"Seninle konuşuyorum."

Birden fazla kelime. Bu bir gelişmeydi. "Bak, geçen hafta bir pislik gibi davrandığımı biliyorum. Özür dilerim." Blake son kelimeyi söylerken tökezledi çünkü şansı olsa hâlâ o adamın kolunu koparabilirdi.

Farrah ve Douchebag'ın öpüşürkenki görüntüsü zihninde canlandı. Blake'in çenesi sıkıştı.

Douchebag'i ondan kopardığı için üzgün değildi. Farrah'ya davranış şekli için üzgündü. Kendi sorunları ve kıskançlığıyla kafayı bulmuş ve acısını ondan çıkarmıştı.

Ayrıca, onu kardeş gibi sevmekle ilgili kısım? Tamamen saçmalık.

Eğer Blake Joy hakkında Farrah hakkında düşündüğü gibi düşünüyorsa, öbür dünyada onu ciddi bir cehennem bekliyordu.

"Özrünüz kabul
edildi." Sessizlik
çöktü.

Blake söyleyecek doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyordu. Farrah yanında yürüyordu ama o kadar uzaktaydı ki her an parmaklarının arasından kayıp havaya karışmasını bekliyordu.

Sonraki birkaç gözetleme kulesinden tek kelime etmeden geçtiler. Eğim üstüne eğim, adım üstüne adım.

Bir saat sonra dinlenmek için durdular. Farrah yere çöktü. "Sen önden gidebilirsin," dedi. "Benimle kalmak zorunda değilsin."

"İstiyorum."

Farrah ona doğru şaşkın bir bakış fırlattıktan sonra dönüp manzarayı inceledi. Blake de onun bakışlarını takip etti. Fotoğraflarda defalarca gördüğü bir manzaraydı ama gerçeğiyle kıyaslanamazdı. Yakınından bile geçmiyordu.

Engibeli dağlar, sessizlik pelerinleriyle örtülü nöbetçiler gibi onları çevreliyordu. Kendilerinden önce gelen binlercesinin ayak izlerini takip ederek sırtında durduklarında kadim duvar içini çekti. Yine de, binlerce yıldır olduğu gibi durmaksızın ve ısrarla engibeli arazide kıvrılıyordu.

Duvar, uzaktaki alçak sisin içinde kaybolmadan önce kırmızı, turuncu ve yeşil yaprakların patlaması arasında çarpıcı bir figür oluşturuyordu. Arada bir esen bir rüzgâr tarihin fısıltılarını taşıyordu: Yükselen ve alçalan hanedanlar; geçmiş imparatorların ve feda edilen hayatların hayaletleri; bu topraklarda savaşmış kadim savaşçıların soluk çığlıkları.

Blake'in tüyleri diken diken oldu. Üzerinde durduğu gerçeği aklına getirmekte zorlanıyordu.

binlerce yıllık bir tarih. Alamo'yu çocukken ziyaret ettiğini ve ne kadar eski olduğuna hayret ettiğini hatırlıyor.

Çin Seddi'yle kıyaslandığında, Alamo ucube bir fetüs gibiydi.

"Hep buraya gelmek isterdi."

Blake, Farrah'ın yanına oturdu. Ayakları rahat bir nefes aldı. "Kim?"

"Babam."

"Hâlâ zaman var. İçimden bir ses duvarın bir süre daha burada kalacağını söylüyor," diye şaka yaptı Blake.

Farrah yere baktı. "Dört yıl önce öldü."

Ah, lanet olsun. "Çok özür dilerim." Blake kendini bir pislik gibi hissediyordu. Bugünlerde hiçbir şeyi doğru yapamıyordu.

"Sorun değil. Bilmiyordun." Gülümsemesi titredi ve düşmeden önce beş saniye sürdü.

Bu Blake'in kalbini kırdı. İnsanları teselli etme konusunda berbattı. Ne söyleyeceğini asla bilemezdi ve gözyaşları onu bir seks partisinde tökezleyen bir rahibeden daha fazla rahatsız ederdi. Bu başka biri olsaydı, Blake oradan siktir olup giderdi.

Ama bu başka biri değildi. Bu Farrah'tı.

Geçici bir kolunu onun omuzlarına doladı. Onu rahatlatan şey, kızın geri çekilmemesiydi.

"Babam hayatının çoğunu Çin'de geçirdi ve oranın en ünlü simgesini hiç görmedi." Farrah boynundaki kolyeyle oynadı. "Bana hep birlikte ziyaret edeceğimizi söylerdi. Bir gün Pekin'e uçacağımızı ve bir uçtan diğer uca tüm duvarı yürüyeceğimizi söylerdi. Bu şimdiye kadar yapılmış en büyük baba-kız yürüyüşü olacak. O zamanlar sadece yedi yaşındaydım ama ben bile tüm duvarı yürümenin imkansız olduğunu biliyordum. Yine de bunu hayal etmek hoşuma gidiyordu. Büyük bir macera gibi görünüyordu."

Sesi dökülmemiş gözyaşlarıyla kalınlaştı.

Blake ona sıkıca sarıldı, yardım etmek için daha fazlasını yapabilmeyi diledi.

Farrah sustu ve elinin tersiyle burnunu sildi. "Her neyse, bana babandan bahset. Siz çocuklar

Yakın mı?"

Blake yutkundu. Cevabını vermeden önce sorudan kaçınma içgüdüleriyle savaşmak zorunda kaldı. "Öyleydik. Bir zamanlar. Uzun zaman önce."

Çocukken babası onu hayvanat bahçesine götürür ve Blake gülmekten inleyene kadar hayvanları taklit ederek komik suratlar yapardı. Blake'i her iki ayda bir balığa götürürdü ve Ted Crenshaw'ın babası ile Ted'in teneffüste Blake'i itmesi ve Blake'in dizinin derisini yüzmesi üzerine neredeyse kavga ediyorlardı.

Sonra Blake büyüdü ve futbol için bir yetenek sergiledi. Babası onun babası olmayı bıraktı ve koçu olmaya başladı. Bir daha asla geri dönmedi.

"Ne oldu?"

"Biz ayrı büyüdük." Blake, Farrah'ın saç uçlarıyla oynadı. Parmaklarının arasından ipek gibi kayıyorlardı. "Hayatımı nasıl yaşamam gerektiğine dair farklı fikirlerimiz var."

"Sanırım futbolu bırakmanı istemedi."

Espriden yoksun bir kahkaha attı. "Bu en hafif tabirle. Onun en büyük hayali benim NFL ile sözleşme imzalamam. O da kolejde top oynadı, biliyorsunuz, ama ACL'sini yırttı ve bu onun profesyonel hayallerini sona erdirdi. O yüzden ben tırnak içinde 'geleceğimi çöpe atana' kadar bu hayalleri benim üzerimden yaşadı çünkü ben top atmak dışında hiçbir şeyi doğru yapamayan bir aptalım."

Farrah ona bakmak için başını kaldırdı. "Bu doğru değil. Ne kadar sıkı çalıştığını gördüm. Kesinlikle bir et kafadan daha fazlasısın."

"Belki." Blake emin değildi. Hayatının çoğunu futbola odaklanarak geçirmiş, başka bir şey yapmaya vakti olmamıştı. İşletme okuyordu ve derslerinde başarılıydı ama ikinci sınıftan sonraki yaz stajı dışında hiç iş deneyimi yoktu. Bu konuda babasıyla dişe diş mücadele etmek zorunda kalmıştı. Joe Ryan, Blake'in neden bir ofiste çalışmak için sezon öncesi hazırlıklarını bir kenara attığını anlamıyordu.

Kendi spor barını açma fikrini düşündü, ama yaptığı tek şey buydu - düşünmek. Blake bunu yapmaya kalkarsa neler olabileceğinden çok korkuyordu. İsteddiği son şey başarısız olmak ve babasını haklı çıkarmaktı.

"Belki değil. Kesinlikle." Farrah'ın ses tonu itiraz kabul etmiyordu. "Güven bana, et kafalılar Mandarin dilini senin kadar çabuk öğrenemezler."

Blake'in ağzı yukarı kıvrıldı. "Çok fazla Mandarin biliyorsun, değil mi?"

"Ben Los Angeles'lıyım. Şaşıracaksın." Kollarını ovuşturdu. Blake onu daha yakına çekti. Yürürken havadaki ısırik iyi hissettiriyordu ama hareket etmeyi bıraktıklarında ısırmaya başladı. "Peki neden futbolu bıraktın? Çoğu erkek NFL'e katılma şansı için adam öldürür."

Ona bu soruyu soran ilk kişi o değildi ama gerçeği söylemek istediği ilk kişi de oydu.

Blake cevap vermeden önce sözlerini tarttı.

"Ulusal şampiyonluğu kazandıktan bir hafta sonra bir mezunlar etkinliğinde Dan Griffin'in eşiyle karşılaştım. O zamanlar Mustangs'in oyun kurucusuydu. En iyilerden biriydi. Emekli olup spor spikeri olmadan önce NFL'de on altı sezon oynadı." Kadının gözlerindeki ifadeyi hatırlayınca Blake'in boğazında bir yumru oluştu. O kadar üzgün ve kızgındı ki yüreği burkuldu. "Olaydan birkaç gün önce CTE'den öldü."

Kronik travmatik ensefalopati, futbolcuların sahada sıklıkla maruz kaldıkları sarsıntılar gibi tekrarlayan beyin travması öyküsü olanlarda görülen dejeneratif bir beyin hastalığıdır.

Blake CTE'yi daha önce duymuştu. Tanıdığı birini, özellikle de Dan gibi hayattan daha büyük birini etkilemesini hiç beklemiyordu. O yenilmezdi, ya da öyle görünüyordu.

Farrah'ın gözleri büyüdü. "Aman Tanrım."

"Dan'e yakındım. Tüm maçlara gelirdi ve bir bakıma benim akıl hocamdı ama eşiyle sadece birkaç kez görüştüm. O futbol dünyasıyla pek ilgili değildi ve ben de

neden özellikle benimle konuşmak istediğini..." Blake yere baktı. "Sanırım beni uyarmak için. Yapabiliyorken kaçmam için. Dan'ın başına gelenlerin benim de başıma gelmesini istemedi."

Yolları benzerdi. Hem Blake hem de Dan doğma büyüme Teksaslıydı ve ülkenin en iyi 1. Lig okulları arasında yaşanan seçme savaşının ardından TSU'ya gitmeyi seçen lise futbol yıldızıydı. İkisi de Heisman ödülünü kazanmış ve NFL için yetiştirilmişti. İkisi de etrafındakilerin beklentileriyle hem moral bulmuş hem de yıkılmıştı.

Sadece bir fark vardı.

"Dan futbolu çok severdi," dedi Blake. "Bunun için yaşadı ve sonunda bunun için öldü. Futbolu severim ama her zaman kendimden çok babam içindi. Sözde bir spor yıldızı olmak yerine normal bir öğrenci olmaktan mutlu olurdum." Bazen durum böyle olsaydı hayatının nasıl olacağını hayal ediyordu. Babasıyla ilişkisi farklı olur muydu, yoksa başka bir şey yüzünden mi anlaşmazlığa düşerlerdi? Babası Blake'e kendisinin istediği ama yapamadığı futbol yolunu izlemediği için kızar mıydı? "Sevmediğim bir şey için ölmek istemiyorum."

Blake Dan'e ne olduğunu öğrendiğinde, sahada aldığı tüm darbeleri hatırladı. İkinci yılında Oklahoma savunması tarafından acımasızca yere serilmesi de dahil olmak üzere her darbe zihninde yeniden canlandı. Beyin sarsıntısı geçirdiğinden emin olacak kadar keskin bir acıya yol açmıştı ama takım ona güvendiği için buna rağmen oynamıştı.

Mustangler kazandı. Acı geçti. Ama ya bir gün geçmezse? Blake artık sağlıklıydı. Yoluna devam ederse, olmayabilirdi.

Dan'ın ölümü tozları sildi ve duvarındaki yazıyı gördü. Aynı şeyi arkadaşları, ailesi ve hayranları için söyleyebilir miydi? Muhtemelen söyleyemezdi. Futbol Teksas'ta bir din gibiydi. Blake endişelendiği için bıraktığını açıklarsa bencil ve aşırı dramatik olmakla suçlanırdı.

CTE hakkında. Bu yüzden çenesini kapalı tuttu ve spekülasyonları serbest bıraktı. Alternatiften daha iyiydi.

Farrah onun elini sıktı. "Bu anlaşılabilir bir şey. Kimsenin buna kızacağını düşünemiyorum."

"Babamla tanışmadınız."

Farrah'ın bakışları aşağıya kaydı.

Blake şikâyetinin ne kadar duygusuzca olduğunu fark edince yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim. Onunla bazı farklılıklarımız var ama hâlâ burada olduğu için şanslı olduğumu biliyorum."

"Sorun yok." Farrah yine kolyesiyle oynadı. "Benim babam da hayattayken çok iyi bir baba değildi. Bunu söylediğim için kendimi kötü hissediyorum çünkü bir süre için iyi bir babaydı." Sesi titriyordu. "Annemle evlenmeden önce... ilginç bir hayatı vardı. Yuva kurdular, beni doğurdular ve her şey harikaydı, ta ki öyle olmayana kadar. Annemle babam her gece aptalca şeyler yüzünden kavga etmeye başladılar -hangi kanalı izleyecekleri, çöpü atma sırasının kimde olduğu gibi- ta ki babam evden taşınana kadar. On üç yaşındaydım."

Farrah konuşurken Blake'in göğsü gerildi. On üç yaşında olmak, anne babanın ayrılmasıyla uğraşmak zorunda kalmadan da yeterince zordu.

"Boşanmadan önce bir yıl ayrı yaşadılar. O bir yıl içinde, annem ona göz kulak olmazken, babam eski kötü alışkanlıklarına geri döndü. Sigara, içki, kumar. Bir ton borcu vardı ve annemle hala ortak hesapları vardı, bu yüzden bunun nasıl olduğunu tahmin edebilirsiniz. Boşandıktan sonra bir gün annemin yatak odasına girdiğimi ve onu ağlarken gördüğümü hatırlıyorum. Annem asla ağlamaz. Bize tüm bu acıları yaşattığı için babama o kadar kızmıştım ki, bir sonraki ziyaretimizde onu gördüğümde ona korkunç isimler taktım ve ben-" Farrah zorlukla yutkundu. "Ölmüş olmasını dilediğimi söyledim."

Blake nefes alamaz hale gelene kadar gerginlik arttı.

"Birkaç gün sonra amcamdan bir telefon aldık. Babam yıllardır karaciğer sirozu ile uğraşıyordu, ancak

Annem ona bakmazken daha da kötüleşti. Amcam arayıp babamın komada olduğunu söyledi."

Blake'in üzerine bir önsezi çöktü.

"Birkaç gün sonra öldü."

Kalbi patladı. Farrah öyle büyük bir acı yayıyordu ki Blake bunu iliklerine kadar hissetti.

Ona sımsıkı sarıldı, ona sarılmaktan ve parçalara ayrılırken parçaları bir arada tutmaktan başka bir şey yapamadı.

"Kızının sana söylediği son şeyin ölmüş olmanı dilemek olduğunu hayal edebiliyor musun?" Blake'in Farrah'ın canının ne kadar yandığını anlamasının tek yolu, sessiz hıçkırıklara boğulurken omuzlarının nasıl çöktüğüydü.

"Şşş. Sorun yok." Sırtını ovdu ve çaresiz hissederek dudaklarını başının üstüne bastırdı. "Sorun yok."

"Ben korkunç bir insanım. Ne yapmış olursa olsun, o benim babamdı ve onu seviyordum. Ve şimdi ben-" Hıçkırdı. "Ona söyleme şansını asla bulamayacağım."

"O biliyor."

Farrah başını salladı.

"Öyle," diye ısrar etti Blake. "Hepimiz öfke yüzünden pişman olduğumuz şeyler söylemişizdir. Eminim baban da öyle yapmıştır. Öyle demek istemediğini biliyordu. Ve bunlar hayatın boyunca onunla konuştuğun onca kelimedenden sadece birkaçı mıydı?" Kızın çenesini yukarı kaldırdı. Kızarmış burnuna ve şişmiş gözlerine rağmen nefesini kesmişti. Onun gerçek güzelliği fiziksel değildi; ruhundaydı. Yaptığı her şeyde bu güzelliğin parladığını görüyordu ve bu güzellik bir yaz günündeki güneş kadar parlak ve sıcaktı. "Sen inanılmaz bir insansın. Kimseyi bilerek incitmezsin. Bunu ben söylüyorum, seni üç aydır tanıyan biri. Baban seni tüm hayatın boyunca tanıdı."

Farrah'ın dudakları titredi. Yüzünü tekrar Blake'in göğsüne gömmeden önce bir kez başını salladı. Blake orada oturdu ve hıçkırıkları yavaşlayana kadar ona sarıldı.

Bunu yaptıktan sonra geri çekildi ve yanaklarını kuruladı. "Özür dilerim. Gömleğini mahvettim."

"Bu aptal bir gömlek. Başka bir tane alabilirim." Blake onun kalan gözyaşlarını sildi. "Nasıl hissediyorsun?"

"Daha iyi." Farrah sustu. "Babamla olanları daha önce hiç kimseye anlatmadım. Anneme bile."

Lanet olsun. Blake ağlamak üzereydi. Sertleş, dostum. "Bana güvendiğiniz için teşekkür ederim."

Ona titrek bir gülümseme verdi. "Güveniniz için teşekkür ederim Ben."

Duvarın küçük köşesinde oturuyorlardı, her biri diğerinin sırlarının bekçisiydi. Macau'daki kavgaları artık unutulmaya yüz tutmuştu ama o geceye dair tek bir şey Blake'in zihninde kristal berraklığında kalmıştı: Farrah'ın ona ve Mina'ya neden değer verdiğini sorduğunda gözlerinde beliren ifade.

İçten içe onun ne söyleyeceğini biliyordu. Başından beri bildiği şeyi itiraf etmekten korktuğu için onun sözünü bir yalanla kesmişti ama bugünden sonra bunu inkâr etmenin bir anlamı yoktu: Blake Farrah'ya aşıktı. O kadar derine batmıştı ki çıkma şansı yoktu ve dahası çıkmak da istemiyordu.

Blake gözlerini kapadı ve başını duvara yasladı. Boku yedim.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

O ve Blake, Wang laoshi'yi duvarın Simatai bölümünün eteğindeki bir su kasabası olan Gubei'deki pansiyonlarına kadar takip ederken çakıl taşları Farrah'ın ayaklarının altında çıtırdıyordu. Farrah'ın beklediği gibi, en son gelen AÇA'lılar onlardı.

Farrah bitkin düşmüştü ama manzaraya hayran kalacak kadar akıllı başındaydı. Yapay bir "antik" kasaba olmasına rağmen (Güney Çin'deki gerçek tarihi Wuzhen kasabasından esinlenerek modellenmişti) Gubei çok güzeldi. Geleneksel mimarisi Çin'in imparatorluk günlerini hatırlatıyordu. Taş sokaklar, kiremit çatılı ve geniş saçaklı ahşap evlerin yanından geçiyor; küçük kemer köprüler dar kanallar üzerinde kıvrılıyordu. Güneş ufkun altında batarken, ışıklar teker teker yanmaya başladı, ta ki tüm kasaba onların sıcaklığıyla parlayana kadar. Turuncu lekeler suyun üzerinde dans edip parıldıyor, dikkat çekmek için soluk ateş gökyüzüyle yarışlıyordu.

"Toto, artık Teksas'ta değiliz," diye mırıldandı Blake.

İçinden kahkahalar yükseldi. O günkü ağır duygulardan sonra rahatlamıştı. "Hayır, Dorothy, değiliz."

Farrah, Blake'e karşı olan karşılıksız hislerini kabullenmeye başlamıştı. Artık Makao'da olanlara kızgın bile değildi. Geçen hafta boyunca Blake'i ona kızgın kalamayacak kadar çok özlemişti. Onun romantik

Duyguları başka bir şeydi; dostlukları başka bir şeydi. Duvarda olanlar bunun kanıtıydı.

Babasıyla olanlardan duyduğu suçluluk duygusunu o kadar uzun süre bir sır olarak saklamıştı ki, bu konuda konuşmak omuzlarından binlerce tonluk bir yükün kalkması gibi geldi.

Farrah daha önce de bu konu hakkında konuşma fırsatı bulmuş ama çok korkmuştu. İnsanların onu korkunç bir insan ve korkunç bir evlat olmakla yargılamasından, ona bir daha asla aynı gözle bakmayacaklarından korkuyordu.

Blake'e karşı böyle bir korkusu yoktu. Bir şekilde onun anlayacağını biliyordu.

Blake ona doğru bir bakış fırlattı. Ağzı, o yıkıcı gamzelerini ortaya çıkarmak için kıvrıldı.

"Tekrar konuştuğumuza sevindim," diye fısıldadı. "Seni özledim."

Lanet kelebekler gitti. Farrah yaşayan tüm canlıları severdi ama o kelebeklerin ölmesi gerekiyordu.

"Ben de seni özledim... kardeşim." Onun omzuna bir yumruk attı.

Tanrım, öyle demedim.

Blake kaşlarını çatı.

Kalacakları pansiyona vardıklarında kasabanın üzerine alacakaranlık çökmüştü. Kompleksin açık kapısından sesler süzülüyordu. FEA, bir odaya dört kişi tıktırsalar 70 öğrencinin tamamını barındırabilecek kadar büyük olan binanın tamamını rezerve etmişti.

Farrah avluya adımını attı ve FEA'nın geri kalanını alana dağılmış masalarda akşam yemeği yerken buldu. Havaya yayılan domuz eti ve erişte kokusu midesinden bir hırıltı yükselmesine neden oldu. Yemekten önce duş almayı planlamıştı ama çok acıkmıştı.

"Çocuklar, buraya gelin!" Courtney onları grubun arka köşedeki masasına doğru yönlendirdi.

"Yeterince uzun sürdü. Öldüğünüzü sanmıştık." Luke neredeyse boşalmış olan köfte tabağına uzandı. "Farrah'nın neden bu kadar uzun sürdüğünü anlıyorum ama

Sen?" diye sordu Blake'e. "İyi durumda olman gerekiyordu."

Farrah dilini ona doğru uzattı. "Çok teşekkürler."

"Dostum. Blake ve Farrah henüz yemek yemedi." Sammy Luke'un elini uzaklaştırdı.

"Ağırdan aldım." Blake, pansiyon görevlileri dumanı tüten ev yemeklerinden bir tur daha getirirken Farrah'a baktı: çırpılmış yumurtalı kızarmış domates, beyaz pirinçli kung pao tavuğu, baharatlı kuru kızarmış yeşil fasulye ve tatlı fasulye soslu kıyılmış domuz eti.

Farrah ilk porsiyonu mideye indirdi ve ikincisini istedi. Bugün aylardır yapmadığı kadar fiziksel aktiviteye katlanmıştı. Şu anda bir ineği bile yiyebilirdi.

Öğrenciler on beş dakika içinde bütün yiyecekleri mideye indirirken personel şaşkın bir sessizlik içinde onları izledi.

"Vay be. Tam isabet." Luke sandalyesinde arkasına yaslandı, karnını sıvazladı ve geçirdi.

Kris onun yanında burnunu kırıştırdı ve Blake'e yaklaştı.

"Duş aldım. Karnım doydu. Yatmaya hazırım." Olivia esnedi. Gözleri yorgunluktan düşmüştü.

"Yatağa gidemezsin!" Courtney saatini kontrol etti. "Saat daha yedi."

"Nasıl? Sanki gece yarısı gibi," diye inledi Olivia.

"Bu sabah yedide uyandık," diye belirtti Farrah. "Harika.

On iki saatlik bir gün benim için yeterli. Yorgunum."

"Katılıyorum." Leo da esnemesini bastırmayı başaramadı.

"Durun. Genciz ve gece de öyle. Yatağa gitmiyoruz." Courtney ellerini masanın üzerine koydu. "Oyun oynuyoruz. Kartları olan var mı?"

Sessizlik.

İç çekti. "Peki. Never Have I Ever o zaman."

Farrah'ın en son istediği şey Never Have I Ever oynamaktı ama Courtney'yi şımartmak için bir oyun boyunca oturdu. Aksi takdirde, bunun sonunu asla duyamayacaktı.

"Hiçbir zaman A'nın altında bir not almadım," dedi Nardo ve masadakilerin gözlerini devirmesine neden oldu. "Ne? Ben almadım."

"Büyük. Lanet olsun. Anlaştık," dedi Olivia. "Ben de öyle." "O zaman parmağını yukarıda tut. Bu işler böyle yürür."

"İyi. Daha önce hiçbir üniversiteden reddedilmemiştim." Nardo Sammy'ye ters ters baktı. "Ona söyledin mi?"

"Hayır. Evet." Sammy boğazını temizledi. "MIT'de bekleme listesine girmek hâlâ bir onurdur."

Nardo dudaklarını birbirine bastırdı ve bir parmağını aşağı katladı. "Daha önce hiç bir staj için mülakat aşamasına gelememiştim."

"Ben hiç-"

"Dur!" Courtney elleriyle havayı kesti. "Bu Olivia ve Nardo Şov değil. İkiniz de zekisiniz, anladık. Hadi devam edelim. Farrah, sıra sende. Lütfen, güzel olsun."

"Baskı yok." Farrah henüz kimsenin söylemediği bir şey düşünmeye çalıştı. "Daha önce hiç... üçlü yapmadım."

"Duh," dedi Luke. "Sen bakırsın. Hiç ikili ilişkiye girmedin!"

"Özür dilerim," dedi Farrah tatlı bir sesle.

"Ayağım kaydı." "Evet, doğru," diye homurdandı.

Masadaki iki kişi parmaklarını indirdi: Blake ve Sammy.

"Lise balosu." Blake omuz silkti.

Bu bir sürpriz değildi -deneyimli olduğunu biliyordu- ama Blake'in iki isimsiz, yüz­süz kızla birlikte olduğu düşüncesi hâlâ göğsünde kıskançlık duyguları uyandırıyor­du.

Öte yandan Sammy bir sürprizdi.

"Üçlü mü yaptın?" Olivia'nın ağzında şaşkın bir O harfi oluştu.

"Yıllar önce." Sammy oturduğu yerde kıpırdandı. "Önemli bir şey değil."

"Sammy S a m ." Kris ona yeni keşfettiği bir saygıyla baktı. "Sürprizlerle dolu değil misin?"

"Dostum, bizi askıda bırakamazsın. Bize detayları anlat!"
Luke ısrar etti.

"Asla olmaz."

"Haydi!"

Farrah başını gökyüzüne doğru kaldırdı. Ay parlak ve berrak bir şekilde parlıyordu. Yıldızlar bile ortaya çıkmıştı.

"Ben yürüyüşe çıkıyorum," dedi.

"Kasabanın sınırındayız. Yakınlarda hiçbir şey yok," dedi Sammy, dikkatleri kendisinden uzaklaştırmak istediği belliydi.

"Yemekten biraz uzaklaşmam lazım." Farrah ayağa kalktı. "Yakında döneceğim."

"Ben de seninle geleceğim." Blake sandalyesini geriye itti. "Ben de biraz yürüyebilirim."

"Yürüyüş iyi bir fikir gibi görünüyor." Kris, tartışmak üzereymiş gibi görünen Courtney'yi dürttü. "Değil mi Court?"

Courtney'nin yüzünde bir farkındalık belirdi. "Doğru ya. Keşke kalkmak için kendimi zorlayabilsem ama yapamıyorum." Kollarını başının üzerine uzattı. "İyi eğlenceler çocuklar. Unutmayın, sokağa çıkma yasağımız yok."

Luke'un yüzü şaşkınlıkla buruştu. "Sokağa çıkma yasağımız var."

Laoshiler dedi ki-ow! Beni tekmelemeyi keser misiniz?"

Kris, "Tekme atmaya değer şeyler söylemeyi bırakın," dedi.

Arkadaşları tartışırken, Farrah yanında Blake olduğu halde pansiyonun girişinden sıvıştı.

"Benimle gelmek zorunda değildin." Ceketini vücuduna daha sıkı sardı. Rüzgâr yüzünün ve ellerinin açıkta kalan derisinin üzerinden geçerek titremesine neden oldu.

"Zaten yürüyüşe çıkmayı planlıyordum. Arkadaşım da olabilir." Yürürlerken Blake'in kolu onunkine değdi.

Kalbi küt küt atıyordu. Aralarındaki kat kat giysiler onun üzerindeki etkisini azaltmaya yetmemişti.

Şehrin ana kısmına daha yakın olan küçük kemerli köprülerden birine ulaşana kadar binaların labirentinde dolaştılar.

"Buranın gerçek olduğuna inanamıyorum," dedi Blake. "Teksas'ta böyle bir yer yok."

"Gerçeği nasıl tanımladığınıza bağlı." Farrah kollarını korkuluklara dayadı. "Hükümet burayı turistik bir yer olarak inşa etti. Birkaç yıl öncesine kadar böyle bir yer yoktu."

Blake ellerini pürüzsüz taşın üzerinde gezdirdi. "Bana gerçekmiş gibi geliyor."

"Evet." Farrah keskin, soğuk havayı içine çekti. Ciğerlerini iyi bir şekilde yaktı. "Buraya nasıl geldin Blake?"

"Senin yaptığın gibi. Hostelden yürüyerek geldim." "Çin'de demek istedim."

"Uçağa bindim." Kızın yüz ifadesi karşısında ağzı bir karış açıldı. "Sanırım aradığın cevap bu değildi."

"Çin'le kişisel bir bağınız yok ve Çince eğitimi almadınız. Neden Şanghay'ı seçtiniz? Burada olmak için bunlara sahip olmanız gerektiğini söylemiyorum," diye ekledi. "Sadece merak ediyorum. Çoğu insan Avrupa ya da Avustralya'ya gitmeyi tercih ediyor. Çin onlar için çok... yabancı."

"Kulağa aptalca gelecek."

"Dene bakalım."

Blake'in yanakları pembeleşti. "Skyfall'u izledim," diye itiraf etti.

Farrah'nın kahkahası havada çınladı. Bond'un Şanghay'daki bir gökdelenin tepesinde bir suikastçıyla dövüşünü hatırlayarak, "Harika bir sahne," diye onayladı.

"Bana sorarsanız Bond tarihindeki en iyi koreografiye sahip sahnelerden biriydi." Blake de Farrah'nın neşesine katıldı. "Yurtdışında eğitim göreceği yeri gözlerini kapatıp haritayı göstererek seçen birini tanıyorum, yani daha kötüsü de olabilirdi."

"Nereye gittiler?"

Blake'in sırtışı genişledi. "Moskova. Aralık ayında."

Yine gülmekten kırıldı. "Ve bunu yaptılar mı?" "Evet. Şanslarına sadece üç haftalık bir programı." Blake yaklaştı. "Peki ya sen? Neden Şangay?"

"Burayı kendim görmek istedim. Annem hep Çin'den bahsederdi ama ben hiç gitmemiştim." Farrah parmağıyla parmaklığın üzerinde isminin baş harflerini çizdi. "Neredeyse Şanghay'ı seçmeyecektim. Annemi mutlu etmek için Mandarin dilini öğrendim. Onun isteklerine karşı geldim ve mühendislik ya da her neyse onun yerine iç tasarım okudum, bunun iyi bir uzlaşma olacağını düşündüm. İşe yaradı, sayılır. Daha önce Mandarin öğrenmediğim için hâlâ bana kızıyor. Görünüşe göre lise yıllarımı Fransızca öğrenerek heba etmişim."

"Yine de benden daha iyi. Ben sadece İngilizce konuşabiliyorum."

"Ve biraz da Mandarin," diye düzeltti Farrah onu. "Fransızcamın çoğunu unuttum, o yüzden haklı olabilir. Paris'te tazeleyecektim. Ama sıra yurtdışı eğitim yerimi seçmeye geldiğinde... Bilmiyorum. Paris'i tıklamak istedim ama bir şekilde Şangay'ı tıkladım. Ve işte buradayım." Yüzünde orantısız bir gülümseme belirdi. "Bazı açılardan, senden bile daha az düşünerek seçtim."

"Hey!" Blake alınıyormuş gibi yaptı. "Ne demek daha az düşünmek? Karar verme sürecinde çok çaba harcadım."

Onun elini okşadı. "Elbette yaptın."

Blake onu şaşırtarak parmaklarını onunkilere doladı. Adamın teninden gelen sıcaklık onu tepeden tırnağa ısıttı. "Her halükârda, burada olmana sevindim."

Farrah'nın nefesi boğazında düğümlendi. Blake o kadar yakındaydı ki yüzünün her ayrıntısını görebiliyordu; koyu kirpikler, geceyi bıçak gibi kesen elmacık kemikleri, safir rengine dönüşen buz mavisi gözler. Onu hayatında hiç kimseyi görmediği kadar net görüyordu.

"Blake." Adı gecenin içinde bir fısıltı gibiydi.

Adem elması sallanıyordu. "Evet?"

"Beni gerçekten kardeşin olarak mı görüyorsun?"

Tehlikeli bir soruydu. Cevabı beğenmeme ihtimali vardı. Ama kahretsin, burayla ilgili bir şey onu büyüye inandırmıştı ve son bir kez denemeyi hak ediyordu. Bunu kendine borçluydu.

Pişmanlık yok.

Blake'in yüzünden binlerce duygu geçti. Eli onunkine karşı titriyordu. Tüm bunlar olurken Farrah'ın kalbi göğsüne çarpıyor, diğer tarafta bir şeye ulaşmak için çırpınıyordu.

"Hayır." Eli onunkine dolanmaya devam etti.

Vuruşlar şiddetlendi. "Benim hakkımda ne düşünüyorsun?"

Blake o kadar uzun süre sessiz kaldı ki onu duymadığını sandı. Soruyu tekrarlasam mı yoksa utanç içinde kaçsam mı diye düşünürken Blake bir adım daha yaklaştı.

"Bence-" Blake'in sesi sertleşti. "Sen kendi iyiliğin için fazla inatçı olan bir ukalasın. Sanırım beni bir insanın olması gerekenden daha fazla delirtiyorsun. Ve eğer seninle olamazsam ölebileceğimi düşünüyorum."

Hava Farrah'ın ciğerlerinden vınlayarak çıktı. Freni olmayan bir arabada yolda hızla ilerleyen birinin anbean yaşadığı netliğe sahipti. Bu yol onu ya hayatında görebileceği en korkunç ya da en şaşırtıcı yere götürecekti.

Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Farrah, Blake Ryan'ın yüzünü tuttu ve onu öptü.

Ağızları, sanki hayatları boyunca birbirlerini özlemişler ve ancak şimdi buluşma şansı yakalamışlar gibi aç ve umutsuzca birbirlerini keşfediyordu. Farrah inledi ve ellerini onun saçlarına doladı, tüm vücudu ağrıyordu. Blake'in tadı buz ve ateş gibiydi, aşk ve tehlike gibiydi, melek ve şeytan gibiydi ve o buna doyamıyordu. Onun son damlasına kadar içmek istiyordu.

Onu parmaklıklara doğru itti ve vücudunu onunkine göre şekillendirdi, ta ki kadın nerede bittiğini ve adamın nerede başladığını bilemeyene kadar. Sahip oldukları her şeyi birbirlerine akıttılar - her duyguyu, her düşünceyi, hem iyi hem de kötü her anıyı. Kendilerini açık bıraktılar, böylece diğeri içeri girebilir ve çok uzun süredir boş olan alanı doldurabilirdi.

Zaman akıp gitti, daha önce olmuş ya da olacak her şeyi beraberinde götürdü ve onları sadece bu anla baş başa bıraktı. Etraftaki binalar yıkıldı. Duvar

çöktü, ağaçlar yok oldu ve tepeler düzleşti, dünyanın doğmasını beklerken yokluğa çekildiler. Sonra, aynen böyle, dünya oradaydı, öyle bir heyecanla patladı ki her şeyin ötesine geçti. Medeniyeti, doğayı, güneşi, ayı ve yıldızları geçti, ta ki her şey yeniden sessizliğe gömülene kadar.

Tüm bunlar olurken Blake ve Farrah etraflarındaki yaratılış ve yıkımdan etkilenmeden durdular. Sonunda burada, zamanın dokunamadığı bir yer buldular.

Ama sonunda evrenin dediği olur ve ciğerlerindeki nefes tükenene kadar savaşsalar da sonunda ayrılmak zorunda kalırlar.

Birbirlerine baktılar.

Sevinç Farrah'ın damarlarında dolaştı. Patlayacağını düşünene kadar içini doldurdu, bu yüzden yapabileceği tek şeyi yaptı: güldü. Ses havada dans edip yankılanarak ona geri döndü ve daha çok gülmesine neden oldu. Blake'in yüzünde bir sırıtış belirdi. Onun kahkahaları da Blake'inkilere katıldı, aralarındaki uyum kelimelerle anlatamadıkları her şeyi anlatıyordu.

"Geri dönmeyelim," dedi Blake. "Bir süre daha kalalım."

"Evet." Farrah onun kollarına gömüldü. "Hadi."

Gözlerini gökyüzüne diktiler. Yıldızlar sevinçle parıldayarak onlara karşılık verdiler.

Farrah yıldızları her zaman aşkla bir tutmuştu; aşk da gökyüzündeki elmaslar kadar belirsiz ve ulaşılmaz görünüyordu. Ama Blake'in yanında, yabancı bir ülkenin sonsuz gökyüzünün altında dururken, yıldızlar biraz daha yakın hissetti.

ON ALTINCI BÖLÜM

Bir an hayatınızı değiştirebilir.

Her yerde, her zaman olabilir ve genellikle hiç beklemediğiniz bir anda gerçekleşir.

Blake için bu, evinden dünyanın öbür ucundaki küçük bir kasabada, küçük bir köprüde gerçekleşti.

Dudakları Farrah'ınkine değdiği an, gidiciydi. FEA'dan biriyle neden birlikte olmaması gerektiğine dair bahaneleri de bakirelere karşı duyduğu nefret gibi tuzla buz oldu. Aslında, Farrah'ın başka biriyle yattığını düşündükçe kıskançlıktan çatlayacak gibi oluyordu.

Farrah, Lorna gibi değildi. Daha önce tanıştığı hiç kimseye benzemiyordu.

Blake hayatında ilk kez Hollywood romantizmine, kelebeklere ve havai fişeklere inanmıştı çünkü onları görmüştü. Gecenin içinden süzülen bir meteor gibi hayatına giren, karanlığı aydınlatan ve ona yıldızlara inanırsa nelerin mümkün olabileceğini gösteren kız kadar parlak ve beklenmediktiler.

"Sana bir sır vereceğim ama kimseye söyleyemezsin." Blake, Bund boyunca yürürlerken Farrah'ın elini tuttu. Binaların ışıkları Huangpu Nehri üzerinde parıldıyor, nehrin sularını gökkuşağı tonlarına dönüştürüyordu.

Geçtiğimiz birkaç hafta, şehirde geçirilen geceler, ders aralarında alınan öpücükler ve ateşli

Blake'in odasında öpüşme seansları. Kendini, Farrah'ın rastgele yerlere sevimsiz post-it notları bırakması ve ona sebepsiz yere çiçek alması gibi eskiden onu utandıran şeyler yaparken buldu. Daha da kötüsü, bunları yapmaktan zevk alıyordu.

Evet, gidiciydi ve umurunda değildi.

"İlgimi çekti." Farrah bir parmağını çenesine vurdu. "Dur tahmin edeyim. Sen bir casussun, devlet sırlarını saklayan ya da saklamayan bir grup talihsiz Amerikalı yurtdışı eğitim öğrencisinin arasına sızma görevine gönderildin."

"İlk denemede doğru. Görev: Hedefe yaklaşmak." Blake durdu ve Farrah'la yüzleşerek aralarındaki mesafeyi ağızları birkaç santim açılana kadar kapattı. "Nasıl gidiyorum?"

"Harika bir iş çıkarıyorsunuz Ajan Ryan." Farrah'nın nefesi dudaklarına fısıldadı. "Böyle devam edersen terfi alabilirsin."

"Olabilir mi? Sanırım daha çok çalışmam gerekiyor." Blake diliyle onun dudaklarında gezindi, başını ellerinin arasına alıp dudaklarını yakıcı bir öpücükle birleştirene kadar onunla alay etti. Kızın tadı güneş ışığı, bal ve sıcaklık gibiydi ve Blake onun içinde boğulmak istiyordu. Onun derinliklerine öylesine dalmak istiyordu ki kimse onu bulamasın. Sadece ikisi olacaktı, sonsuzlukta kaybolacaklardı.

"Anne, bak!" Tiz bir ses onun mutluluğunu yarıp geçti.

Blake tek gözünü açtığı anda küçük bir çocuğun onlara merak ve tiksintiyle baktığını gördü.

"Ne yapıyorlar?"

Çocuğun annesi kaşlarını çattı. "Yok bir şey. Onlar... yetişkin şeyleri yapıyorlar. Bunu bilmek için çok küçüksün."

"Ama-"

"Hadi gidelim." Oğlunun elini tuttu ve onu acele ettirdi ama Blake'e ters ters bakmadan önce değil. Eğer bakışlar öldürebilseydi, cesedi toprak yiyor olurdu.

"Oops." Farrah onun ağızına karşı kıkırdadı. "Sanırım onun hassasiyetlerini rencide ettik."

"Bana nasıl baktığını gördün mü? Sanırsın ki kız arkadaşımı öpmek yerine nehir kenarında seks partisi yapıyorum."

Kelime düşünmeden ağızından çıkıverdi.

Farrah'ın kaşları kalktı. "Kız arkadaş mı?" Hay sikeyim.

İlk öpüşmelerinin üzerinden iki hafta geçmişti ve henüz ilişki durumlarını konuşmamışlardı. Münhasırlık resmi değildi ama ima ediliyordu.

Blake dudaklarını yaladı. "Özür dilerim, kız arkadaş demek istemedim. Kız demek istedim. Arkadaş."

"Anlıyorum."

"Baskı yok."

"Tamam."

Ağızından çıkan her kelimeyle kendini daha da derin bir çukura attığına dair korkunç bir his vardı içinde.

"Peki ya öpücük?" Blake, Farrah'nın yüz ifadesini ısıtmak için gamzelerini parlattı. Ama işe yaramadı. "Çok güzel, değil mi?"

"Mmmhmm."

Ah, kahretsin. Lafı dolandırmayı bırakmanın zamanı gelmişti. "Bak. Kız arkadaşım olmanı istemediğimden değil. Sadece-" Söyleyecek doğru kelimeleri aradı. "Bu konuda konuşmadık ve varsayımında bulunmak istemiyorum. Bir yıllığına buradayız. Gittiğimizde ne olacağını bilmiyoruz. Üzerimizde ve birlikte geçireceğimiz zaman üzerinde çok fazla baskı yaratmak istemiyorum."

"Yani sen ve Mina gibi çıkarları olan arkadaşlar olmamızı mı istiyorsun?"

"Sikeyim hayır!" Çıkar arkadaşlığı, tanım gereği, özel bir şey değildi. Farrah'nın başka bir erkeğe ya da başka bir erkeğin Farrah'ya dokunduğu düşüncesi Blake'in kızarmasına neden oldu. Sonra kızın yüzündeki incinmiş ifadeyi gördü ve sözünün nasıl anlaşılması gerektiğini anladı. "Beni anlamayın

Yanlış. Seninle seks yapmayı çok isterdim. Ama seks yapmak zorunda değiliz. Bu konuda da baskı yok. Ya da ilişki konusunda. Bir ilişkimiz olduğundan değil."

Kendisine bile mantıklı gelmiyordu.

Blake sonunda oyunu olmayan adamların nasıl hissetmesi gerektiğini anlamıştı. Yere batmak istedi.

Farrah'ın kaşları daha da çatıldı.

Kendini korkuluklardan Huangpu'ya atmayı düşünürken kaşları çatıldı ve yerini geniş bir sırıtış aldı.

"Telaşlandığında çok sevimli oluyorsun."

"Telaşlanmadım." Blake gözlerini kıstı. "Bekle. Bunca zamandır beni oyalyor muydun?"

Farrah kıkırdadı. "Yüzünü görmelisin. Kıpırmızı olmuşsun."

Adam onu kucağına alıp etrafında döndürdüğünde şaşkınlıkla ciyakladı. "Bunu bana yaptığina inanamıyorum. Aklımın yarısı seni nehre atmaya çalışıyor," diye tehdit etti.

"Asla yapmazsın!" Kollarını ve bacaklarını ona doladı ve sıkıca tutundu. "Ayrıca, beni suçlayabilir misin? Blake Ryan'ın kendi kendine çelme taktığını görme şansı karşı konulamayacak kadar güzeldi."

"Bu insanlık dışı."

"Oh, hadi ama." Farrah alnını onunkine dayadı. "Bence çok şirin."

Blake dehşete kapıldı. "Oyuncak ayılar sevimlidir. Yavru köpekler sevimlidir. Erkekler sevimli olmak istemez. Bu Sibiry'a'nın cinsel karşılığıdır."

"Sevimli olmak seksidir." Farrah kendini yere bıraktı ve bunu yaparken vücudunu onunkine doğru kaydırды. İhtiyaç onu derin ve baş döndürücü bir şekilde kesip geçti.

"Bunun seni paçayı kurtaracağını sanma." "Ne?" Gözlerini kırıştırdı, bir dişi geyik kadar masumdu.

"Şu yaptığın şey." Blake, parmaklarını kemer halkalarına geçirip onu çekince inledi.

yaklaştı. Kadının yumuşak kıvrımları adamın vücutunun sert hatlarında eridi ve ihtiyaç beş kat arttı.

"Kancada olan ben değilim. Kız arkadaşın olmadığını söyleyen sendin."

"Olmak istiyor musun?"

Onun ciddi ses tonu karşısında gülümsemesi soldu.

"Ciddi misin sen?" Blake'in kalbi göğüs kafesine çarptı.

Başını salladı.

Farrah'ın gözleri yuvarlaklaştı. Bu iyi bir şey miydi? Bilemiyordu.

Bir vuruş, bir sonsuzluk. İki vuruş, iki sonsuzluk.

Blake bir cevap için bekledikçe ölmeyi daha çok istiyordu. Bu şekilde kontrolden çıkmış, çaresiz ve bir başkasının emriyle uçurumdan yuvarlanmaya hazır hissetmeye alışık değildi.

Sözlü bir cevap beklemeye o kadar dalmıştı ki Farrah'ın dudaklarının sıcaklığını fark etmesi bir saniye sürdü. Kızın dili onunkiyile düelloya tutuştu; elleri kızın saçlarına dolandı. Her santimi onun için acıyordu - bedeni, kalbi ve ruhu.

Blake kaybolmuştu ve asla bulunmak istemiyordu.

"Yani." Hava almak için ara verdiklerinde nefesi sert ve ağır geldi. "Bu bir evet mi?"

Farrah'ın gözleri parladı. "Bu evet demek."

Blake o kadar geniş sırttı ki yüzü ikiye ayrılabilirdi. "Kendini neye bulaştırdığının farkında değilsin."

"şimdiden beni kararımdan pişman etmeye mi çalışıyorsun?" "Asla." Saının bir tutamını fırçaladı. gözler. "Sen ve ben, bebeğim. Artık geri dönüş yok."

"Sanırım hayatta daha kötü şeyler de var." Farrah ona daha da sokuldu. "Bana söylemek istediğin sır bu muydu?"

Doğru. İşin sırrı.

"Hayır." Blake tereddüt etti, bunu yüksek sesle söyleyip söylememeyi tartışıyordu.

Neyse ne. Bugün bir dalış yapmıştı. Hepsini devirebilirdi.

"Bir proje üzerinde çalışıyordum. Mezuniyet sonrası için." İşte bir şey yok. "Bir spor barı açmak istiyorum. Bir iş planı üzerinde çalışıyorum ve bu noktada sadece kaba bir taslak ama Noel'e kadar bir şeyler hazırlamayı umuyorum."

Blake, Farrah'nın tepkisini ölçmeye çalıştı. Sinirleri midesini düğüm düğüm etti. Bunu yüksek sesle söylemek planını gerçeğe dönüştürdü. Çılgınca ve zorlamaydı ama gerçektir ve kendi işini kurma düşüncesi midesini bulandırsa da, aynı zamanda... heyecanlı hissediyordu?

Evet, sinirlerin altında kesinlikle bir heyecan parıltısı vardı.

"Blake."

Nefesini tuttu.

"Bu inanılmaz!" Farrah kollarını onun boynuna doladı. "İş planını görebilir miyim? Bara ne isim vereceksin? Özel bir içkiniz olmalı!"

"Whoa, yavaşla." Blake güldü. İçini bir rahatlama duygusu kapladı. Fikrinin aptalca olduğunu düşünmüyordu. "Evet, isim bittikten sonra görebilirsin, henüz bir isme karar vermedim ve oraya vardığımızda imza içeceği köprüsünden geçelim."

"Her şey yoluna girecek. Senin için çok heyecanlıyım." Farrah'nın gözleri ay ışığında parlıyordu.

"Bunun aptalca bir fikir olduğunu düşünmüyor musun?"

"Tabii ki hayır! Neden bunun aptalca bir fikir olduğunu düşünüyüm ki?"

"Bir işletme yönetme deneyimim yok ve dışarıda milyonlarca spor barı var." Blake kaşlarını çatı. "Ya başarısız olursa?"

"Hiç kimse bir işletme işletene kadar işletme yönetme deneyimine sahip değildir ve dışarıda milyonlarca spor barı olabilir ama onlar sizin spor barınız değil." Farrah onun yüzünü ellerinin arasına aldı. "Sen tanıdığım en zeki, en çalışkan insanlardan birisin. Yapmak istediğin şey buysa ve elinden geleni yaparsan başarısız. Sana güveniyorum."

Zengin bir sıcaklık onu sarmış, şüphe ve belirsizliği silip süpürmüştü. Blake en son ne zaman birinin kendisine böylesine koşulsuz inandığını hatırlayamıyordu.

"Seni hak etmek için ne yaptım bilmiyorum ama çok kötü bir şey yapmış olmalıyım." Sesinde çok fazla duygu belirtisi olmamasına çalıştı.

"Karşılığını barınızda sınırsız içkiyle ödeyebilirsiniz." Ona yumuşak bir öpücük verdi. "Ve sınırsız öpücük."

"Evet, hanımefendi. Dileğiniz benim için emirdir."

Bund boyunca yürümeye devam ettiklerinde Blake onun parmaklarını kendi parmaklarıyla iç içe geçirdi. Geç olmuştı ve yarın dersleri vardı ama gitmeye cesaret edemiyordu. Şanghay'ın silüetinin elektriği onu çağırıyor, kayıp ruhlar için bir mıknaş gibi kendine çekiyordu.

"Bu manzaranın üstesinden gelemiyorum." Farrah'ın sesi nostaljikti, sanki zamanın kumlarında kaybolmuş bir yerden bahsediyordu.

Blake nehrin karşı kıyısından şehrin ikonik silüetine baktı. Yüksek binalar ormanı enerjiyle titreşiyor, geceyi elektrik mavileri, neon morları, parlayan sarılar ve ateşli kırmızılardan oluşan bir gökkuşağıyla aydınlatıyordu. Ortasında, dünyanın tepesinde olmaya kararlı birinin hırsıyla gökyüzüne doğru uzanan İnci Kulesi duruyordu. Ve bazı kısacık anlarda, insan yapımı harikaların ışıltılı yayılımı gökyüzündeki elmaslarla karıştığında, bu hırs gerçeğe dönüştü.

Şangay, Doğu'nun Paris'i. Teksas'tan olabildiğince farklıydı ama Blake'e New York'u hatırlatıyordu. New York gibi, bir ulusu tanımlayan bir şehirdi ve milyonlarca insanın hayallerini beton avuçlarında tutuyordu. New York'tan farklı olarak Şangay, her gün uyanıp başarısına şaşırان, sahip olduğu güçle hem sarhoş olan hem de buna alışkın olmayan bir şehirdi.

Blake keskin bir nefes aldı. Soğuk, keskin hava ciğerlerini yaktı.

O anda, önündeki ışık ve gölgelerde yansıyan geleceğini gördü.

O anda, o manzaraya bakarken, Farrah kollarındayken
buna inanmıştı.

Her şeyi yapabilirdi.

Kendi kendinin patronu
olabilirdi. Özgür olabilirdi.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

"Beni dört aydır tanıyorsun ve fast food istiyorsun." Olivia kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bir arkadaş olarak seni hayal kırıklığına uğrattım."

Farrah güldü. "O kadar da ciddi değil. Canım McFlurry çekiyor, hepsi bu."

Olivia yüzünü buruşturdu. "Keyfim yerinde, o yüzden bir şey söylemeyeceğim."

"Teşekkürler CB Lippmann," diye espri yaptı Farrah.

Olivia o sabah e-postayı aldı: prestijli bir yatırım şirketinde resmi olarak yaz stajyeri olmuştu. Farrah onun heyecanlı çılgınlığını koridorun sonuna kadar duymuştu. Olivia o günden beri, en azından Farrah onu, Sammy'yi ve Blake'i McDonald's'a sürükleyene kadar, havalarda uçuyordu.

Mekan tıklım tıklımdı, bu yüzden çocuklar sırada beklerken onlara yer ayırıyorlardı.

Farrah menüyü inceledi. Big Mac ve McChicken gibi temel ürünler vardı, ancak taro turtaları, balonlu sütlü çay ve Sichuan baharatlı tavuk burger gibi Çinli izleyiciler için özel olarak hazırlanmış ürünler de vardı.

Taro turtaları cazip görünüyordu, ama onun yerine niyetlendiği gibi bir McFlurry, ayrıca Blake ve Sammy için (her biri) iki hamburger ve patates kızartması sipariş etti.

"Bir şey istemediğine emin misin Liv?" Farrah alay etti.

"Hayır, teşekkürler. Bir daha sorma." Olivia'nın gözlerinde sinsi bir parıltı belirdi. "Daha lezzetli bir konu hakkında konuşalım. Sen ve Blake henüz işi bitirmediniz mi?"

Farrah kızardı. "Tapuyu tanımla."

"Çekingen olma. Hiç seks yaptın mı?"

"Seksi tanımla."

"Farrah Lin!"

Farrah etrafına bakındı. Sammy ve Blake arka köşedeki bir masada oturuyorlardı. Onu duymalarına imkân yoktu.

Blake onunla göz göze geldi ve göz kırptı.

Kalbi mutlu bir sıçrama yaparken gülümsedi.

"İkinci aşamaya geçtik," dedi. "Henüz üçüncü ya da ana üs yok."

"Neden olmasın? Sopada iyi gibi görünüyor." Olivia sırtıttı. "Sammy beyzbol benzetmemle gurur duyardı."

"Başka bir erkeğin seks becerilerini tartışmak için kullandığında belki de değil. Her neyse, soruna cevap vermek gerekirse, Blake işleri ağırdan almak istiyor."

Olivia'nın kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı.

Bir tutam güvensizlik Farrah'ın ruh halini bozdu. Bir yandan Blake'in işleri aceleye getirmek istememesi çok hoştu. Diğer yandan, üniversiteli erkekler her zaman seks yapmak istemezler miydi? Seks her gündeme geldiğinde hayır demekte bir sorun görmemesi normal miydi?

O bakireydi. Hayır diyen o olmalıydı.

Servis görevlisi sipariş numaralarını söyledi. Yemeklerini aldılar ve masalarına doğru yürüdüler.

Olivia, Farrah'nın yüzündeki ifadeyi görünce, "Fazla düşünme," dedi. "Daha önce hiç yapmadığını biliyor, bu yüzden muhtemelen sen hazır olmadan seni acele ettirmek istemiyordur."

"Ben hazırım." Farrah mızızlandırdığını biliyordu ama umursamıyordu. Cidden, bugünlerde bekâretini vermek ne kadar zordu?

Olivia kıkırdadı. "Hashtag Farrah sorunları."

"Şşşt! Sesini alçalt, duyabilirler."

"Bu kadar komik olan ne?" Sammy sordu. Tepsiyi masaya koymadan önce bir kızartmaya uzandı.

Olivia ve Farrah koro halinde, "Hiçbir şey," dediler.

"Sammy, bazı şeyleri bilmemek daha iyidir," dedi Blake.

"Haklısın, haklısın. Bu arada," dedi Sammy ağız dolusu hamburgerin içinden. "Size söylemem gereken bir şey var çocuklar."

"Ben de dahil miyim?" Olivia kendini işaret etti.

"Evet." Çiğnedi ve yutkundu. "Bu yaz NASA'da staj yapacağım."

Restorandaki herkesin başını onlara doğru çevirmesine neden olan yüksek sesli bir çığlıktan önce bir süre sessizlik oldu.

"New York'ta birlikte mi olacağız?!" Olivia kollarını Sammy'nin boynuna doladı. Her zaman yurtdışında eğitim ilişkilerinin program bittikten sonra sürmediğini söyleyen biri için heyecanlı görünüyordu.

Sammy sırttı. "Evet."

"Tebrikler!" Farrah arkadaşına sarılmak için masanın öbür ucuna uzandı. "Seni roket bilimci seni."

"Pek sayılmaz. Bir iklim değişikliği projesi için matematiksel modeller üzerinde çalışacağım. Pek Neil Armstrong işi sayılmaz."

"Her neyse. NASA'da çalışan herkes benim gözümde bir roket bilimcidir." Farrah peçeteyle ağzını sildi. "Sen annemin hayalisin. Matematik okusam ve NASA'da staj yapsam mutluluktan bayılırdı."

"Belki de yapmaman iyi olmuştur," diye şaka yaptı Sammy. "Tebrikler, dostum." Blake Sammy'nin omzuna vurdu.

Gülümsemesi gözlerine tam olarak ulaşmadı.

"New York hesap çizelgeme başlamak için sabırsızlanıyorum." Olivia telefonunu çıkardı. "Denememiz gereken o kadar çok harika restoran var ki. West Village'dan başlayalım ve diğer mahallelere doğru ilerleyelim."

Farrah bir sırtış sakladı. Bazı şeyler hiç değişmedi.

Yurda döndüklerinde Olivia ve Sammy New York'ta geçirecekleri yazı planlamak üzere ayrılırken Farrah koridorda Blake'in odasının önünde oyalanıyordu. Blake'in alışılmadık huysuzluğu onun normal bir şekilde içeri girmesini engelledi.

"Sorun nedir?" Kapı aralığına yaslandı ve Blake'in ceketini her zamankinden daha büyük bir özenle dolaba asmasını izledi.

"Hiçbir şey."

"Çok sessizsin."

"Söyleyecek bir şeyim yok."

"Kimse bir şey söylemenizi istemese bile her zaman söyleyecek bir şeyiniz var."

En ufak bir gülümseme bile yoktu. Farrah'ın en iyi şakası değildi ama Blake genellikle onu en azından bir kıkırdamayla şımartırdı.

İçeri girdi ve ellerini Blake'in omuzlarına koyarak onu kendisine bakmaya zorladı. "Bana her şeyi anlatabilirsin. Bunu biliyorsun."

"Biliyorum." Blake nefesini dışarı verdi. "Kulağa aptalca gelecek."

"Dene beni."

"Herkesin harika yaz planları var. Sammy NASA'da, Olivia CB'de, sen tasarım stajında-"

Farrah ona, "Başvurumu henüz yapmadım," diye hatırlattı. Son tasarımına son rötuşları yapması gerekiyordu. Çok beğenmemişti ama yeterince iyiydi. Bu noktada Farrah, özellikle de son başvuru tarihi hızla yaklaştığı için, kâğıt üzerinde bir şeylere sahip olduğu için mutluydu.

"Alacaksın ve alacaksın." Blake'in gerçekçi güveni onun sinirlerini biraz olsun yatıştırmıştı.

"Teşekkürler. Sen de harika bir yaz geçireceksin." Onun kolunu okşadı. "Merak etme."

"Ne yapıyorsunuz? En azından sizin somut bir planınız var." Blake ayrıldı ve yatağına oturdu. "Sahip olduğum tek

sey

bir bar açmak çılgınca bir hayal."

"Bu çılgınlık değil." Farrah'ın sert ses tonu kendisini şaşırttı. "Başka ne çılgın bir rüya olarak başladı biliyor musun? Apple. Microsoft. Dünyadaki her küçük işletme ve şirket. Denemediğiniz sürece bir şeyin başarılabilir olup olmadığını bilemezsiniz."

Blake, "Düşünülmesi gereken çok şey var," diyor. "Kiralama, pazarlama, içki ruhsatları, yemek. Bırakın personel tutmayı, ticari bir yer kiralayacak sermayem bile yok. Ailem yardım etmek istese bile, ki bu garanti değil, masraflar çok büyük." Onun gülümsediğini fark etti. "Bu kadar komik olan ne?"

"Şimdiden bir işletme sahibi gibi düşünüyorsun." "Teşekkürler, ama bu benim sorunumu çözmiyor."

Onun yanına oturdu. "Sana şunu sorayım. Gerçekten istediğin şey bir spor barı mı?"

Blake'in yüzü yumuşadı. "Öyle. Yaşamak için spor yapmak istemiyorum ama bunun topluluk yönünü seviyorum. İnsanları bir araya getiriyor. Tabii rakip takımları tutmuyorsanız. Maçları evde de izleyebilirsiniz ama atılan her gol, her sayı için sizin kadar heyecanlı insanlarla çevrili olmak gibisi yok. Bu heyecan verici."

Farrah güldü. "Senin sözüne güveniyorum." İzlediği tek spor, dört yılda bir düzenlenen Olimpiyatların jimnastik bölümüydü. "Eğer gerçekten istediğin buysa, peşinden git. Köklü bir firmada staj yapmak kadar 'somut' olmayabilir ama bu sizin hayaliniz. Pek çok insan kendi işini kurdu ve eminim ki siz de bunu yapabilirsiniz."

"Haklısın. Ama yine de parayı bulmam gerekiyor." Blake başını salladı. "Piyangoyu kazanmadığım sürece, bırakın diğer her şeyi, kiraya bile yetecek param olmayacak."

"Krediler ve yatırımcılar var. Bir yolunu bulacaksın."

Sen Blake Ryan'sın."

"Ben Blake Ryan, futbol yıldızı. İş adamı Blake Ryan değil." Gözleri kırılganlıkla titriyordu.

Farrah'ın kalbi sızladı. Dünya Blake'i futbolcu olarak görüyordu. Ukala, atletik, yakışıklı. Her kızın istediği ve her erkeğin olmak istediği kişi.

Bir zamanlar o da onu böyle görmüştü.

Bu şeyler onun bir parçası olsa da, göz kırpmaların ve saygısız esprilerin ötesinde derinlerdeki kişiyi -hayatı başkasının onun için seçtiği bir şeyle tanımlanan, değerinin topla olan becerilerine bağlı olduğu defalarca söylenen ve bir meta yerine bir insan olarak sevilme isteyen çocuğu-görebilmesi için yeterince açılmıştı.

Gözyaşları gözlerini yaktı. "Olacaksın," dedi Farrah şiddetle. "Sen Blake Ryan'sın, ne olmak istersen olabilirsin. İş adamı. Başkan. Uzayın CEO'su. Eğer Elon Musk bunu yapabiliyorsa, sen de yapabilirsin."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Ben de Elon Musk değilim."

"Hayır." Farrah alnını onunkine bastırdı. "Sen daha iyisin. Sen sensin."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Blake geçmiş yaşamında ne gibi bir iyilik yaptığını bilmiyordu, ama bu çok büyük bir iyilik olmalıydı çünkü rüyalarının kızını hayatına sokmuştu.

Farrah'ın geçen gün ona çok ihtiyacı olan moral konuşmasını yaparken gözlerindeki bakışı her hatırladığında göğsü sıkışıyordu. Söylediği her kelimedede ciddi olduğunu, bunu yapabileceğine inandığını söyleyen bakış. Ona inandığını.

Daha önce hiç kimse ona böyle bakmamıştı.

Blake düşüncelerine o kadar dalmıştı ki, annesinin Skype aramasını açtığını fark etmedi, ta ki sesi bilincini yarıp geçene kadar.

"Blake!" Helen'in yüzü ekranı doldurdu. Üzerinde eski kız öğrenci yurdu kazağı vardı, evi temizlerken her zaman giydiği kazak. Blake hızlı bir zihinsel hesaplama yaptı. Şanghay'da saat gecenin dokuzuydu, bu da Austin'de sabahın yedisini olduğu anlamına geliyordu. Annesinin Cumartesi günü bu kadar erken saatte temizlik yapacağına güvenemezdi. "Nasılsın tatlım? Haftalardır senden haber alamadım." Sesinde nazik bir azarlama vardı.

Blake'in midesi suçluluk duygusuyla burkuldu.

"Biliyorum. Özür dilerim.

İşler biraz çığırından çıktı."

"Daha sık arayacağına söz verdiğin sürece sorun yok canım. Şimdi bana şu 'çılğın şeylerden' bahset.

kadar."

Blake annesine dersleri, arkadaşları ve şehirde en sevdiği yerler hakkında bilgi verdi. Eklemeden önce tereddüt etti, "Programda biriyle görüşüyorum. Adı Farrah."

Annesinin tepkisini beklerken gerildi. Cleo'yla küçüklüklerinden beri düğünlerini planlıyordu ve ayrılıklarını çok zor karşılamıştı. Bu habere nasıl tepki vereceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Helen'in kaşları havaya kalktı. "Onunla ne zamandır görüşüyorsun?"

"Birkaç hafta."

"Ve bu onun hakkında duyduğum ilk şey mi?" İşte yine o azarlama. "Peki, beni merakta bırakma. Nasıl biri?"

"O harika biri. Güzel, akıllı, komik. Onun yanındayken, ben..." Blake'in sesi kesildi. Farrah'yı düşünmek bile onu bir okul çocuğu gibi sersemletiyordu. Eskiden dalga geçtiği o hüzünlü erkek arkadaşlarından birine dönüşmüştü. "Bilmiyorum. Harika hissediyorum."

"Kulağa çok hoş geliyor." Helen durakladı. "Nereli?"

"L.A."

"Anlıyorum."

Kafasının içinde uyarı zilleri çaldı. "Sesin neden rahatlamış geliyor?"

"Rahatlamış değilim." Helen'in suçlu ifadesi aksini söylüyordu. "Şanghay'da eğleniyor olmana sevindim. Geçtiğimiz yıl olan her şeye... iyi bir ara oldu. Umarım eve döndüğünde her şeyi yoluna koymaya hazır olursun."

Uyarı zilleri daha yüksek sesle çaldı. "Her şey' nedir?"

"Ah, bilirsin işte. Seninle olan tüm bu futbol işi ve Cleo ile olan ilişkiniz. Şükran Günü için eve gelemeyecek olman çok yazık. Meşhur peynirli makarnasını getirecek. O yemeği ne kadar sevdiğini biliyorum."

Blake derin ve kontrollü bir nefes aldı. "Halledilecek bir şey yok. Futbolla işim bitti ve babam da bunu aşmak zorunda. Cleo'ya gelince, tekrar bir araya gelmeyeceğiz."

"Elbette seviyorsun. Onu seviyorsun," dedi Helen. "Kafanı toparlamak için bir molaya ihtiyacın olduğunu anlıyorum ama ikiniz birbiriniz için yaratılmışsınız. Çocukluğunuzdan beri arkadaşsınız."

"Biz buyuz anne. Arkadaşız." "Bir yıl çıktınız!"

Blake bunun bir hata olduğunu söylemek istiyordu. Ailesinin beklentilerine boyun eğmemesi gerektiğini daha iyi bilmeliydi. Cleo'yla çıkmasını isteyen onlardı. Onu seviyordu ama onların istediği şekilde değil. Daha önce herhangi bir şüphesi varsa bile Farrah'la olan ilişkisi bunu ortadan kaldırmıştı. İlişkilerinin zirvesindeyken Cleo'ya karşı hissettikleri, şu anda Farrah'ya karşı hissettiklerinin yanına bile yaklaşamıyordu. "Evet ve arkadaş olarak daha iyi olduğumuzu fark ettim."

Helen şakağını çimdikledi. "Bu Farrah denen kız..." "Onu seviyorum."

Kelimeler düşünmeden ağızından döküldü. Helen'in çenesi düştü.

Bu arada, Blake'in kalbi bu itiraf karşısında adrenalinle çarpıyordu. Ne o ne de Farrah henüz L kelimesini telaffuz etmemişti. Dehşete kapılması gerekirdi -aşk en büyük bağlılıktı. Ama korkmuyordu. Çünkü dürüst olmak gerekirse, kelimeleri yüksek sesle söylemeden çok önce Farrah'ya aşık olduğunu içten içe biliyordu.

Tanıştıkları andan beri ona yavaş yavaş aşık oluyordu.

Korkutucu değildi.

Bu kaçınılmazdı.

"Ah, tatlım." Helen iç çekti. "Onu ne zamandır tanıyorsun? Üç aydır mı? Yabancı bir ülkede olmanın heyecan verici olduğunu biliyorum ama pratik olmalısın. O Los Angeles'ta yaşıyor; sen Teksas'ta yaşıyorsun. Uzun mesafeli ilişkiler

zor. Bu arada, Cleo burada. Sen takımdan ayrıldıktan sonra da dahil olmak üzere her şeyde senin yanında durdu."

"Belki de Teksas'ta kalmak istemiyordumdur." Kelimeler bir kez daha ağzından kaçtı.

Blake Teksas dışına taşınmayı hiç düşünmemişti. Ailesi ve arkadaşları oradaydı. Tanıdığı hiç kimse eyaleti temelli terk etmemişti. Ancak şimdi bu olasılığı düşününce, bu fikir giderek daha çekici gelmeye başlamıştı.

Her yere gidebilirdi. New York, Los Angeles. İsterse Şangay'a bile taşınabilir.

Adrenalin bir kademe daha yükseldi.

Helen'in rengi soldu. "Saçmalama."

"Saçma değil. Yakında mezun oluyorum. Herkes gibi Teksas'ta kalmak zorunda değilim."

"Nereye gideceksin? Bunu nasıl karşılayacaksın?"

Blake, Farrah'ın mantrasını tekrarladı. "Bir yolunu bulacağım."

Annesinin aklı başından gitmişti. "Neden babanla konuşmuyorsun? Eminim onun da bu konuda bazı düşünceleri vardır."

Blake eminim yapardı.

Helen başını oturma odasına doğru çevirdi. "Joe! Blake seninle konuşmak

istiyor." "Hayır! Anne-"

Çok geç.

Helen, Blake'in babasına yol açmak için ayağa kalktı. Hay sikeyim.

"Yani." Joe Ryan oturdu ve delici bakışlarını Blake'in üzerine dikti. Daha yaşlı ve dünyadan bihaberdi, kırıksıklıkları vardı. Bunun dışında Joe, Blake'in yaşındayken olduğu gibi görünüyordu. Aynı gür sarı saçlar -Tanrı'ya şükür Blake'in yaşlandığında saçlarının dökülmesinden endişe etmesine gerek kalmamıştı- aynı mavi gözler ve kare çene, aynı sert, kararlı ifade.

"Yani."

Sessizlik.

"Çin nasıl?" Joe buradan başka bir yerde olmayı tercih eder gibi görünüyordu.

Böylece iki kişi oldular.

"Tamam."

Blake'in yanıtı ona sert bir bakış kazandırdı. "Gerçek bir cevapla tekrar dene."

Blake iğneleyici bir cevap vermekten kaçındı. Bunun yerine babasına sömestr hakkında kısa bir özet geçti. Annesine verdiği detayları atladı ve derslerine odaklandı. "Hayatını düzene sokması" gerekirken babasının ona dışarı çıkma konusunda saçmalamasına ihtiyacı yoktu.

"Peki ya ders dışında? Ne yapıyorsun?"

"Takılıyorum."

Bir başka alaycı bakış. "Bana dünyanın öbür ucuna uçup takılmanız için binlerce dolar ödediğimizi mi söylüyorsunuz?" Joe'nun yüzü, kelimeler ağzında kötü bir tat bırakmış gibi buruştu.

Blake dizüstü bilgisayarını o kadar sert kavradı ki çatlamadığına şaşırdı. "Az önce bahsettiğim derslerim meselesi var," dedi sakın kalmaya çalışarak. "Kültürel değişim, yabancı dil öğrenimi. Bilirsiniz, ufak tefek şeyler."

"Bunun ne faydası olacak ki? Ben üniversitedeyken başka bir ülkeye gitmedim ve iyi de oldum."

Evet, eğer oğlu üzerinden hayatını sürdüren acılı bir ihtiyaç olmayı "iyi" olarak görüyorsanız.

"Benim bilmek istediğim, geri döndüğünde ne yapacağın." Joe parmaklarını masaya vurdu. "Bu yıl mezun oluyorsun. Bunu düşündün mü? Yoksa Şanghay'da koşturmakla o kadar meşgulsün ki, bir kenara attığından beri geleceğini hiç düşünmedin mi?"

"Ben geleceğimi bir kenara atmadım." Blake'in çenesi korku ve kızgınlığın karışımıyla sıkıştı. "İşletme diplomam var-olacak."

"O diploma formalite icabı. En son ne zaman işle ilgili bir şey yaptın?"

"Z Hotels'de staj yaptım."

"Evet, en iyi arkadaşının ailesinin işlettiği şirkette staj yaptın." Joe homurdandı. "Laura Zinterhofer sırf oğluyla takılıyorsun diye sana yönetici rolü vermez."

Blake'in çenesi daha da sertleşti. "Ben asla öyle bir şey demedim. O stajı hak ettim. Landon, ben alana kadar başvurduğumu bilmiyordu."

"Güzel. Söylesene, üniversite sonrası büyük iş planının nedir?" Joe arkasına yaslandı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

Blake beklemeliydi. Farrah dışında kimseye planlarından bahsetmeye hazır değildi. Onun teşvikiyle, spor barını gerçeğe dönüştürmek için ihtiyaç duyduğu her şeyin bir yapılacaklar listesini çıkarmıştı. Çok şey vardı. Yalnızca tahmini maliyet bile gözlerini yaşartıyordu.

Ancak babasının yüzündeki küçümseyici gülümseme, o daha sözlerini durduramadan kelimelerini ağzından çıkardı. "Bir spor barı açıyorum."

Bir süre sessizlik oldu, ardından Joe kahkahalara boğuldu. "Ciddi ol."

Blake dişlerini sıkarak, "Ben ciddiylim," dedi.

"Bir işi yürütmek hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Spor barı mı? Hadi ama. Dışarıda milyonlarca spor barı var. Senden çok daha uzun süredir buralarda olan birinden dinle, evlat: iyi olduğun şeye sadık kal. Sen futbolda iyisin. Hepsi bu."

Öfke Blake'in midesini kemiriyordu. "Futbola geri dönmeyeceğim. NFL kariyeri senin hayalin, benim değil."

"Öyle mi? O Heismanları geri çevirmediğin kesin. Yeteneğin ve senin yaşındaki diğer çocukların uğruna cinayet işleyeceği beklentilerin var ve sen hepsini çöpe atıyorsun!" Joe masaya vurdu. "NFL'de ne kadar para kazanabileceğini biliyor musun? Sponsorlukları düşün. İsim bilinirliğini. Eğer akıllıysan, emekli olduktan sonra bile bu parayı bankaya götürebilirsin."

"Mesele para değil!" Blake bağırdı.

"İşsiz ve parasız kalana kadar değil!" Joe geri bağırdı. "Annenle benim senin boş hayalini finanse edeceğimizi sanıyorsan, bir daha düşün!"

"Beni finanse etmene ihtiyacım yok. Bunu kendim yapacağım!" "Ha, bunun olduğunu görmek isterim."

"Olacak ve bu senin sayende olmayacak." Blake başka bir şey söylemeden telefonu kapattı. "Aramayı sonlandır" düğmesine basmak telefonu kapatmak kadar tatmin edici değildi ama işe yaramıştı.

Kalbi, Indy 100 yarışını kazanmaya niyetli bir yarış arabası sürücüsü gibi göğsünde hızla çarpıyordu.

Babasının canı cehenneme. Blake dünyanın en başarılı spor barına sahip olacaktı ve bunu yaptığında Joe Ryan'ın yüzüne vuracaktı.

Bu arada, duvarda bir delik açmadan önce sakinleşmesi gerekiyordu. Hiçbir şey gününü babasıyla yaptığı bir konuşma kadar mahvedemezdi.

Görüşündeki kırmızı sis dağıldıktan sonra Blake Farrah'a mesaj attı. Kendisini daha iyi hissetmesini sağlayabilecek tek kişi oydu.

Meşgul müsün? Seni özledim.

Bir dakika geçmeden cevap verdi. Hemen geliyorum.

Blake'in kalp atışları yavaşladı. Derin bir nefes aldı ve zihnini boşaltmaya çalıştı. İş girişiminin başarılı olmasını istiyorsa yapması gereken çok şey vardı.

Listenin ilk sırasında barı nerede açmak istediğine karar vermek vardı.

Bir kapı sesi duydu.

Blake kapıyı açtığında Farrah, "Hediyelerle geldim," dedi. Bir kâğıt havluyu açarak Sammy'nin efsanevi çikolatalı kurabiyelerinden bir yığın çıkardı. "Mutfağın önünden geçtim ve Luke onlara ulaşmadan önce birkaç tanesini kaptım. Yemin ederim aile yanına taşındığından beri buraya daha çok geliyor." Başını iki yana salladı. "Annenle görüşmen nasıl geçti?"

Blake ağızına bir kurabiye attı. "İyiymiş. Ta ki babamla bir telefon görüşmesine dönüşene kadar."

Farrah yüzünü buruşturdu. "İyi değil mi?"

"Öyle de denebilir. Ona spor barı fikrinden bahsettim. Aptalca olduğunu düşünüyor."

Masasına doğru yürüdü ve kurabiyeleri yere bıraktı. Döndü ve mümkün olan en sakin ses tonuyla, "Ne düşündüğünü sikeyim," dedi.

Blake çenesini yerden kaldırmak zorunda kaldı. Farrah'ın bu kadar açık sözlü olduğunu hiç duymamıştı.

"Potansiyelinizi göremiyorsa, bu onun sorunudur. Onun sınırlamalarının hayatınızı yönetmesine izin vermeyin. Bunu başarabilirsin." Farrah onun yüzünü ellerinin arasına aldı. "Yapabileceğini biliyorum."

Kalbi sızladı. Onun gözlerinde gördüğü kişi, her zaman olmak istediği kişiydi: cesur, akıllı, tutkulu. Hayallerinin peşinden giden ve kendine inanan biri. Sevgiye ve saygıya layık biri.

"Sensiz ne yapardım ben?"

"Oh, muhtemelen aynada kendini kontrol ediyor ve fiziğini korumak için kaç sınav çekmen gerektiğini hesaplıyorsundur."

Blake onu kaldırıp şakacı bir hırıltıyla yatağa fırlatırken Farrah ciyakladı. "Bunu yapamayacağımı kim söyledi?"

Gözleri kahkahalarla parlıyordu. "Öz farkındalığınıza hayranım."

"Hayranlık, ha? Devam et." Blake onun alt dudağını ısırarak keskin nefesinin tadını çıkardı.

Evet, çözmesi gereken çok şey vardı ama bunu daha sonra yapacaktı. Şu anda gündeminde daha keyifli şeyler vardı.

"Sen öyle san. Ben burada değilim-" Öpücükleri boynundan aşağıya doğru takip ederken, boğazında cılgınca çırpınan nabza ulaşana kadar yalayıp emerken nefesi sığlaştı. "-egonuzu güçlendirin."

"Ne için buradasın?" Blake dudaklarını kızın köprücük kemiğinin üzerinde gezdirdi. Kadının portakal çiçeği ve vanilya kokusu kanının güneşe doğru akmasına neden oldu.

"Bunun için." Farrah adamın başını kendi başına doğru kaldırdı ve yakıcı bir öpücükle adamın ağzını yakaladı.

Tutarlı düşünceler uçup gitti. Dilleri, Blake'i nefessiz bırakan boğucu bir düelloda birbirine karıştı. Onun tadında, kucaklaşmalarının sıcaklığında, sevdiği kızın kollarında olmanın baş döndürücü hissinde kendini kaybetti.

Farrah gömleğinin eteklerini çekti. Onun işaretini aldı ve aralarındaki bir engelden daha kurtulmak için can sıkıcı kumaş parçasını başının üzerine çekti. Her hareketini takip ediyordu, gözleri arzudan ermişti.

"Blake." Kızın nefes nefese fısıltısı neredeyse onu ele geçiriyordu.

"Evet, bebeğim?" Blake onun gömleğini kaldırdı ve karnına sıcak bir öpücük kondurdu. Sütyeninin dantelli kenarına ulaşana kadar yukarı doğru ilerledi.

"Ben hazırım."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

"Ben hazırım."

Blake dondu kaldı.

Farrah'nın kalbi göğüs kafesine çarptı. İşte bu kadar.

Güle güle, on dokuz yıllık bekaret.

"Emin misiniz?" Blake'in alnı endişeyle kırıştı...endişeyle mi?

Beklediği ya da umduğu tepki bu değildi.

"Evet." Farrah, Blake'in sırt üstü yatması ve kendisinin de onun üzerinde durması için manevra yaptı. Öpücüklerini Blake'in boynunda, omuzlarında, göğsünde ve karnında gezdirdi, ta ki acı verici bir yavaşlıkla kot pantolonunun üstüne gelene kadar. Kotun üzerinden onu okşadı. Adam o kadar büyük ve sertti ki, kadının içinde korku ve beklenti dalgaları oluştu.

Blake'in mide kasları kasıldı; boğazından alçak bir hırıltı koptu. Kadının kollarını kavradı ve onu yukarı çekti. "Yapma."

"Neden olmasın?" Omuz silkti ve adamın kemerini çözmeye başladı.

Elini kendi eliyle kapatarak onu hareketsiz kalmaya zorladı. "Bunu şimdi yapmak zorunda olup olmadığımı bilmiyorum. Bekleyebiliriz." Adamın alnında boncuk boncuk terler oluştuğunu fark etti.

"Beklemek istemiyorum. Ben hazırım." Farrah on dokuz yıl beklemişti. Beklemekten yorulmuştu.

Köşedeki saatin tik takları ona her saniyenin onları sona yaklaştırdığını hatırlatıyordu. Onu bekledi

Blake'in hissettiği gibi hissettiren birini bulmak için tüm hayatını harcadı. Arkadaşlarının her zaman övgüyle bahsettiği şeyi deneyimlemek için. Parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin vermeyecekti. "Seni şimdi istiyorum."

Farrah elini Blake'in elinin altından çekti. Blake'in kot pantolonunu ve boxer'ını çekiştirerek indirdi ve onun uyarılmışlığını görünce nefesini tuttu. Vücudu onu içinde hissetmek için can atarken, aklı onun nasıl sığacağını merak ediyordu. Daha önce birlikte olduğu herkesten daha iriydi ve önceki partnerleriyle gerçek bir cinsel ilişki yaşamamış olsa da, onlar idare edilebilirdi. Öte yandan Blake...

"Seni korkutmak istemiyorum." Blake'in sesi o kadar pürüzlüydü ki zar zor tanınabiliyordu.

"Korkmuyorum." Farrah bunu kanıtlamak için diz çöktü ve onu ağzına aldı. Blake onun sıcak, kadife kaplı çelik uzunluğunun tadına ve hissine doyarken ürperdi. Bazı kız arkadaşları oral seksin aşağılayıcı olduğunu düşünüyordu ama Farrah buna katılmıyordu. Bir başkasının zevki üzerinde tam kontrol sahibi olmaktan daha güçlendirici bir şey olamazdı.

Ayrıca, her şeyi yapmış 19 yaşında bir bakire olduğunuzda, "her şey ama" konusunda oldukça iyi olursunuz.

Farrah dilini şişmiş başın üzerinde dolaştırdı ve ellerini kızgın şaftın üzerinde gezdirdi. Ağzı parmaklarını tabandan uca ve tekrar geriye doğru takip etti. Blake nefes nefese kaldı ve hızını artırdığında bir eliyle saçlarını yumrukladı. Farrah kafa derisini nazikçe çekiştirirken inledi. Karnındaki ateş büyüdü; uyarılma uyluklarını ıslattı. Her ikisi de arzudan patlamaya hazır olana kadar elleri gezinirken, okşarken ve okşarken onu açgözlülükle emdi.

Blake'in vücudu gerildi. "Boşalacağım," diye uyardı. Nefesi kısa pantolonlarla çıktı; teninde belli belirsiz bir ter pırlıtsı parlıyordu.

Buna karşılık Farrah onu boğazının daha derinlerine aldı. Onun tadına bakmak, onu yutmak, onu sevmek istiyordu. Onun her şeyini istiyordu.

Blake'in sırtı kamburlaştı ve ağzına boşaldığında tutuşu sıkılaştı. Farrah her damlasını yalayıp yuttu ve Blake yatağa yığılana kadar onu sağarak kuruttu.

Adamın vücudunda yukarı doğru kayarken ve boynuna bir öpücük kondururken kendini beğenmiş bir gülümsemeyi engelleyemedi.

"Vay anasını," diye inledi. Parmaklarını kızın saçlarında gezdirdi ve Farrah'ın kalbini sızlatacak kadar büyük bir sevgiyle ona baktı. Daha önce hiç kimse ona böyle bakmamıştı. Bu onu çok korkutmuştu ama onu kaybetme düşüncesi onu daha çok korkutuyordu. Farrah ona daha da sokuldu, vücudunun onunkine karşı verdiği sert hisle rahatladı. "Sen benim ölümüm olacaksın."

"Fransızca'da orgazm için örtmece olarak la petite mort, 'küçük ölüm' terimini kullanırlar, yani teknik olarak haklısınız."

Blake'in kahkahası Farrah'ın içinde yankılanarak onu gülümsetti. Farrah onun gülüşünü severdi. Karlı bir kış gününde bir fincan sıcak çikolata gibi zengin ve rahatlatıcıydı.

Parmaklarını adamın göğsünde ve karnındaki sert çıkıntılarda gezdirdi. Blake'in ona karşı kıpırdanması onu şaşırttı. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Ukala sırtışını gizleme zahmetine girmede. "Dayanıklılık, bebeğim. Bende çok var."

Farrah'ın uyarılmışlığı yeniden arttı. Onun ağzında nasıl hissettiğini hatırlıyordu. Şimdi onu içinde hissetmek, tüm zaman ve mekân duygusunu yitirene kadar onu doldurmak istiyordu.

"Prezervatifin var mı?" Ona doğru uzandı, kalbi heyecanla çarpıyordu. Sonunda. Sonunda

-

Blake onun bileğini kavradı ve tekrar sırt üstü yatması için onu ters çevirdi. "Henüz değil. Karşılığını vermem gereken bir iyilik var."

Karnında bir huzursuzluk belirdi. "Sorun değil. Yapmak zorunda değilsin."

"Bunu yapmayan her erkek bir pisliktir. Sana bir pislik gibi mi görünüyorum?"

"Pekâlâ." Farrah bakışlarını aşağı kaydırđı.

Göğsü daha fazla kahkahayla gümbürdedi. "O konuya sonra geleceğiz. Bu arada..." Dudaklarını kızın ağzında, yanaklarında, çenesinde, boynunda, omuzlarında ve göğüslerinde gezdirerek arkalarında ateşten bir iz bıraktı.

Farrah gözlerini kapadı ve kendini onun dokunuşunun hissine bıraktı. Yine de zihninin bir köşesi tetikte, endişeli, kaygılı ve bu sefer farklı olup olmayacağını merak ediyordu.

Blake'in ağzı meme ucunun etrafına kapandı, onu dillerken diğerini parmaklarının arasında yuvarladı. Farrah bu his karşısında nefesini tuttu. Bacaklarının arasındaki ağrı şiddetlendi ve tırnaklarını adamın omuzlarına geçirerek derisinde hilal şeklinde girintiler bıraktı.

Acıdıysa bile Blake belli etmedi. Meme ucunu sertçe emdi, sonra duyulabilir bir patlamayla bıraktı. Soğuk havayla daha da sertleşen hassas, şişmiş uca üfledi. Bu işlemi diğer tarafta da tekrarladı, Farrah ihtiyaçtan kıvranana kadar göğüsleri arasında gidip geldi.

"Blake, lütfen," diye yalvardı.

"Lütfen ne?" Şortunu ve iç çamaşırını bacaklarından aşağı indirdi ve bir parmağını kaygan kıvrımlarının arasına kaydırđı. İnledi. "Tanrım, damlatıyorsun."

Öyleydi. Farrah hayatında hiç bu kadar tahrik olmamıştı. Kalçaları sularıyla kayganlaşmıştı; cinsel organı sanki içine gömülmüş bir şeye -birine- ihtiyacı varmış gibi sıkışmıştı.

"Lütfen. Sana ihtiyacım var." Blake başparmağını klitorisine sürttüğünde kızın iniltisi bir iniltiye dönüştü. Kalçaları rahatlamak istercesine kıpırdandı.

"Bana sahipsin." Blake elini ağzıyla değiştirdi.

Farrah'ın başı geriye düştü. Dilinin Farrah'ın hassas bedenine her sürtünüşü, içinde bir his şimşeğinin akmasına neden oluyordu. Bu, vücudunu ham ve ihtiyaçla titreşen dev bir sinir ucuna dönüştürmek için yeterliydi; sesleri susturmak için yeterli değildi. Zihninde fısıldayarak vücudu hakkında, Blake'in yaptığı şeyden zevk alıp almadığı ya da bunu yapmak zorunda olduğunu düşün­düğü için mi yaptığı hakkında şüpheler uyandırıyorlardı. Neden uçurumun kenarında sallanıp durduğu ama bir türlü adım atmaya cesaret edemediğı hakkında.

Çarşafı öyle bir kavradı ki parmak eklemleri bembeyaz oldu. Yalnızken böyle bir sorunu yoktu. Farrah her seferinde kendini orgazma ulaştırabiliyordu, yani bunun mümkün olduğunu biliyordu. Sadece bir erkekle mümkün değildi.

Belki Blake'le farklı olur. Ona geçmişindeki herhangi bir erkekten daha çok bağlandığını hissediyordu ve Tanrı onun yetenekli olduğunu biliyordu. Ağzıyla yaptığı şeyler.

Klitorisini emdiği­nde ve dilini sinir demetindeki en hassas noktanın üzerinde gezdirdiğinde Farrah haykırdı.

O. İnanılmazdı. İnanılmazdı. Ama yeterli değildi.

Vücudunun bitiş çizgisini geçmesini istemeye çalıştı. Zor olmamalıydı. O kadar tahrik olmuştu ki patlayabilirdi, ama patlamadı. Jiletin kenarında kaldı, düşmesini istemeyen bir güç tarafından geride tutuldu. Vücudu rahatlamak istiyor ama bunu ona vermiyordu.

Dünyanın en acımasız şakasıydı.

Lanet olsun.

Gözlerinin kenarlarından hayal kırıklığı gözyaşları süzölüyordu.

Boğazından bir hıçkırık kaçtı.

Blake durdu. Onunla yüzleşmek için hareket ettiğinde yatak kaydı. "İyi misin? Seni incittim mi?" Sesi panikle­miş gibiydi.

Farrah başını iki yana salladı. Gözlerini kapalı tuttu, ona bakamayacak kadar utanç içindeydi. Sadece boşalamamakla kalmıyor, aynı zamanda inanılmaz bir oral seksin ortasında ağlıyordu (sevinçten değil). Onun nesi vardı?

"Farrah, bana bak. Bana sorunun ne olduğunu söyle."

Gözlerini isteksizce açtı. Blake'in yüz hatlarında endişe belirdi ve kaşları derin bir V şeklinde birbirine yaklaştı.

"Bir şey yok," diye hıçkırdı. Gözyaşlarını sildi. "Özür dilerim. Bu çok utanç verici."

Ortam mahvolmuştu. Bunu inkar etmenin bir faydası yoktu.

"Üzülme." Blake onun yanına uzandı ve onu kollarıyla sardı. "Şşş. Sorun yok."

"Sen değilsin. Gerçekten değil. Ben sadece-" Farrah sustu. "Yapamam, biliyorsun."

Şaşkın görünüyordu. "Neyi yapamazsın?"

"Ben... gelemem." Son kelimeyi fısıldadı.

Bir duraksama oldu, sonra Blake güldü. "Endişelendiğin şey bu mu? Farrah, kızların daha uzun sürdüğünü biliyorum. Sorun değil, yapabiliriz-"

"Hayır, gelemem, nokta." Tepkisinden korktuğu için bakışlarını yere indirdi. "Yani tek başıma boşalabiliyorum ama bir erkekle hiç orgazm olamadım. Asla."

Bu kez duraksama daha uzun sürdü. Blake ortamı yumuşatmak için, "Benim kadar yetenekli biriyle tanışmadın," diye şaka yaptı.

Farrah sulu bir gülümsemeyle yetindi. "Doğru." Tanrı'ya şükür gözyaşları yavaşladı. "Belki de sadece oraldır. Seks yapsaydık farklı olabilirdi," dedi umutla.

Cinsel ilişki sırasında farklı noktalara vuruyorsunuz, değil mi? Bu olabilir.

"Bir bilim deneyiymiş gibi seks yapmıyoruz," dedi Blake. "Henüz değil. Yine de bir gün seni laboratuvar önlüğü içinde görmeyi çok isterim."

Bu sefer ondan zayıf bir kahkaha duydu.

"Şu sözü bilirsiniz: dene, tekrar dene. Oraya ulaşana kadar denemeye devam edeceğiz. Bir kez başardığımızda, bir sonraki üsse geçeceğiz."

Farrah kaşlarını çattı. Harika. Hayatının geri kalanında bakire kalacaktı.

"İyi tarafından bak." Blake onu alnından öptü. "Ben, Blake Ryan, tamamen emrinde olacağım. Ben

Aslında senin gönüllü seks kölenim. Başka hiçbir kız bunu söyleyemez." "Söylemeseler iyi olur." Farrah dudağını ısırđı. "Ya ben olursam?"

Ya bende bir sorun varsa?"

Eski korkular yeniden su yüzüne çıktı ve onu çalkantılı sularında boğmakla tehdit etti.

"Senin hiçbir sorunun yok." Blake'in bakışları sertleşti. "Sen mükemmelsin."

"Kimse mükemmel değildir." "Sen öylesin. Benim için."

Farrah yüzünü Blake'in göğsüne gömdü, sözlerinin onu ne kadar etkilediğini görmesinden korkuyordu. Kalbinin atışını hissedebiliyordu, eski korkularını geri çekilmeye zorlayan sabit bir güm güm güm.

Ancak onların yerine daha da sinsi olan yenileri geldi, çünkü gerçekliğe dayanıyorlardı.

Bunlar korku değil, kaçınılmazlıktı.

Ve Farrah dikkatli olmazsa kalbini kırabileceklerini biliyordu.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Bunu yapabilirsin. Sen Blake Ryan'sın. Kızlar seni korkutmaz.

Blake odasında volta atıyor, nabızı beklentiyle atıyordu. Midesi çalkalanıyor ve heyecanlı mı yoksa hasta mı olmak üzere olduğunu anlayamıyordu.

Muhtemelen ikisinden de biraz.

Blake hayatında pek çok korkunç şey yapmıştı. Yüzlerce kameranın önüne çıkıp dünyaya futbolu bıraktığını söylemişti. Dilini ve kültürünü bilmediği bir ülkede bir yıl geçirmek için dünyanın öbür ucuna uçmuştu. Bir işletmeyi andıran herhangi bir şeyi yönetme konusunda sıfır deneyimi olmasına rağmen kendi spor barını açmaya hazırlanıyordu (Google'a şükürler olsun). Aslında, gerçek hayattaki ilk iş planını geçen gün bitirdi. Pazar analizi, pazarlama planı, işletme planı, finansal plan, yönetim planı... hepsi tamam.

Ama daha önce hiçbir kıza onu sevdiğini ve bunda ciddi olduğunu söylememişti. Bunu Cleo'ya her şeyden çok zorunluluktan söylemişti ve kelimelerin tadı karton gibiydi. Boş ve anlamsız. Şimdi, aynı kelimeler içinde yanıyor, dışarı çıkmak için çılgın atıyordu.

Blake, Farrah'a bekaretini kaybetmeye hazır olduğunu söylediği gece neredeyse bunu söylüyordu. Ama sonra, şey, bu oldu. Blake üzgün değildi.

egosunun darbe almadığını söyledi ama zamanlama yanlıştı. Bunu yüzüne tekrar söyleyecek cesareti bulamamıştı.

Aklından mı? Evet, milyonlarca kez. Ona her baktığında, gülümsemesini her gördüğünde, sesini her duyduğunda, teninin sıcaklığını her hissettiğinde, onsuz nasıl hayatta kaldığını merak ediyordu. Yirmi bir yıl boyunca onun varlığından haberdar olmamış, sadece üç ay içinde dünyasını alt üst etmişti. Yine de bu üç ay içinde, ondan önceki yıllarda olduğundan daha çok yaşamış ve daha çok sevmişti.

Teksas'ın dışında koca bir dünya vardı ve Blake bunun tadına daha yeni yeni varıyordu.

"Korkak olma." Blake deli bir insan gibi kendi kendine moral konuşması yaparak yürümeye devam etti. Tanrıya şükür bir oda arkadaşı yoktu. Eğer biri onu bu halde görseydi, onu hapse attırırlardı. "Dönemin bitmesine sadece üç hafta kaldı. Ondan sonra, önümüzdeki Ocak ayının sonuna kadar Farrah'ı bir daha görmeyeceksin."

Farrah'ın Tayland'dan döndükten sonra kendisine hediye ettiği fil heykelciğine baktı. Blake Jr. da ona bakıyordu, kesinlikle yargı damlıyordu. Söyle ona, seni aptal, diye bağırdı.

Harika. Blake şimdi de cansız nesnelerden sesler duyuyordu. Gerçekten delirmeden önce buradan gitmesi gerekiyordu.

Koridorda hızla ilerlerken, neredeyse Nardo'yu devirecekken, "Bunu sen halledersin," diye mırıldandı nefesinin altından.

"Ateş nerede?" Nardo bağırdı.

Blake onu görmezden geldi. Farrah'ın odasının önünde durdu.

Nefes alamıyordu.

Bu iyi bir fikir miydi? Muhtemelen değildi. Ama her neyse. Drake'in dediği gibi, YO fucking LO.

Son bir tereddüt anından sonra Blake parmaklarını kapıya vurdu.

Güm. Güm. Güm.

Kapıyı Farrah açtı. Üzerinde sevimli koyun pijamaları ve kızları korku filmi figüranlarına benzeten o yapışkan beyaz maskelerden biri vardı.

"Hey." Şaşkınlık gözlerinde parladı. "Her şey yolunda mı?"

Blake'in aklı karıştı. Provasını yaptığı konuşma gitmişti. Konuşma yeteneği gitti.

Tek yapabildiği Farrah'a bakmak ve yerin onu yutmasını dilemekti.

Şaşkınlığın yerini endişe aldı. "İhtiyacın var mı?"

"Seni seviyorum." Kelimeler dilinden yuvarlandı, bal gibi tatlı ve zengin. Bunun böyle olacağını hayal etmemişti. L bombasını atmadan önce (Farrah'ın zorla izlettiği romantik komediler sayesinde) çiçekli bir konuşma hazırlamıştı. Ama zaten ortaya çıkmıştı. Artık geri dönüşü yoktu.

Blake'in itirafının geri kalanı dudaklarından döküldü, sanki çok uzun süre beklerlerse gün ışığını görme şansı bulamayacaklarından korkuyorlardı. "Bunu beklemiyordum, hatta istemiyordum ama oldu. Dürüst olmak gerekirse, bir süre önce oldu ve sana söyleme cesaretini ancak şimdi bulabiliyorum. Her saniyenin önemli olduğunu söylemiştin ve sana tamamen, yüzde yüz aşık olduğumu bilmeden bir saniyenin daha geçmesini istemiyorum."

Farrah sustu.

Bir sonraki dakika sonsuza kadar uzadı.

Sessizlik reddetmek değildi ama Farrah yakında bir şey söylemezse hasta olacaktı.

Birisi boğazını temizledi.

Farrah'nın omzunun arkasında yeşil dalgalı saçlı bir kız belirdi. Blake'in onun Farrah'nın oda arkadaşı Janice olduğunu anlaması ve söylediği her kelimeyi duyduğunu fark etmesi bir saniye sürdü.

Sikeyim.

"Ben kütüphaneye gidiyorum." Janice gülmemeye çalışıyormuş gibi görünüyordu. "Bir süre dönmeyeceğim, yani evet."

Kesinlikle gülmemeye çalışıyordu.

İyi şanslar, diye mırıldandı Farrah'ın yanından geçip koridora çıkarken.

Blake'in yanakları utançtan yanıyordu. Neyse ki (ya da değil), bu küçük düşürücü olay üzerinde uzun süre durmak zorunda kalmadı.

"Um."

Blake'in itirafından sonra duymak istediği ilk kelime bu değildi.

"Özür dilerim. İhtiyacım var-" Farrah kenara çekildi.

"İçeri gel."

Kaçmak istemesine rağmen kaçtı. Farrah'ın söyleyeceklerinden hoşlanmayacağına dair bir his vardı içinde.

Seni aptal. Seni aptal, aptal aptal. Çenesini kapalı tutmalıydı. En azından o zaman, Farrah'nın da kendisi için aynı şeyleri hissettiği umuduna tutunabilirdi.

Dedikleri gibi, cehalet mutluluktur.

"Bunu çıkarmam gerek." Farrah maskesini çıkarıp çöpe attı. Teni ışıkların altında parlıyordu. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

Göğsü çukurlaştı. "Bir şey söylemek zorunda değilsin." Blake zoraki bir gülümsemeyle için için ölmediğine kendini ikna etmeye çalıştı.

"Hayır. Ben istiyorum." Farrah kolyesiyle oynadı. "Seninle tanıştığımda kendime sana aşık olmayacağımı söyledim."

Tanrım. Sözleri Blake'in kalbini cerrahi bir bıçak gibi kesti.

"Anlıyorum." Buradan gitmesi gerekiyordu. "Akşam yemeği için Luke'la buluşmam gerekiyor, o yüzden-"

"Ama ben yaptım."

Burada bir dakika daha kalamazdı. Gitmesi gerekiyordu. -Bekle, ne?

Blake başını kaldırdı. "Ne dedin sen?"

"Sana gerçekten aşık oldum." Farrah'ın gözleri

duygusallıkla parlıyordu. Kolyesini parmak boğumlarına kadar sıktı.

bembeyaz oldu. "Şu anda bulunduğun yer mi? Ben de seninle aynı yerdeyim. Bu beni çok korkutuyor, ki bu komik çünkü kendimi hep romantik biri olarak görmüşümdür. Romantik romanlar okumayı ve izlemeyi çok severim ve ortaokuldayken tüm o gelinlik dergilerini okur ve bir gün aşık olup evlenmeyi hayal ederdim. Evlenmemizi beklediğimden değil, çünkü açıkçası çok erken - yani, eğer olursa - ama ilk kez aşık oluyorum ve bu şekilde hissetmeyi beklemiyordum ve-"

"Farrah." Blake o güzel gözleri çevreleyen her bir kirpiği sayabilecek hale gelene kadar aralarındaki mesafeyi kapattı.

"Bunun normal olup olmadığından emin değilim ve saçmaladığım için özür dilerim, ne olduğumu bile bilmiyorum-"

"Farrah, kapa çeneni de seni öpebileyim." O da sustu.

Blake onun elini kolyesinden nazikçe çekti ve parmaklarını onunkilere dolayarak ağzını kendi ağzıyla kavradı. Masum bir öpüşme olarak başlayan, ilişkilerindeki bu yeni aşamayı keşfetme çabası, Blake'in tüm vücudu yanana kadar hızla ısındı. Farrah dilini dudaklarının arasında gezdirip tadına bakarken ve alay ederken sinir uçları titriyordu.

Kadının sıcaklığında ve tadında o kadar kaybolmuştu ki, Farrah onu yatağına itip üzerine çıkana kadar hareket ettiklerini fark etmedi.

Blake'in kot pantolonu acıyla daraldı.

Yanakları kızarmış, ağzı şişmiş, sanki bir rüyadan fırlamış gibi duran kızın saçları göğsüne değiyordu. Onun rüyasından.

"Seni seviyorum," dedi. Her kelime yavaşça ve dikkatlice çıktı, sanki onları test ediyormuş gibiydi.

Blake başparmağını Farrah'ın yanağında gezdirdi. Teni onunkine karşı yumuşak ve sıcaktı. Bakışları yüzünü okşadı, çenesinin narin kıvrımında, hafif eğiminde oyalandı.

sağ kaşının üstündeki küçük ben ve koyu çikolata gözlerini çerçeveleyen siyah kirpikler.

"Ben de seni seviyorum."

Kızın üzerinde duran kendisi olana kadar onları ters çevirdi. "Hadi bir deney yapalım."

Farrah'ın kaşları çatıldı. "Ne tür bir deney?"

"Bu." Blake dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirdi ve onu okşamak için aşağı uzandı, en mahrem kıvrımlarını keşfederken keskin nefes alışının tadını çıkardı.

Farrah'ı bitiş çizgisine getirmeyi defalarca denemişler ama bir sonuç alamamışlardı. Son denemelerinde çok yaklaşmıştı ama olmadı. Bu, Blake'in gururuna indirilmiş bir darbeydi. Bir kız evet cevabı verdiğinde, mutlaka gelirdi. Her zaman. Bu bir Blake Ryan özelliği idi. Bunu Farrah için yapamaması onu son derece sinirlendirmişti.

Ama bir kez olsun gururu en önemli şey değildi.

Blake bakışlarını Farrah'ın yüzünde tuttu ve onun tepkilerinden -başparmağını klitorisine sürttüğünde göz kapaklarının dalgalanması ve dudaklarının ayrılması, bir parmağını sıcaklığının içine soktuğunda eğilmesi- parmakları onun sularıyla kayganlaşana kadar ipuçlarını aldı.

Sonra Farrah'ın elini kendi elinin yerine koyması için aşağıya doğru yönlendirdi.

Arkasına yaslandı.

Gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Ne-" "Benim için kendine dokun."

Farrah'nın yanakları olgun domates rengine döndü. "Yapamam."

"Gelebilirsin. Kendi başına yaptığında boşalabileceğini söylemiştin." Blake başparmağını Farrah'ın iç uyluğunun yumuşak derisinde gezdirdi. "Göster bana."

Futbol oynadığı günlerde Blake basit bir öğrenme yöntemi izledi: 1) Profesyonellerin nasıl yaptığını izleyin 2) Kendiniz yapın 3) İyi yapana kadar devam edin 4) Daha iyi yapana kadar kendi yeteneğinizi ekleyin.

Bu yöntem ona iki Heismans ve üç ulusal şampiyonluk kazandırdı. Bir kızın vücudu bir erkekten daha karmaşıktı.

futbol oyunuydu ama prensip aynıydı. Bu bağlantıyı daha önce kurmadığına inanamıyordu.

Farrah başını salladı. "Bunu yaparken yalnız kalmaya ihtiyacım var." "Neden?"

"Çünkü." Bocaladı. "Sanırım yalnızken daha rahat oluyorum."

"Bana güveniyor musun?"

Farrah yutkundu, gözleri parlıyordu. "Evet." Fısıltı gibi çıktı.

Blake ciğerlerindeki havayı boşalttı. "Gözlerini kapat."

Bir yudum daha. Gözleri çırpınarak kapandı.

Farrah'ın ilk dokunuşu tereddütlüydü. Kendini ilk kez okşuyormuş gibi okşadı, ama sonunda vücudu kavislendi ve kendini orgazmın eşiğine getirirken nefesi seksi küçük pantolonlarla çıktı.

Şehvet damarlarından akıyor, yoğunluğuyla onu yakıyordu. Blake ellerini yumruk yaptı ve vücudunun kontrol altında kalmasını istedi.

Farrah inledi ve ellerini vücudundan ayırdı. Gözlerini açtı. "Yapamam." Hayal kırıklığı sesini sarstı. "Sen izlerken yapamam. Bu utanç verici."

"Utanç verici mi?" Blake afallamıştı. "Bu hayatımda gördüğüm en ateşli şeydi ve her gün aynada kendime bakıyorum."

Farrah bir kahkaha attı. "Ne iltifat ama."

"Bu bir iltifat değil. Gerçek bu. Seni sonsuza dek izleyebilirim." Çünkü sonsuza dek seninle olmak istiyorum. Kelimeler dilinin ucundaydı ama onları yuttu. "Benim yanımda utanmana gerek yok. Asla. Nickelback dinliyor olsan bile."

"Nickelback'i severim."

Blake dehşetini gizlemeye çalıştı.

Farrah kıkırdadı. "Şaka yapıyorum. Yüzündeki ifadeyi görmeliydin."

"Tanrıya şükür. Gördün mü? Eğer seni bunun için yargılamazsam, hiçbir şey için yargılamam."

"Biliyorum." Bir nefes verdi. "Bunun neden bu kadar zor olduğunu anlamıyorum. Yalnızken hiçbir sorunum yok."

"Önce benim gitmemin bir faydası olur mu?"

Gözleri fincan tabağı kadar büyüdü. "Ne?"

"Benim yanımda kendine dokunmaya utanıyorsun. Ya önce ben yaparsam?" Blake aşağı uzandı ve aletini kavradı. Elini Farrah'ın şovu yüzünden taş gibi sertleşmiş ve zonklayan aletinin üzerinde gezdirirken bakışlarını onunkilerden ayırmadı.

Farrah'ın dudakları aralandı. Gözleri aşağı, yukarı ve tekrar aşağı kaydı. Orada kaldılar.

Bu sırada Blake bakışlarını onun yüzünde ve vücudunda gezdirdi. Daha önce sarf ettiği efordan dolayı hafif bir ter pırıltısıyla parlıyordu. Saçları dağınıktı ve dudakları şişmişti. O dudakların arasında kendini nasıl hissettiğini hatırladı, nefesinin tenine değen sıcaklığını ve yumuşak kıvrımlarının onunkilerle nasıl şekillendiğini hatırladı.

Nefesi hızlandı. Başı geriye düşene kadar hızını artırdı ve bir kükremeye boşaldı. Sonra Farrah oradaydı, onu ağzının sıcaklığıyla sarmaladı ve daha sert boşaldı, ondan her son damlayı sağarken sevgili yaşamı için saçlarını kavradı.

Bitirdiklerinde, orgazmının yoğunluğundan kulakları çınlayarak duvara yığıldı.

Farrah dudaklarını yaladı. Gözleri tahrikten parlıyordu. "Bu inanılmazdı."

"Utanç verici değil mi?" Başını salladı.

"Seni izlerken ben de böyle hissediyorum. Ama daha çok çünkü erkekler azgın piçlerdir."

Örnek olay: Blake yine sertleşti. Konu Farrah olduğunda, doyumsuzdu.

"Güzel." Farrah kendini önceki pozisyonuna geri çekti. "Bunu tekrar deneyelim."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Farrah'ın nabızı sinir ve tahrikle hızla atıyordu. Daha önce de erkeklerin kendilerine dokunduklarını görmüştü, pornolarda. Bu ona pek bir şey yapmamıştı. Ama Blake'i izlemek? Seksin ona hissettireceğini hayal ettiğinden bile daha samimi gelmişti.

Şehvet alevleri etrafını sarmış, göğüslerinin ağrmasına ve içinin ihtiyaçtan ağlamasına neden olmuştu. Blake'in orada oturuyor olması, herhangi bir insanın bakmaya hakkı olandan daha muhteşem görünüyor olması yardımcı olmadı. Karanlık ve arzuyla kaplanmış gözleri, o gece ikinci kez ellerini vücudunda gezdirmesini izliyordu.

"Bu sefer oraya varamazsak sorun değil." Sesi boğuk ama güven verici bir şekilde kızın üzerinde yuvarlandı. "Bir dahaki sefere ve ondan sonrasına da sahip olacağız. Dünya kadar vaktimiz var."

Yapmadılar. Bunu biliyorlardı, bu yüzden Farrah kendine dokunurken başka tarafa bakmayı reddetti. Şüpheleriyle kendisiyle alay eden zihninin köşesine çekilmeyi reddetti. Bunun yerine, vücudunu hayata döndürdüğünde çıkardığı uğultuya odaklandı ve bu şüpheler onu sadece kendisine izin verilen yere sürüklemek için uzandığında, Blake'e ve onun kendisine bakışına odaklandı - sanki hiç göz kırpmak istemiyormuş gibi. Sanki hiç kimseyi onu arzuladığı gibi arzulamamıştı.

O anda, ona söylediği her şeye inandı.

Nefesi kesildi. Blake'in kendini okşadığı görüntüler zihnini doldurdu. Hareketleri daha hızlı, daha sarsıntılı hale geldi.

Çok yaklaştın.

Kirpikleri dalgalandı. Zihnindeki köşe onu çağırıyordu. Farrah dişlerini sıktı ve düşüncelerine susmalarını emretti. Şaşırtıcı bir şekilde itaat ettiler.

Ancak bu, bir dakikadan kısa bir süre sonra orgazmın onu çarpmasıyla yaşadığı şaşkınlıkla kıyaslanamazdı. Gelgitli zevk dalgası o kadar ani ve beklenmedikti ki, çoktan aşağı inene kadar neler olduğunu fark etmedi-

"Aman Tanrım," diye soluk soluğa kaldı. Farrah kendini doruk noktasına o kadar kaptırmıştı ki Blake'in hareket ettiğini fark etmedi.

Elinin yerini ağzı aldı. Dili sıkı tomurcuğun etrafında dönüyor, yalıyor ve alay ediyordu, sonra onu ağzının derinliklerine çekip sertçe emdi.

Farrah haykırdı. Uzaklaşmaya çalıştı ama Blake'in güçlü elleri onu yerinde sabitledi ve en hassas etiyile ziyafet çekti.

Nefesi kısa kesik kesik geliyordu.

Yanıyordu. O kadar sıcak ve o kadar zarif yanıyordu ki buna dayanamıyordu ama yine de bitmesini hiç istemiyordu.

Blake onu tekrar zirveye çıkarmadan önce Farrah'ın vücudunun son yüksekliğinden kurtulacak zamanı yoktu. Orada, onu şok eden bir güçle yere çakılana kadar sonsuza dek asılı kaldı. Çoktan düşmüştü ama adam hâlâ oradaydı ve verecek hiçbir şeyi kalmayana kadar ondan daha fazlasını koparmaya devam ediyordu.

Son orgazmının sancıları dindikten sonra Farrah gevşek ve bitkin bir halde Blake'in kollarına yığıldı. "Aman Tanrım," diye tekrarladı. Söyleyebildiği tek şey buydu. Düzgün düşünemiyordu. Adını bile hatırlayamıyordu.

Onun boynuna sokuldu. "İyi mi?"

"Gerçekten çok iyi. Vay canına." Farrah şimdi yutturmacayı anlıyordu. Arkadaşlarının oral seks hakkında övgüler yağdırmasına şaşmamalı. Farrah bunu bütün gün, her gün yapabiliirdi.

Blake'in kıkırdaması teninde yankılandı. "Şanslısın bebeğim, bu iş için en iyi kişiyi bulmuşsun." Bir kolunu onun beline doladı ve sırtını önüne yaslaması için onu kendine çekti. Çenesini onun omzuna yasladı. "Bana güvendiğin için teşekkür ederim."

Farrah dönüp ona baktı. "Güvenilir olduğun için teşekkür ederim."

O kadar klişe davranıyorlardı ki, bunu bir kitapta okusaydı tüyleri diken diken olurdu ama bu bir kitap değildi. Bu onun hayatıydı. Ve şu anda mükemmeldi.

Blake ve Farrah birbirlerinin varlığından memnun, sessizlik içinde yatıyorlardı. Farrah dalgın bir şekilde başparmağını kolyesinin üzerinde gezdirdi.

Üç ay.

CCU'da geçirdiği üç ay yüzeysel olmanın ötesinde hiçbir şeyi değiştirmemişti. Yeni sınıfları, yeni arkadaşları ve yeni bir yaşam alanı vardı ama tüm bunlar boyunca aynı kişi olarak kalmıştı.

Şanghay'da geçirdiği üç ay hayatını değiştirmişti.

Düşünsenize, Paris'i seçmeye çok yaklaşmıştı. Alternatif bir evrende, alternatif Farrah farklı bir arkadaş grubuyla Fransa'nın başkentinde dolaşıyor, farklı erkekleri öpüyor, farklı şehirlere seyahat ediyor ve farklı bir dil öğreniyordu.

Farrah ürperdi, kalbi burada Blake'in kollarında olmayan her versiyonu için kırılıyordu, çünkü burası cennetti ve diğer tüm dünyalar sadece bir taklitti.

"Bunu hep yapıyorsun."

"Ne yapacağım?" Hâlâ orada olduğundan emin olmak için ona daha da sokuldu.

"Derin düşüncelere dalmışken kolyenizle oynayın. Ya da gerginken. Ya da kızginken. Ya da üzgünken." Blake çenesini onun omzuna dayadı ve parmaklarını gümüş kolyenin üzerinde gezdirdi. "Gergin, kızgın ya da üzgün değilsin -en azından, umarım değilsindir- düşüncelerin için çok kuruş."

Farrah elini Blake'inkinin üzerine koydu. "Bu kolyeyi bana babam vermişti." O günü hatırladığında gözlerinin arkası yandı.

Babası onu haftalık öğle yemeği randevuları için aldı. Her zaman yaptığı gibi onu In-N-Out'a götürdü, çünkü ikisi de tam bir yemek boyunca oturmak istemiyordu. Çok garipti. Farrah'ı şaşırtacak şekilde, çift duble ve hayvan usulü patates kızartmalarını bitirdikten sonra ona kolyeyi hediye etti.

"On beşinci doğum günüm için almıştı. Daha birkaç haftam vardı ama bekleyemeyeceğini söyledi. Erkenden sahip olmamı istedi. Bu annemi ağlarken görmeden önceydi ve ben-" Farrah'ın dudakları titredi. Blake onu daha sıkı kavradı ve omzuna bir öpücük kondurdu. "Garip bir şekilde, kolye beni rahatlatıyor. Sanki kolyeyi taktığım sürece babam yanımdaymış gibi hissediyorum ve o hayattayken söyleyemediğim her şeyi söyleyebiliyorum."

Blake uzun bir süre sessiz kaldı. "Yani birbirimize her oral seks yaptığımızda babanın bizi izlediğini mi söylüyorsun?"

"Blake!"

"Özür dilerim. Özür dilerim." Yüzünü onun saçlarına gömdü. "En uygunsuz zamanlarda şakalar yapıyorum."

Ağzını bir gülümseme kapladı. Farrah, Blake'in ortamı yumuşatacağına her zaman güvenebilirdi. "Sorun değil. Uygunsuz şakalarını seviyorum. Çoğu zaman."

"Söylenecek yanlış şey, bebeğim. Şimdi durdurulamaz olacağım."

"Sen büyük Blake Ryan'sın. Zaten durdurulamaz olman gerekmiyor mu?"

Karnı kahkahalarla guruldadı. "Beni yakaladın. Ama soruma cevap vermedin. Daha önce ne düşünüyordun? Sadece derin düşüncelere dalınca sessizleşiyorsun."

Farrah Blake'le yüz yüze gelecek şekilde yuvarlandı. O kadar yakındı ki, her kirpiğini sayabiliyor ve

Burnunun üzerinde belli belirsiz çiller vardı. "Seninle tanıştığım için ne kadar şanslı olduğumu düşünüyordum."

Gözleri safir gibi karardı. "Şansın bununla hiçbir ilgisi yok." Bir tutam saçını kızın kulağının arkasına sıkıştırdı. "Buradayız çünkü burada olmamız gerekiyordu."

"Buna gerçekten inanıyor musun?" Farrah buna inanmak istedi. Eğer burada olmaları gerekiyorsa, bu kaderdi. Kader, ne kadar yüce ve her şeyi bilen biri olsa da, iki insanı bir araya getirip sonra da ayırmazdı.

Kader, zamanın önüne geçen tek şeydi.

"Gerçekten istiyorum."

Farrah, Blake'in inancının onu sürükleyip götürmesine izin verdi çünkü günün sonunda sahip oldukları tek şey buydu.

Onu öptü, daha fazla dayanamayana kadar sıcaklık ve tutkuyla gelişen uzun, yavaş bir öpücük. Vücutları birlikte hareket etti, ten tene değdi ve o son bağlantıyı arzulayarak onun için haykırdı.

"Emin misin?" Blake nefes nefese kaldı. Onu karnında hissedebiliyordu, sıcak ve sertti.

Ağrı şiddetlendi.

"Evet." Bunu yapmazsa ölecekti. Ateşli, enfes bir işkenceden ölecekti. "Çekmecemde prezervatif var. Ne olur ne olmaz," dedi adamın yüzündeki ifadeyi görünce.

Bu yeterince iyiydi.

Farrah çekmecesinin açılıp kapandığını ve ardından yırtılan folyo sesini duydu. Blake geri döndü, Farrah hırlayıp sabırsızlıkla tırnaklarını sırtına geçirene kadar onu tuttu, öptü ve okşadı.

Her santimi yanıyor, arzu alevleri tarafından tüketiliyordu. Tek düşünebildiği Blake'in onun içinde olmasıydı.

Sonra nihayet, harikulade bir şekilde, oldu. Tek bir akıcı vuruşla içine girdi, kendini kabzasına kadar kılıfladı. Farrah acı ve zevk dolu bir nefesle ona doğru eğildi.

Blake sustu. "İyi misin?"

"Evet." Onun kollarını kavradı. "Devam et."

Adam tekrar hareket edince Farrah çenesini tuttu. Blake'in ilk hamleleri yavaştı ama adam o kadar iriydi ki alışması biraz zaman aldı. Sonunda kasları gevşedi ve acı azaldı, yerini nefesini kesecek kadar büyük bir his aldı. Başka hiçbir şey için yer kalmayana kadar onu tamamen doldurdu. Sadece Blake vardı.

Kalçalarını onunkilerle aynı ritimde hareket ettirdi ve başparmağını şişmiş klitorisinin üzerine sürttüğünde tısladı.

Farrah bunu yaptığına inanamıyordu. Seks.

Ama bu seksten daha büyük bir şeydi. Her şeyi tüketiyordu. Akıl, kalp, beden, ruh. Kollarındaki çocuk için her şey çıplaktı.

Alevler yoğunlaşarak onu kalbinde boğdu.

Blake inledi. İticileri daha da hızlandı, sertleşti. Buna karşılık, daha da yükseğe tırmandı, oraya vardığında yalnız olmayacağını bildiği için bir kez daha zirveye ulaşmak için çaresizdi.

"Farrah."

"Evet mi?" Bacaklarını onun etrafına sardı ve zevkten nefesinin kesilmesine neden olan bir noktaya gelene kadar onu daha derine itti.

"Seni seviyorum."

İnsanlar seks sırasında bir erkeğin itiraflarına güvenmemeniz gerektiğini söylüyor. Hormonların beyinlerini karıştırdığını ve onlara istemedikleri şeyleri söylettiğini.

Belki bu bazı erkekler için doğrudu ama Farrah diğer erkekleri umursamıyordu. Blake'i önemsiyordu ve daha önce itiraf etmemiş olsa bile, şimdiye kadar "aşk" kelimesini yüksek sesle söylememiş olsa bile, bunu onun gözlerinde görüyordu. Bir perde kalkmış, onun ve kendisinin o mavi derinliklerde yansıyan her şeyini görmesine izin vermişti. Her duyguyu, her kararı, her seçimi -sadece onlarınkini değil, onlardan önce gelen herkesinkini. Binlerce yıl, milyonlarca hareketli parça, o anda bulundukları yerde olabilmeleri için bir saniyeliğine bile olsa uymak zorundaydı.

Her şeyi gördü.

Ve Şimdi yıldızların arasında yürüdüğüne göre, kadere nasıl inanmazdı? AŞka nasıl inanmazdı?

"Ben de seni seviyorum."

Blake'in gülümsemesi güneşi bile utançtan saklayabilir.

Sözlerini kanıtlamak için, sahip oldukları her Şeyi birbirlerine akıttılar, birbirlerini daha yükseğe, daha hızlı gitmeye teşvik ettiler.

Önce Farrah uçurumun kenarına yığıldı; hemen ardından Blake onu takip etti, ikisi de tek kelime edemeyip birbirlerinin kollarına yığılana kadar coşku çığlıkları birbirine karıştı.

BÖLÜM YIRMI İKİ

Rüzgâr Blake'in yanaklarını, burnunu ve kulaklarını ısırdı. Artık kulakları var mıydı? Bilemiyordu. Tüm hisler vücudunu terk etmişti.

Sömestr sona ermeden önce son bir kez Tianzifang'da dolaşma kararından derin bir pişmanlık duydu. Bu sanatsal bölge Blake'in şehirdeki en sevdiği yerlerden biriydi ve ara sokaklar, mağazalar, galeriler ve restoranlardan oluşan labirenti burayı bir akşamı geçirmek için mükemmel bir yer haline getiriyordu... tabii kış değilse.

Luke'un önerdiği gibi laser tag'e gitmeliydiler. En azından ısınırlardı.

"Hadi içeri girelim." Farrah onun elini sıktı. "Donuyorsun."

"Ben iyiyim." Blake'in nefesi soğuk havada buharlaştı.

"Sana lazer tag yapmamız gerektiğini söylemiştim. Sana şapka takman gerektiğini söylemiştim." Luke ayaklarının üzerinde ileri geri sallanıyordu. Kendi beresi kafasına tam oturmuydu, piç kurusu. "Ben her zaman haklıyım."

"Bana şapka takmam gerektiğini söylememiştin."

"Gelmeyeceğini bilseydim gelirdim."

"Doğum günü çocuğunu şımartmaya ne oldu?" Blake homurdandı.

"Gösterişsiz bir şey istediğini söylemiştin. Hediye yok, parti yok," diye hatırlattı Courtney ona.

"Bu, bana karşı birlik olmanızı istediğim anlamına gelmiyor."

"Ben senin tarafındayım." Farrah onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Her zaman."

Blake'in damarlarına bir sevgi dalgası doldu ve soğuk tenini ısıttı. Ona düzgün bir öpücük verebilmek için başını çevirdi.

Arkadaşları inledi ve sahte öğürme sesleri çıkardı. Kris, "Dişlerimi ağrıtıyorsunuz," dedi. "İlk önce Court ve Leo, sonra Liv ve Sammy ve şimdi de siz ikiniz. Grupta aklı başında bir tek ben kaldım."

Dikkatini bir satıcının tezgahına asılmış nadir bulunan bir Visa tabelasına çevirdi. Tianzifang gibi turist dostu bir pazar yerinde bile nakit para hüküm sürüyordu. "Ooh. Visa kabul ediyorlar mı?" Blake'e lacivert bir bere fırlattı, o da havada yakaladı. "Sana hiçbir şey almadığımı söyleme."

"Uh, teşekkürler."

Kris bir kucak dolusu mücevher aldı ve şansına inanamıyormuş gibi görünen satıcıya kartını uzattı.

Normalde Kris sahte gümüşe elini bile sürmezdi ama Blake onun hâlâ, müstakbel üvey annesine taktığı isimle, "Kırmızı Başlı Canavar"la evlendiği için babasından öğ almaya çalıştığından şüpheleniyordu.

Kredi kartı makinesi biptledi. Satıcının alnı kırıştı. "Kartınız reddedildi." Visa'yı Kris'e geri verirken hevesinin azaldığı fark ediliyordu.

"Bu imkânsız." Kris vizeyi eline geri itti. "Tekrar dene." Etti. Reddedildi.

"Bunu dene." Cüzdanından başka bir kart çıkardı. O da reddedildi.

"Sorun değil," dedi Blake. "Şapkanın parasını ödeyebilirim."

Kris, "Makinede bir sorun var," diye tersledi. "Sorun yok. Nakitim var." Mücevherleri kutularına geri koydu ve tezgâhın üzerine elli kuai'lik bir banknot yapıştırdı. "Üstü kalsın."

"Hediye için teşekkürler." Blake şapkayı kafasına geçirdi. Anında sıcaklık. Bir parça yünün yapabilecekleri inanılmaz.

"Evet, her neyse. Babam bunu duyana kadar bekle." Kris kürklü ceketinin yakasını yukarı kaldırdı. "Muhasebecimizin başı büyük belaya girecek."

Yanında Olivia kocaman bir esneme sesi çıkardı. Bu geceki üçüncü esnemesi.

"Neden yatakhaneye dönmüyorsunuz?" Blake önerdi. "Uçağın erken kalkacak. Benim için geç saate kadar ayakta kalmana gerek yok."

"Emin misin?"

"Evet. Farrah ve ben burada biraz daha takılacağız." Blake gitmeden önce Farrah'yla biraz yalnız kalmak istiyordu.

"Bir ipucu alabilirim. Mutlu yıllar." Olivia, Blake ve Farrah'a sarıldı. "Eğer gitmeden önce sizi göremezsem, harika bir Noel geçirin."

"Sen de." Farrah arkadaşını sıkıca kavradı. "Seni seviyorum." Grubun geri kalanı vedalaştı ve dağıldı, Blake ve Farrah'ı yalnız bırakarak.

"Nihayet." Blake kollarını Farrah'nın beline doladı. "Hiç gitmeyecekler sanmıştım."

Güldü. "Onlar bizim arkadaşlarımız."

"Evet ve tarzımızı bozuyorlardı." Blake'in midesi guruldadı. "İkinci bir akşam yemeğine var mısın? Yine acıkmaya başladım."

Soğukta dolaşmak gerçekten de kalori yaktırıyordu.

"Yemek için her zaman hazırım."

"Harika. Buralarda bir yerde harika bir Vietnam restoranı var."

Birkaç yanlış dönüş yaptı ama Blake sonunda birkaç ay önce arkadaşları Tayland'dayken tesadüfen bulduğu küçük restoranın yerini tespit etti. Mütevazı mekân, bir biblo dükkânının karşısındaki ara sokağa sıkışmıştı. Deri kabinler duvarları kaplıyordu; ahşap kafesler, yemyeşil bitkiler ve kehribar rengi duvar aplikleri, geç saate rağmen hareketlilikle uğuldayan küçük mekânın samimiyetini vurguluyordu.

"Bilmesem beni baştan çıkarmaya çalıştığını düşüneneğim," diye alay etti Farrah. Ceketini çıkarıp masalarının yanındaki duvar askısına astı.

Blake'in gamzeleri parladı. "İşe yarıyor mu?"

"Ah evet. Yurda dönene kadar bekle." Farrah'ın gülümsemesi sinsileşti. "Senin için başka bir doğum günü hediyem var."

Blake'in kanı ısındı. "Hediye yok" isteğine rağmen Farrah yemekte ona güzel bir monogramlı kartvizitlik hediye etmişti, "çünkü her başarılı iş sahibinin bir kartvizite ihtiyacı vardır," diye açıklamıştı. Kartlığı çok sevmişti ama şu anda aklından geçen cinsel olasılıklarla çok daha fazla ilgileniyordu.

"İkinci bir akşam yemeğini unut." Blake peçetesini masaya fırlattı ve ayağa kalktı. "Tatlıya geçelim."

Krem şanti ve çikolatayla ilgili yaratıcı fikirleri vardı ve bunları hayata geçirmek istiyordu.

Farrah'nın gümüşü kahkahası diğer yemek yiyenlerin başlarını çevirmesine neden oldu. "Olamaz. Oturun," dedi. "Sonunu getirmeden beni pho ile baştan çıkaramazsın."

Blake suratını astı. Lanet olsun. "Erişte çorbasını bana tercih ettiğine inanamıyorum."

"Dürüst olmak gerekirse, şehriye çorbasını neredeyse her şeye tercih ederim. Sen hariç." Farrah masanın öbür ucuna uzandı ve parmaklarını birbirine geçirdi. "Seninle her yere gidebileceğimi biliyorsun."

Kalbi eriyerek bir yapışkan yığınınna dönüştü. Onun üzerinde bu kadar büyük bir güce sahip olması korkutucuydu. "Ve seni hiçbir şeyden mahrum edemeyeceğimi biliyorsun." Elini ağzına götürdü ve arkasına bir öpücük kondurdu. "Özellikle de yemekten. Acıktığında korkunç oluyorsun."

Farrah sırttı. "Seni iyi eğittim."

"Neyim ben, köpek mi?"

Boştaki eliyle onun elini okşadı. "Çok sıcak bir köpek." Kıkırdadı. "Ne yaptığımı gördün mü? Sıcak. Köpek. Çok komik," dedi Blake kaşlarını kaldırdığında.

"Seni çok sevdiğim için mutlu ol. Bu kadar kötü şakalar yasaklanmalı."

Farrah dilini çıkardı. "Bunu görmezden geliyorum çünkü bugün senin doğum günün."

Telaşlı bir garson masalarına yaklaştı. Henüz menüye bakmamışlardı ama Blake ve Farrah hızlıca bir göz attıktan sonra her zamanki Vietnam yemeği siparişlerini verdiler - kız için göğüs etli ve gözlü pho, erkek için ızgara domuz banh mi ve paylaşmak için iki yaz ekmeği.

"Gitmeden önce doğum gününü kutlayabildiğimize sevindim." Farrah başparmağını Blake'in parmak eklemlerine sürttü. "Umarım hoşuna gitmiştir."

"Bugün uzun zamandır geçirdiğim en güzel doğum günü. Çünkü seninle ilk doğum günüm." Bir yıl önce olsa, Blake bu sözlerdeki peynir miktarından boğulurdu. Şimdi ise umurunda değildi. Gerçek buydu.

Blake'in doğum günü gelecek haftaya kalmıştı -şanslıydı ki doğum günü Noel'den iki gün öncesine denk geliyordu- ama Farrah tatil için eve dönmeden önce kutlama yapmakta ısrar etti. Courtney'nin hayal kırıklığına uğramasına neden olacak şekilde büyük bir partiden vazgeçmiş ve Olivia'nın şık restoranlarından birinde bir grup yemeğinde karar kılmıştı. Blake sıradan bir yerde bira ve pizzayı tercih ederdi ama kızlar onu öldürürdü.

Farrah nefesini içine çekti. "Kim bilebilirdi ki senin böyle bir mankafa olduğunu?"

Gülümsedi, Ocak sonuna kadar onu bir daha yüz yüze göremeyeceği gerçeğini düşünmemeye çalışıyordu. Dönemin bittiğine inanamıyordu. Üç buçuk ay göz açıp kapayıncaya kadar geçmişti. Eğer hayatı bu kadar değişmemiş olsaydı, Şanghay'a yeni geldiğini düşünebilirdi. "Ekstra peynirli mısır, bu benim. Bana bir iyilik yap ve kimseye söyleme."

Gözleri duygusallıkla parlıyordu. "Sırrın benimle güvende."

Garson yemekleriyle birlikte döndü. Bir ısırık Blake'e hatırladığı kadar iyi olduğunu söyledi.

"Yemek tavsiyelerinde 9/10." Farrah kaşığındaki et suyunu höpürdeterek içti. "Etkilendim."

"9/10?" Blake hakarete uğramıştı. "Eksik olan ne?"

"Bizi götürdüğün pizzacı."

"Hangi-oh." Blake birkaç hafta önceki bayat pizza kabuğunu ve acayip malzemelerini hatırlayınca yüzünü buruşturdu. "İyi. Onda çuvalladım. Ama bu onu telafi edecek kadar iyi olmalı."

"Mmhmm."

Yemeklerinin geri kalanını rahat bir sessizlik içinde yediler. Bu, Blake'in Farrah ile olan ilişkisinde en sevdiği şeylerden biriydi. Daha önceki kız arkadaşlarıyla bir gösteri yapmak ve herkesin ondan beklediği gibi canlı ve çekici olmak zorundaydı. Bu, birlikte büyüdüğü Cleo için bile geçerliydi. Farrah'la nefes alabiliyordu.

Tüm yiyeceklerini bitirmeleri 20 dakikadan az sürdü. Bitirdiklerinde Blake'in midesi pantolonuna yapışmıştı. O kadar doluydu ki hareket edemiyordu.

Belki de ikinci bir akşam yemeği kötü bir fikirdi.

"Ben makyajımı tazeleyeceğim." Farrah kabinden dışarı çıktı. "Gömleğime çorba döktüm."

"Sorun değil. Yakında seni o tişörtten kurtaracağız." Farrah koluna vururken Blake güldü.

O tuvaleti kullanırken, Blake hesabı ödedi. Çin'de bahşiş kültürü yoktu, buna alışmak biraz zaman almıştı ama şimdi bunu takdir ediyordu.

Dönemin başında Çin'in alışılmadık geleneklerine ve yaşam tarzına uyum sağlamak için haftalarca uğraştıktan sonra Blake sonunda rahat bir Şanghay rutinine alışmıştı. Gürültü ve kirlilik artık onu o kadar da rahatsız etmiyordu ve asla denemeyeceğine yemin ettiği bazı yiyecekleri bile sevmişti. Kokuşmuş tofunun oldukça lezzetli olduğu ortaya çıktı, kokuşmuş kısmını geçtikten sonra.

Amerika'ya dönmek tuhaf olacaktı. Blake şimdiden kendini ters kültür şokuna hazırlıyordu ama bir süre alaturka tuvaletlerle uğraşmak zorunda kalmamak güzel olacaktı.

Farrah tuvaletten döndükten sonra paltolarını silkip en yakın metro istasyonuna doğru yürüdüler. Hava o kadar soğuktu ki her nefes alışlarında yüzleri buğulanıyordu.

"Son gecemiz." Farrah'ın sesi hüzünlüydü. "Çılgın bir yolculuk oldu."

"Bu dönem Şanghai'daki son gecemiz," diye düzeltti Blake. "Önümüzdeki dönem de var."

Sabırsızlanıyordu. Annesini ve kız kardeşini özlemişti ama babasını görmek için sabırsızlanıyordu. Babasını en çok 7.000 milden daha uzakta olduğu zamanlarda seviyordu. Ayrıca, Farrah'ı görmeden geçireceği bir ay işkence olacaktı.

Elbette Skype'ları vardı ama aynı şey değildi.

Öte yandan, Blake her zaman siber seksi denemek istemişti.

"Haklısın." Farrah başını salladı. "Doğum gününde böyle hüzünlü olmak istemezdim. Başka bir şeyden konuşalım."

"Yurda döndüğümüzde ne yapacağımız gibi mi?" Blake kaşlarını oynattı. Farrah'la video üzerinden yapabilecekleri tüm edepsiz şeylerin fantezileri, yüz yüze yapacakları tüm edepsiz şeylerin fantezilerine dönüştü.

Siktir et siber seksi. Hiçbir şey gerçek seksi yenemez. Tene karşı ten. Ağza karşı ağız. Ağza karşı... vücudun diğer kısımları.

Blake, damarlarında şehvet dalgası patlarken neredeyse acı verecek kadar sertleşti. SFSU'ya varmalarına kaç durak kaldığını gösteren baş üstü haritasına baktı.

Dört.

Lanet olsun. Bu dört durak çok uzundu.

Bu arada, onun uyarılmışlığı da gözden kaçmadı. Farrah'nın gözleri arzuyla karardı ve göğsü Blake'in göğsüne değene kadar yaklaştı. Aralarında birkaç kat giysi olmasına rağmen Blake'in vücudu sanki çırılçıplak soyulmuş gibi tepki verdi.

Bu lanet trenden bir an önce inmezlerse, aklını kaçıracaktı. Gerçekten.

Farrah'ın kulağına bir şeyler fısıldamaya başlaması da işe yaramadı; öyle şeyler ki, onu trenin zeminine fırlatıp götürmeye hazırdı, tam o anda ve orada, izleyenler lanetlensin.

Neyse ki, kamu ahlaksızlığından tutuklanmalarına neden olacak bir şey yapmadan önce duraklarına vardılar.

Blake onun elini tutup, hayati tehlikesi olan bir durum için acil servise giden bir adamın aceleciliğiyle kalabalık trenden inerken Farrah güldü.

Onun durumunda ise durum tam bir saçmalıktı. "Bunun komik olduğunu mu sanıyorsun?" Blake hırladı.

Farrah'nın gözleri şehvet ve eğlenceyle parlıyordu. "Oldukça komik."

Yatakhane göründü. "Bir bakalım."

Rekor bir sürede odasına vardılar. Blake kapıyı arkasından tekmeleyerek kapattı ve Farrah'ı yatağa fırlatarak küçük bir şaşkınlık çılgılığı atmasına neden oldu. Hiç vakit kaybetmeden ikisinin de kıyafetlerini çıkardı.

Gözleri heyecandan parlayarak adamın prezervatifi takmasını ve sonra da içine girip sert bir vuruşla derinlere inmesini izledi.

Tanrım. Kız o kadar sıkı ve ıslaktı ki, bu onu aklından çıkardı. Kontrol uzak bir anıya dönüştü. Blake akıl almaz bir ihtiyaç ve doymak bilmez bir şehvetle kızın içine giriyordu.

İlk seferleri uzun, tatlı ve nazikti. Sevişiyorlardı. Ya bu? Bu s e v i ş m e y d i . Hızlı, sert, şehvetli.

Bunda nazik bir şey yoktu.

Farrah aldığı kadar iyi verdi, kalçaları onunkilerle buluşmak için çarptı, tırnakları derisinde kırmızı izler bırakana kadar sırtını tırmıkladı.

Blake zevkle tısladı. Şehvet ve hiçbir şeyin onları ayıramayacağı kadar derine gömülme arzusuyla daha sert itti.

Beyaz-sıcak his kirpikleri vücudunu kırbaçladı, onu yaktı, kaslarının etrafında sıkıldığını hissedene kadar onu sıcaklığıyla sardı. İtişlerini yavaşlattı ve Farrah'ın hayal kırıklığına uğramış hırıltısına kıkırdadı.

Blake alt dudağını ısırarak için başını eğdi. Kız yanıt olarak inledi. "Bu daha önce bana güldüğün için."

Farrah onun saçlarından tuttu ve göz göze gelmeleri için başını yukarı çekti. Acı ve zevk onun içinde yıkandı. "Blake Ryan, eğer şu anda beni olabildiğince sert sikmezsen, sana bir daha asla oral seks yapmayacağım."

Blake bunun mümkün olduğunu sanmıyordu ama daha da sertleşti. Normal Farrah seksiydi. Agresif Farrah ise bambaşka bir seviyeydi.

Blake kendini yatağa dayadı ve itişlerine devam etti. Kısmen gelecekte sakso çektirmek hoşuna gittiği için, kısmen de sadece onun sözleriyle boşalacağı için.

Hızını ve kuvvetini artırdı, ta ki yatak başlığını duvara çarpacak kadar sert bir şekilde ona çarpana kadar. Farrah sertleşti. Tırnakları daha derine battı ve Blake'in etrafında patlarken uzun bir feryat kopardı. Blake de öyle bir güçle boşalana kadar acı ve zevk birbirine karıştı ki yıldızlar görüşünü benek benek yaptı.

Sonunda doyduklarında, kemiksiz bir şekilde birbirlerinin kollarına yığıldılar.

"Mutlu yıllar," diye soludu Farrah.

Gölüşünü onun boynuna yasladı. "Sanırım birkaç beyin hücremi kaybettim, o kadar sert boşaldım ki." Blake, arkasına yaslanmadan önce prezervatifini çıkarıp atacak enerjiyi topladı.

yatağına uzandı. Ama yanında Farrah varken cennet gibi hissetti.

"Sen-"

"Biliyorum." Blake başını salladı. "Kendimi bunun için hazırladım."

Farrah sırttı ve üzerine oturmak için ters döndü. Yorulmuştu ama yine de canlanmıştı. "Dünyadaki yirmi ikinci yılınıza olan saygımdan dolayı şaka yapmayacağım. Ancak bir seans daha yapmamız gerektiğini düşünüyorum. Bugün doğum günün olduğuna göre."

"Bu şimdiye kadar duyduğum en iyi fikir."

Farrah'nın saçları siyah ipek gibi omuzlarına dökülüyordu. Terden kayganlaşmış teni perdelerin arasından süzülen ay ışığında parlıyordu. Hayatında gördüğü en güzel şeydi.

Blake ellerini onun kalçalarına dayadı. "Seni çok özleyeceğim."

"Ara sadece birkaç hafta." Ağzına tatlı bir öpücük kondururken saçlarının uçları göğsüne değdi. "Dediğin gibi, önümüzdeki sömestr var. Sanki hiç ayrılmamışız gibi olacak." Sesi Blake kadar kendini de ikna etmeye çalışıyor gibiydi.

"Haklısın." Başparmağını kızın sıcak saten tenine sürterek bu hissi zihnine kazımaya çalıştı.

"Ben her zaman haklıyım." Farrah çekmecesinden yeni bir prezervatif çıkardı ve onu yavaşça içine yönlendirmeden önce taktı. Blake tıslayarak nefes verdi. "Şimdi, nerede kalmıştık?"

Kadın hareket etmeye başladı ve Blake yarını, dünü ya da buraya nasıl geldiğini unuttu. Önemli olan tek şey şu anda burada, onunla birlikte olmasıydı.

BAHAR DÖNEMİ

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

"Aman Tanrım. Saçların!" Olivia'yı görünce Farrah'ın ağzı açık kaldı.

Diğer kız utangaç bir el ile buklelerine dokundu. "Aptalca mı görünüyor?"

"Hayır, harika görünüyor!" Olivia'nın bir zamanlar beline kadar uzanan saçları omuzlarının etrafında temiz, sade bir bob şeklinde sallanıyordu. Yeni stil elmacık kemiklerini belirginleştirmiş ve gözlerini ortaya çıkarmıştı. "Bayıldım."

"Teşekkürler." Olivia gülümsedi. "Bunun daha profesyonel olacağını düşünmüştüm."

Kızlar bir süre birbirlerine baktıktan sonra aralarındaki kalan mesafeyi kapatıp sarıldılar.

"Seni görmek çok güzel!" Olivia ciyakladı. "Uzun zaman oldu."

"Öyle hissettiriyor." Şanghay'ın heyecanından sonra Los Angeles banliyöleri çok sıradan görünüyordu. Farrah sıcak havanın, ailesi ve arkadaşlarıyla hasret gidermenin tadını çıkarıyordu ama FEA ve Blake'i özlemişti. "Kris'i gördün mü?"

"Henüz değil. Sen?"

"Henüz değil." Farrah, Olivia'nın bavullarını merdivenlerden yukarı taşımasına yardım etti. Olivia'nın kolları zorlanıyordu. FEA'nın bir asansöre yatırım yapması gerekiyordu. "Sence o iyi mi?"

"O iyi." Olivia'nın sesi emin değil gibiydi. "Ben Kris."

Kızların salonu gürültü ve çanta karmaşası içindeydi. Flo ve Janet'in odasından koridora son çıkan pop şarkısının tınısı yayılıyordu. Charlotte arkasından kocaman bir yorgani sürükleyerek geçti. Etrafta kızlar gülüşüyor, kucaklaşıyor ve kış tatillerini anımsıyorlardı, o kadar heyecanlıydılar ki kelimelere takılıp düşüyorlardı.

FEA geri döndü.

Farrah, Olivia'nın tuvalet çantasını açarken arkadaşı da giysilerini yatağının üzerine attı. "Sammy nerede? Onu görmek için sabırsızlanıyorum." Farrah onun bulaşıcı kahkahalarını ve iyi huylu şakalarını özlemişti. O, sahip olduğu en yakın kardeşti.

"Daha yeni indi. Birazdan burada olur." Olivia'nın gözleri parlıyordu. Çenesiyle Farrah'nın arkasındaki bir şeyi işaret etti. "Bu arada, burada seni görmek isteyen biri var."

Farrah etrafında döndü. Gözleri önsezisini doğrulamadan önce kim olduğunu hissetti.

"Selam kızlar." Blake yıkıcı gamzelerini parlattı. "Beni özlediniz mi?"

Altı hafta boyunca onunla bilgisayar ekranından konuştuktan sonra, Blake hayattan daha büyük görünüyordu. Zayıf, kaslı vücudu kapı çerçevesini dolduruyordu. Soluk mavi gömleği geniş omuzlarına kadar uzanıyor ve gözlerinin rengine uyuyordu - Farrah'ı çölde susuzluktan ölmek üzere olan bir adam gibi içine çeken aynı gözler.

"Hey, Blake." Olivia, kalbi yaz mevsiminde İtalyan dondurmasından daha hızlı erirken kıpırdamadan duran Farrah'ı dürttü.

Olivia dürtüşünü nazik bir itiş kakışa yükseltti. "Ben Blake," diye tısladı.

Bu işe yaradı.

Farrah uzuvlarının kontrolünü yeniden ele geçirdi ve odanın öbür ucuna, Blake'in kollarına doğru uçtu. Blake onu yakaladı, tutuşu emin ve güçlüydü. Yüzünü Blake'in boynuna gömdü ve onun keskin, tanıdık kokusunu içine çekti. "Seni özledim," dedi, şaka yapamayacak kadar duygularına yenik düşmüştü. "Seni çok özledim."

"Ben de seni özledim." Sıcak nefesi tenini gıdıkladı. Adamın ağzı kadınıninkine çarptı, parmakları adamın kollarına gömülürken dilleri birbirine karıştı. Adamın tadı açlık ve arzu doluydu. Özlemin. Aşkın. Onu hayatı buna bağlıymış gibi öptü.

Farrah, Blake'in kucağına gömüldü. Haftalar süren bekleyiş ve istekten sonra, bu hayal ettiğinden de iyiydi. Parmaklarını onun saçlarında gezdirdi, çaresizce-

"Ahem."

Umutsuzca- "Ahem!"

Blake ve Farrah hep bir ağızdan inlediler. Birbirlerinden ayrılıp, rekor bir sürede eşyalarını yerleştiren ve şimdi de dolabının renk koordinasyonunu yapan Olivia'ya baktılar.

"Bir oda bulun." Olivia straplez kobalt elbisesini bir askının üzerine örttü. "Kendi odan."

"Bizi kovuyor musun?" Blake talep etti.

"Evet. Sizi seviyorum ama seks yaparken sizi izlemek istemiyorum."

"Belki bir iki şey öğrenirsin."

Olivia'nın nefesi kesildi.

Farrah gülmemeye çalıştı. "Kaba olma."

"Ben değilim." Blake'in sırtışı saf bir şeytanlıktı. "Ben sadece bir varsayım ortaya atıyordum."

"Dışarı!" Olivia kapıyı işaret etti. "Farrah, at şu serseriye."

"Asla yapmaz."

"Eğer seninle benim aramda bir seçim yapmak zorunda kalsaydı, sence kimi seçerdi?"

Blake omuz silkmiş olan Farrah'a baktı. Teslim olmak için ellerini kaldırdı. "Ben yokum, ben yokum. İstenmediğimi anlayabilirim."

"Seni her zaman istiyorum." Farrah kollarını onun boynuna doladı. Yerden havalanabilirdi, o kadar mutluydu ki.

Blake'in gözleri safir gibi karardı. "Devam et."

"Ugh." Olivia mavi tulumunu mavi elbisesinin yanına astı. "İğrenç."

"Görünüşe göre birinin Sammy'nin ziyaretine ihtiyacı var."

Farrah bu kez kahkahalarını tutamadı. Blake'i koridora sürükledi ve Olivia kafasına bir ayakkabı fırlatmadan önce kapıyı kapattı.

"Onu kışkırtma! Bir stiletto tarafından kazığa oturtulmaya bu kadar yaklaşmıştın."

"Hayır. Reflekslerim iyidir. Bu benim birçok yeteneğimden biri." "Yeni yıl, aynı Blake."

"Mükemmelliği geliştiremezsin." Bu kez onu koridordan aşağı çeken Blake oldu.

"Senin odan diğer tarafta."

"Hadi odana gidelim. Janice henüz dönmedi, değil mi?" "Hayır." Janice hiç yatakhaneye gelmemiştir.

Farrah kapısını açtı ve ışıkları yaktı. Hangi tarafın kendisine, hangisinin Janice'e ait olduğu belliydi. Janice'in odası standart bir yurt odasıydı; yatağının üzerindeki Billie Eilish posterini dışında ne bir dekorasyon ne de kişisel bir dokunuş vardı.

Bu arada Farrah, aşırı düşük bir bütçeyle de olsa, mekanını mini bir iç tasarım projesi olarak ele aldı. FEA'nın cızırtılı beyaz çarşaflarını yerel bir markette bulduğu gri-beyaz puantiyeli sevimli bir takımla değiştirdi. En sevdiği renk kombinasyonu değildi ama bulabildiğinin en iyisiydi. Neyse ki, görünümü canlandıran ve evden getirdiği resim çerçeveleriyle uyumlu altın rengi bir yastık da kapmıştı. Çeşitli boyutlardaki çerçeveler en sevdiği anılarından bazılarını sergiliyordu: Farrah ve arkadaşları lise mezuniyet diplomalarını tutarken; Farrah ve annesi üniversitenin ilk gününde; Farrah tasarladığı ilk odanın ortasında dururken (komşusunun ergenlik çağındaki kızı için ücretsiz bir proje); Farrah ve arkadaşı Maggie Roma'da pizza yerken ve kameraya gülümserken.

Blake pizza fotoğrafını aldı ve kıkırdadı. "Bu harika bir resim."

"Harika bir gündü." Geçen yılki bahar tatili. Arkadaşları Cancun ve Panama City'de eğlenirken Farrah ve Maggie İtalya'ya kaçmışlardı. Bu Maggie'nin fikriydi; klasik bölümünde okuyordu ve Yunan ve İtalyan olan her şeye takıntılıydı. Farrah'ın verdiği en iyi karar olduğu ortaya çıktı.

En iyi ikinci.

Garipti. İtalya sanki bir ömür önceymiş gibi geliyordu. Farrah Maggie'yle görüşmeye devam ediyordu ama Maggie'nin şikâyet ettiği Yunan hayatı draması ve kampüs saçmalıkları başka bir dünyadan da olabilirdi.

Yurtdışında geçirilen bir yılın ardından, üçüncü sınıf büyük bir uyum süreci olacaktı.

Farrah bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı. Blake buradayken ve FEA'da koca bir dönem kalmışken gelecek yılı düşünmeyecekti.

"Buraya gel." Blake onun yatağının kenarına oturdu ve kucağını okşadı.

Onun kucağına kıvrıldı, haftalardır penceresiz bir odada sıkışıp kaldıktan sonra tanıdıklığı temiz bir nefes gibi içine çekti.

"Bana tatilinden bahset." Adamın sesinin derin tınısı kadının mutluluktan titremesine neden oldu.

"Çok iyiydi. Çok yemek yedim. Arkadaşlarla görüştüm. Her zamanki gibi. Sana heyecan verici olan her şeyi anlattım." Skype birbirimizi yüz yüze görmekle aynı şey değildi ama hiç yoktan iyiydi. "Bir şey hariç."

"Gerçekten mi?" Blake'in gözleri merakla parlıyordu. "Neymiş o?"

"Sana göstereceğim." Farrah aynı anda komodinin çekmecesinden eskiz defterini çıkardı. IDAA yarışması için hazırladığı son tasarım konseptine çevirerek açtı. "Bunu kış tatilinde bitirdim ve geçen hafta portfolyomu teslim ettim."

hafta." Nabzı sinirden hızlı atıyordu. "Bu kadar. Benim elimde değil."

"Vay anasını," diye nefes aldı Blake. Parmaklarını çizimin üzerinde gezdirdi. "Farrah, bu inanılmaz."

Üçüncü tasarım üzerinde aylarca düşündükten sonra, Farrah gecenin bir yarısı ne yapmak istediğine dair kristal berraklığında bir vizyonla uyandı. Eskiz yapmaya başladı ve ilhamın onu terk etmemesi için duraklamaktan korkarak her şeyi bitirene kadar durmadı.

"Teşekkürler." Farrah sırtıtmamak için kendini zor tuttu. "Bununla gerçekten gurur duyuyorum."

Alçakgönüllü olmaya çalışmadı, çünkü yaptığı işten gurur duyuyordu. Bu onun en sevdiği tasarımlardan biriydi.

Farrah daha önceki geleneksel otel süiti fikrini bir kenara bırakarak doğal renklere, dökümlü kumaşlara ve açık alanlara yaslanan ada villası temasına geçti: yatağın etrafında ve tavanda yumuşak, dalgalanan perdeler; organik şekilli ahşap bir sehpa ve doğal elyaf mobilyalar içeren açık hava oturma odası; denizin soluk mavilerini yansıtan yerel sanat eserleri ve su rengi vurgular.

İç tasarım bir mekanın nasıl görüldüğüyle ilgili değildir; size nasıl hissettirdiğiyle ilgilidir. Farrah'ın villası gerçek hayatta var olmayabilir, ancak taslağa bakmak bile özgürlük, macera ve mutluluk hissi uyandırıyor.

Umarım NIDA jürisi de aynı fikirde olur.

"Keşke şu anda orada olsaydık." Blake parmaklarını çizimin üzerinde gezdirdi. "Gözlerden uzak bir adada, hiçbir şeyin bize dokunamayacağı bir yerde sadece ikimiz."

"Belki bir gün." Farrah'nın midesi bulandı. "Sence kazanabilir miyim?"

"Şaka mı yapıyorsun?" Blake dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirdi. "Tasarım uzmanı değilim ama bunun özel bir şey olduğunu söyleyebilirim. Sen kazanacaksın. Bu bir soru değil."

Onun kendine güvenine gülümsedi. "Futbolcu olmak yerine amigo kız olmalıymışsın."

Blake kahkahayı bastı. "Haklısın. Her şeyi berbat ettim." "Neyse, benden bu kadar bahsettiğimiz yeter. Austin nasıldı?"

"Peki." Tereddüt etti. "Benim de haberlerim var. Bar için bir yatırımcı buldum."

Farrah'ın çenesi düştü. "Ne? Bu inanılmaz! Kim? Nasıl? Bana her şeyi anlat!"

Onun sersemliğine kıkırdadı. "Çok heyecanlanma. Bu benim dostum Landon, yani tanımadığım büyük bir iş adamını yatırım yapmaya ikna etmiş değilim. Ailesi konukseverlik dünyasında çok büyük ve yirmi bir yaşına geldiğinde güveninin yarısını elde etti. Annesine ne yaptığını bildiğini göstermeye çalışıyor, bu yüzden barı yarı yarıya paylaşacağız." Blake sırtıttı. "Ayrıca harika bir arkadaş."

"Bu hâlâ inanılmaz." Farrah heyecanına engel olamıyordu. Blake'in son birkaç aydır ne kadar sıkı çalıştığına ilk elden tanık olmuştu. İş planını okumuştı. Bardan bahsederken gözlerinin nasıl parladığını görmüştü. Girişimi başarılı olacaktı. Bundan emindi. "Seninle çok gurur duyuyorum. Ailen de öyle olmalı."

"Sanırım. Kız kardeşim geliyor. Annem yola geliyor. Babam şüpheci. İyi olduğum tek şeyin futbol olduğunu düşünüyor." Rahat tonuna rağmen Farrah onun sözlerinin altındaki incinmişliği fark etti.

İçinden öfke fışkırdı. Joe Ryan'la hiç tanışmamıştı ama onu gördüğünde aklını başından alacaktı. "Babanı sikeyim. Sen daha hayallerini gerçekleştiremeden o senin hayallerini sabote etmeye çalışıyor, ben de ediyorum. Değilim. Burada değilim. Bunun için. Bunun için."

Blake'in ağzı bir gülümsemeye dönüştü. "Sinirlendiğinde çok sevimli oluyorsun."

"Ben ciddiylim!" Yumruğuyla yatağa vurdu. "Bunu sana yapmasına izin verme."

"Çok fazla şikâyet etmek istemiyorum." Blake başparmağını madalyonunun üzerinde gezdirdi. "Babam hâlâ yanımda olduğu için şanslı olduğumu biliyorum."

Öfkesi eriyip gitmiş, yerini kalbindeki bir sızı almıştı. Tanrım, bu çocuğu seviyordu. "Benim için endişeleniyorsan, endişelenme. Benim babamla olan ilişkim farklıydı. Babanla aranı düzeltmeye çalışmamalısın demiyorum; o hâlâ senin baban. Ama cesaretini kırmasına izin verme. Sen harika şeyler yapabilirsin, Blake Ryan. Bunu sakın unutma."

Blake'in gözleri duyguyla karardı. "Seni hak etmiyorum. Bunu biliyor musun?" Onu sıkıca kendine çekti ve yanağını başının üstüne koydu.

Farrah gözlerini kapadı ve onun kucaklamasının sıcak gücünü içine çekti. "Biliyorum."

"Seni seviyorum." Sesinde Blake'e hiç benzemeyen tuhaf bir titreklik vardı.

Eski Farrah bu küçük ayrıntıya takılır ve aşırı analiz yapardı ama Yeni Farrah bunun hayal gücü olduğuna kendini ikna etti.

FEA yeniden başlamıştı, grup yeniden bir araya gelmişti ve o ve Blake yeniden birlikteydi. Harika bir dönem olacaktı ve bunu var olmayan şeytanlar için endişelenerek boşa harcamayacaktı.

"Ben de seni seviyorum."

Dudakları şefkatli bir sözde buluştu. Blake de aynı şeyi hissetti, aynı kokuyu aldı ve aynı tadı verdi, tıpkı zengin, bitter çikolata gibi. Günah ve arzu gibi. Yıldızlar ve rüyalar gibi. Tadı Blake gibiydi.

Blake'i.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Blake kendini bok gibi hissediyordu.

Uyandığında ağzında pamukçuklar vardı ve akşamdan kalma gibiydi. Gatorade ve karbonhidrat dolu bir kahvaltı fiziksel semptomlara yardımcı oldu ama yine de kendini bok gibi hissediyordu ve bunun dün çok fazla içmesiyle hiçbir ilgisi yoktu.

O sabahki jianbing'i kusma dürtüsü onu geçene kadar ağzını kapatmaya zorladı, ancak midesi bulanmaya devam etti.

"Dün gecedен sonra buraya gelmek kimin parlak fikriydi?" Çelik davulcular enstrümanlarına vurduklarında Luke irkildi.

Ses Blake'in kafasını alçıpanı delip geçen bir matkap gibi delip geçti.

"Bugün yeni yıl, Luke! Neşelen." Courtney Leo'nun elini ileri geri salladı, bir kız öğrenci gibi sersemlemişti.

"Yeni yıl haftalar önceydi."

"Bu Ay Yeni Yılı. Bu kadar Amerikalı olma."

Luke daha da huysuzlaştı. "Ben Amerikalıyım. Akşamdan kalma bir Amerikalı."

"İstediğin zaman yurda dönmekte özgürsün." Sessizliğe gömüldü.

Grup, Yuyuan Bahçesi'nin kalabalık patika yollarında dolaştı. Herkes ve anneleri (ve babaları ve

büyükanne ve büyükbabalar ve kardeşler) Bahçenin yıllık Bahar Fener Festivali için tüm güçleriyle oradaydı.

Çeşitli boyut, renk ve şekillerdeki fenerler çatılar, tavanlar, kapı girişleri, balkonlar gibi akla gelebilecek her tünekten sarkıyordu. Domuz temalı devasa enstalasyonlar Domuz Yılı'na bir övgü niteliğindeydi ve büyüklükleri ve karmaşıklıklarıyla izleyicilerin gözlerini kamaştırdı. Eğlenceye düşkün olanlar için aslan ve ejderha dansları, entelektüel yönelimliler için fener bilmeceleri ve mutfak takıntılıları için geleneksel Yeni Yıl tatlıları gibi her türden katılımcı için etkinlikler vardı.

Blake Farrah'ın elini sıkıca kavradı. Bu onun kayasıydı, onu yerde bir pişmanlık birikintisine yığılmaktan alıkoyan tek şeydi.

Tanrım, ben bir pisliğim.

"Nasıl hissediyorsun?" Farrah, domuz tesisatlarından birine hayranlıkla bakan sevimli bir bebeğin yanından geçti. Blake'e dönmeden önce ağzı küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı ve alnı endişeyle kırıştı. "Eğer bu çok fazlaysa FEA'ya geri dönebiliriz."

"Hayır, bugün yeni yıl. Ayrıca, havai fişekleri görmek istiyorsun."

"Daha önce de havai fişek görmüştüm."

"Gerçekten, ben iyiyim. Kendimi çok daha iyi hissediyorum." Blake onun elini tekrar sıktı, bu kez güvence vermek için.

"Tamam. Ama kendini iyi hissetmezsen bana söyle." "Peki, anne."

Burnunu buruşturdu. "Bana öyle deme. Ürkütücü."

Güldü. Biraz gerginlik azaldı. Geriye haftalardır onu rahatsız eden endişe, kendinden nefret etme ve suçluluk duygusundan oluşan kurşun bir yumak kaldı.

Aklına Landon'ın kış tatilindeki yeni yıl partisi geldi. Bugünlerde bunu çok sık yapıyordu.

Blake, Cleo oradayken o kadar içmemesi gerektiğini bilmeliydi. Blake genelde içkisini tutabilirdi.

Alkol. Geçen aya kadar sadece bir kez bayılmıştı, o da niversite birinci sınıf öğrencisiyken kendisinden yaşça büyük takım arkadaşlarına ayak uydurmaya çalıştığı ilk kardeşlik partisinde. Partinin ertesı sabahı, küvette yüzünün her yerine siyah Sharpie kalemiyle penisler çizilmiş olarak uyandı. Utanç vericiydi ve kalemi çıkarmak zordu ama zararsızdı.

Cleo duştan vals yaparak çıkarken bir otel odasında önceki geceyi hatırlamadan çırılçıplak uyanmak mı? Çok daha az zararsız.

Kusma dürtüsü tekrar yükseldi. Blake derin, titrek bir nefes aldı. Etrafındaki gürültü ve kargaşa yüzünden düşünemiyordu.

Bu muhtemelen iyi bir şeydi.

Grup aslan danslarından birini izlemek için durakladı. Devasa kostümler, Çin kültüründe en şanslı renkler olan parlak kırmızı ve altınla süslenmişti. Kırmızı neşe ve iyi şans için, altın ise başarı ve iyi şans için. Her aslan için iki oyuncu vardı; biri başını, diğeri kuyruğunu oynatıyordu. eviklikleri ve koordinasyonları Blake'in eski futbol kounun ağzını sulandırırđı.

Ağır kostmlerine rağmen dansçılar hiç tkezelemeden bir direktan diğerine dönüp durdular ve atladılar. Sanatçılar 20 metrelik direklerden takla atıp kaya gibi sağlam bir iniş yaptıklarında seyircilerin nefesleri ve alkışları arka plandaki davul ve zil seslerini bastırđı.

Blake izlemeden izledi. Başka bir zaman olsa arkadaşlarıyla birlikte dansçılara tezahürat yapıyor olurdu ama Yeni Yıl'da -Amerikan Yeni Yılı'nda- olanları aklından çıkaramıyordu.

Blake içkisini yudumladı ve çevresini inceledi. Zinterhofer'ların dubleksi Austin şehir merkezindeki amiral gemisi otellerinin en st iki katını kaplıyordu. Blake buraya sayamayacağı kadar çok kez gelmişti ama ihtiyaını onu etkilemekte hiç başarısız olmamıştı. Cilalı ahşap zeminleri, tavandan tabana pencereleri ve şehrin siluetinin panoramik manzarasıyla,

Çatı katı, Ryanlar'ın Austin banliyölerindeki rahat ama mütevazı evlerinden çok farklıydı.

Blake bakışlarını katılımcıların üzerinde gezdirdi. Lise arkadaşlarının ve Zinterhofer'ların zengin ortaklarının eklettik bir karışımıydı. Landon köşede, göğüs dekoltesini bolca gösteren dar bir elbise giymiş yaşlı bir kadınla konuşuyordu. Kadın onun koluna dokundu ve söylediği bir şeye yüksek sesle güldü.

Puma merkezi.

Blake boş bardağını barın üzerine bıraktı ve Landon'ı panterin pençesinden kurtarmak için harekete geçti. İki adım atmıştı ki tanıdık bir ses onu durdurdu.

"Hey, Blake."

Boğazı kurudu. Döndü. "Hey, Cleo."

İki çocukluk arkadaşı birbirlerine baktılar. Ayrıldıklarından beri ilk kez konuşuyorlardı. Bütün gece ondan uzak durmuştu -onu getirdiği için Joy'a lanet olsun- ama onu tam karşısında görmek Blake'in göğsünü acıtmıştı. Romantik ilişkileri yürümemiş olabilirdi ama Cleo onun hayatının büyük bir parçasıydı. Yürümeye başladıklarından beri arkadaştılar.

Şu ana kadar onu bir arkadaş olarak ne kadar özlediğini fark etmemişti.

"Seni görmek güzel." Blake gergin bir şekilde elini ensesinde gezdirdi. "Harika görünüyorsun."

Cleo'nun yeşil elbisesi gözlerinin rengiyle uyumluydu. Teni ışıkların altında parlıyordu ve saçları parlak koyu bukleler halinde omuzlarına dökülüyordu. Aslında, göz ucuyla onu inceleyen birkaç adam fark etti.

"Teşekkürler. Sen de öyle."

Garip bir duraklama oldu.

Cleo boğazını temizledi. "Şangay nasıl?"

"Bu Harika!" Blake yüzünü buruşturdu. Bu geldi dışarı niyet ettiğinden daha hevesliydi. "Farklı, ama..."

"Evet." Bir duraklama daha.

Daha fazla dayanamadı. Odadaki filin etrafında bir kez daha dans etmek zorunda kalırsa çılgık atacaktı.

Artık erkek olmanın ve o lanet filin gözlerinin içine bakmanın zamanı gelmişti.

Blake, "Ayrılmadan önce olayları ele alış biçimim için özür dilerim," dedi. "Ve o zamandan beri ortalıkta görünmediğim için."

"Çok meşguldün." Cleo debriyajıyla oynadı. "Şangay'da biriyle çıktığımı duydum."

Çenesi gerildi. Joy'u öldüreceğim.

"Öyleyim." Bu konuşma her geçen dakika daha da kötüye gidiyordu. "Cleo, sana değer veriyorum. Sen benim en eski arkadaşlarımdan birisin. Ama biz asla bir çift olamadık. Bunu ikimiz de biliyoruz."

Cleo'nun yanakları soldu. Gözleri üzüntü, boyun eğme ve panik karışımı bir ifadeyle doldu. Hayır. Bu hiç mantıklı değildi.

"Biliyorum." Gülümsemesi zoraki görünüyordu. "Seni suçlamıyorum. Sen iyi bir insansın, Blake ve her şey sürdüğü sürece iyiydi."

İçine bir rahatlama yayıldı. "Evet, öyleydi."

"Neden baştan başlamıyoruz? Her şeyi geride bırakalım ve dostluğumuza kadeh kaldıralım." Cleo barmene el salladı. "İki shot tekila," diye emretti.

Blake'in kaşları havaya kalktı. Cleo nadiren içki içerdi ve tekiladan nefret ederdi.

Yine de rahatlaması şaşkınlığından daha ağır bastı. Cleo'nun ayrılıklarını %100 atlatamadığını söyleyebilirdi ama en azından denemeye istekliydi. İstedığı erkeği seçebilirdi. Eninde sonunda hayatına devam edecekti, bu da ailesinin de devam etmesi gerektiği anlamına geliyordu.

Omuzlarından iki tonluk bir kaya parçası hafifledi. "Dostluğa içelim." Cleo kadehini kaldırdı.

"Arkadaşlığa." Blake bardağını Cleo'nun bardağıyla tokuşturdu ve içkiyi geri devirdi. Cleo'nun yüzünü buruşturmasına güldü. "Tekila dışında bir şey içebilirdik."

"Sorun değil." Elinin tersiyle ağzını sildi. "Bir tane daha yapalım. Eski günlerin hatırına."

"Belki de kendimize biraz hız vermeliyiz." nerisi Cleo'nun olduğu kadar kendisinin de yararınaydı. Partiden önce yemek yemesi gerekiyordu ama Farrah'la Skype'ta konuşurken zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştı. şimdi bir kadeh daha içeceği düşüncesiyle midesi bulanıyordu.

Cleo dilini şaklattı. "şangay seni yumuşatmış." Olamaz.

"Yumuşak mı?" Blake gözlerini kıstı. Evet, başı dönmeye başlamıştı ama burada itibarı söz konusuydu. "Yumuşakmış, kıçımın kenarı." Barmene döndü. "Birer shot daha. Double olsun."

Aslan dansı kalabalığın coşkulu alkışları arasında sona erdi.

"Bu harikaydı." Luke esnedi. "Hadi yemek yiyelim. Ben acıktım."

"Daha yarım saat önce yemek yedik," diye tersledi Kris. Luke, "Tam bir öğün yemek zorunda değiliz, sadece atıştırmalıklar alacağız," dedi. uzlaştırıcı bir sesle.

Blake grubun geri kalanının Kris'in etrafında pervane olmasını bekliyordu ama Luke? Bu şok ediciydi.

Kalabalığın arasından geçerek buharda pişirilmış niangao kekleri, bambu yapraklarına sarılmış yapışkan pirinç köfteleri ve çeşitli tatlılar gibi Bahar Festivali atıştırmalıkları satan satıcılara doğru ilerlediler.

Blake, Farrah'ı kalabalığın içinden takip etti, kendi başına yol bulamayacak kadar düşüncelerinin içinde kaybolmuştu.

Blake gözlerini kırarak açtı.

Bu bir hataydı.

Güneş ışığı retinalarını lazer gibi deldi ve kafasındaki çarpıntıyı yoğunlaştırdı. Gözlerini kapadı.

Hırılıtlı bir inilti odayı doldurdu. Sesin kendisinden geldiğini anlaması bir dakika sürdü.

Hangi cehennemdeydi? Hangi gündü?

Blake dün geceki olayları bir araya getirmeye çalıştı ama tek hatırlayabildiği Landon'ın partisine geldiği, içtiği, Joy ile tartıştığı, içtiği, Cleo ile konuştuğu, içtiği ve... hepsi bu kadardı. Havai fişekleri ya da saat gece yarısını vurduğunda ne yaptığını hatırlayamıyordu.

Blake tekrar inledi. Yan dönerek pencerelerden uzağa baktı ve gözlerini tekrar açmayı denedi. Daha iyiydi. Sayılır.

"Bir daha asla alkol içmeyeceğim," diye mırıldandı. "Hep böyle diyorsun."

Blake başını kaldırdı ve omzunun üzerinden baktı. Parlak ışık onu tüm gücüyle çarptı ama gözleri beyninin bildiklerini doğruladığında vücuduna çarpan dehşetin yanında hiçbir şeydi.

"Günaydın uykucu." Cleo bir buhar bulutu içinde banyodan çıktı. Nemli saçları sıkı bukleler halinde omuzlarına dökülüyordu. Vücudunu bir havlu sarmıştı, ancak gerekli kısımları örtecek kadar büyüktü.

"Burada ne yapıyorsun?" Blake'in gözleri ışığa alıştı ve Zinterhofer'ların sütlerinden birinde olduğunu fark etti. Yeni yıl partilerinden sonra eve gidemeyecek kadar sarhoş olan konukları için her zaman birkaç oda ayırırlardı.

"Duş alıyorum, şapşal." Cleo havlusunu yere attı. Bakışlarını kaçırdı.

Onun tepkisine güldü. "Hadi ama. Daha önce görmediğin bir şey değil." Onun giyindiğini görmek yerine duydu. "Şimdi bakabilirsin.

"Dün gece ne oldu?" Başındaki çarpıntı şiddetlendi. Blake şakağını ovuşturdu. "Biz- biz yapmadık-" Bunu söylemeye cesaret edemedi.

Bir duraklama oldu. "Hatırlamıyor musun?"

Bilseydim, sana sormazdım.

Blake dilini ısırdı. Akşamdan kalmalık onu çok huysuz yapıyordu. "Üçüncümüzden sonra hiçbir şey hatırlamıyorum-" Dördüncümüz mü? "Vurulduktan sonra."

Cleo gözlerini kırptırdı. Gözleri güneş ışığında parlak yeşil renkte parlıyordu. Yüzünde binlerce duygu titreyordu, adamın tek bir tanesini bile ayırt edemeyeceği kadar hızlıydı.

"Biz arkadaşız. Değil mi?"

"Doğru." Blake gülümsemeye çalıştı. Kafasındaki çekiç sesleri çoğaldı. "Dün yaptığımız dostluk kadeh kaldırmalarını düşünsene."

Yarı güldü, yarı homurdandı. "Evet. Yani dün gece ne olduğunu gerçekten hatırlamıyor musun?"

Midesinde bir huzursuzluk belirdi. "Hayır..."

"Bu çok kötü." Cleo derin bir nefes aldı ve yere baktı. Saniyeler hızla geçiyordu. Tekrar başını kaldırdığında yüz ifadesi neredeyse özür diler gibiydi. "Blake, biz birlikte yattık."

"Dünyadan Blake'e." Farrah boştaki elini Blake'in yüzünün önünde salladı. "Merhaba? Evde kimse var mı?"

Şimdiki zamana geri döndü ama o sabahki suçluluk duygusu ve mide bulantısı midesinde çalkalanmaya devam ediyordu.

"Özür dilerim." Gürültüden sesini duyurabilmek için bağırarak zorunda kaldı. Havai fişek zamanı yaklaşmıştı ve kalabalığın içinde bir beklenti dalgası vardı. "Düşünüyordum da."

"Sorun yok." Farrah onun elini okşadı. "Yeni yılda yeni şeyler denemeni destekliyorum."

Blake ona yan gözle baktı. "Her zaman ukalalık yapmak zorunda mısın?"

"Her zaman aptal olmaktan iyidir."

Gülmekten kendini alamadı. Farrah'ın yanındayken, başka her şeyin var olduğunu unutmak kolaydı. Dizlerinin üzerine çöküp ondan af dilemek isterken her şey yolundaymış gibi davranmak kolaydı.

Ona geri döndükleri ilk gece Yeni Yıl'da neler olduğunu anlatmak istiyordu ama kız ona o kadar sevgi ve güvenle bakıyordu ki anlatamayacağını biliyordu. Henüz söyleyemezdi.

Belki de hiç.

Cleo'yla olanlar tek seferlik bir şeydi. Hatırlamadığı aptalca bir hata yüzünden Farrah'yı ve kendisini mahvetmesinin bir anlamı yoktu. Değil mi?

Midesindeki kurşun ağırlığı giderek ağırlaştı.

"Havai fişekler başlamak üzere." Courtney avuçlarını birbirine sürttü. Gözleri heyecanla parlıyordu. "İyi bir yer bulmalıyız."

"İyi şanslar." Leo genç bir çiftin geçmesine izin vermek için ona yaklaştı. "Burası tam bir hayvanat bahçesi."

"Bu olumsuz bir düşünce ve ben buna müsaade etmeyeceğim. Bir yer bulacağız."

Courtney sözüne sadık kalarak kalabalığın arasından omuzlayarak geçti ve onları Garden'ın Zig Zag köprüsünde bir köşeye sıkıştırdı. Onlara bir sürü kötü bakış kazandırdı ama havai fişekleri harika bir şekilde izleyeceklerdi.

"Kahretsin, Court." Sammy etkilenmiş görünüyordu. "Tatil alışverişi sırasında seni kullanabilirdim."

"Seattle'a gel ve tamamen seninim." Courtney, bir kolunu omuzlarına atan Leo'ya doğru eğildi. "Sizi özledim çocuklar."

"Eve dönmek yerine burada olduğum için çok mutluyum." Kris yüzüğünü parmağında evirip çevirdi. "Babam ve müstakbel üvey canavar bir çuval dolusu taşak emebilir."

Grubun geri kalanı bakışlarını değiştirdi.

Farrah, Blake'i dramadan haberdar etmişti. Kris'in babasının nişanlısı onu "sorumsuzca harcama yaptığı" için Kris'le ilişkisini kesmeye ikna etmişti. Courtney'nin doğum günü için Macau'ya yaptıkları abartılı gezi bardağı taşıran son damla olmuş gibi görünüyordu. Eve döndüğü gün Kris'e bombayı patlattı.

Siyah Amex'li Kris yeterince huysuzdu. Siyah Amex'i olmayan Kris mi? Nükleer bölge.

"Pes edecektir. Hep öyle yapar," diye güvence verdi Courtney. "Sen onun tek kızıydın," diye ekledi Olivia.

"Açıkçası, sen kız arkadaşından daha önceliklidir."

"Ha. Bunu ona söyle. Onun tamamen beynini yıkamış. Sanki para konusunda o kadar sorumluluk sahibi! Yirmi tane Birkin'i var." Kris'in dudağı titredi. Çenesini düzeltti ve saçlarını omzunun üzerinden attı. "Sorun değil. Yaz için eve döndüğümde, babamın onun ne kadar zavallı bir servet avcısı olduğunu görmesini sağlayacağım. Düşünleri olmayacak. Benim gözetimimde olmaz."

Luke, "Yardım edebileceğimiz bir şey olursa bize haber verin," dedi. "Bilmiyorum, internette onun hakkında bilgi toplayabiliriz."

Arkadaşlarının yüzlerindeki ifadeye bakılırsa, şaşırان tek kişi Blake değildi. Kris ve Luke genellikle yaşlı bir evli çiftten daha çok didişirlerdi.

Kris bir kahkaha attı. "Teşekkürler, ama ben hallederim."

"Alacakaranlık Kuşağı'na mı girdik?" Sammy kalbini sıkıca kavradı. "Siz çocuklar arkadaş gibi davranıyorsunuz."

"Evet, doğru!"

"Sanki!"

Kris ve Luke aynı anda konuştular. Herkes gülerken onlar birbirlerine mahcup mahcup baktılar.

"Biz her zaman arkadaşık. Hepimiz. Bazılarımız ne kadar tartışırса tartışın." Courtney, Kris ve Luke'un ellerini sıktı. "Aslında biz bundan daha fazlasıyız. Biz bir aileyiz. Ve Yeni Ay Yılı'nı birlikte kutlamayı tercih edeceğim başka kimse yok."

Grup birbirine baktı. ABD'nin dört bir yanından gelen dokuz üniversite öğrencisi, kader ya da koşullar tarafından bir araya getirilmişti. Daha farklı olamazlardı. Bazıları Şanghay'dan başka bir yerde tanışmış olsalardı asla arkadaş olamazlardı. Yine de buradaydılar.

Bir aile.

Şangay gibi çılgın ve sürekli değişen bir yerde onlar birbirlerinin değişmezleriydi. Birbirlerinin arkasını kollayanlardı. Kültür şokunun üstesinden gelmekten şehirdeki çılgın gecelere kadar, bu şehirde birlikte büyüdüler ve bu sadece onların paylaşabileceği bir bağdı.

Soğuk havaya rağmen Blake'in teni ısındı. Neredeyse hayatının geri kalanında yaşadığı boktan şeyleri unutmamasına yetecekti.

Çılgık çılgıla bir ıslık kalabalığı susturdu. Bütün kafalar yukarı döndü. Birkaç saniye sonra, gece gökyüzü göz kamaştırıcı bir ışık gösterisiyle patladı. Havai fişekler karanlık tuvali parlak renklerden oluşan spreylelerle yıkadı - parlak altın, soluk yeşil, koyu kırmızı ve aradaki her renk tonu. Her biri kapandığında bir diğeri açıyor, yeryüzündeki izleyicileri nefessiz bırakan sonsuz, karmaşık bir dans yaratıyordu.

Blake bakışlarını gösteriden ayırıp Farrah'a baktı. Gösteriyi seyrederken yüz hatlarında ışık şeritleri titreşiyor, gözleri heyecanla parlıyor ve yüzünde hayranlık dolu bir gülümseme belirliyordu.

Hayatının geri kalanı için tek bir dileği olsaydı, o da Farrah'ın şu anda olduğu kadar mutlu olması olurdu. Her zaman.

Blake'in kolları onun belini arkadan sardı. Yanağını onunkine bastırdı. "Yeni Ay Yılın kutlu olsun bebeğim."

Farrah onun kucağına daha da sokuldu. "Yeni Ay Yılın kutlu olsun Blake."

Gruptaki hiç kimse bundan sonra bir şey söylemedi. Birbirlerinin varlığıyla rahatladılar ve geceyi gündüze çevirecek kadar parlak olan ışıkların gökyüzünü aydınlatmasını izlediler.

Yeni bir yılın şafağı.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Şanghay'da Şubat ayı berbat geçti. Yeni Ay Yılı'nın heyecanı kısa sürede kaybolmuş, yerini yağmur, soğuk ve neme bırakmıştı. Dersler bir önceki döneme göre iki kat daha zor ve iş yükü iki kat daha ağırdı. Kris babası ve kredi kartlarını kaybetmesi yüzünden daha da bunalıma girmişti ve Blake de garip davranıyordu.

Bazı günler her zamanki hali gibiydi; şakacı, çekici, gülümsemeye ve hızlı bir espriye hazır. Diğer günler karamsar ve mesafeliydi, sanki akıllı bir milyon mil uzaktaydı. Farrah ne zaman sorunun ne olduğunu anlamaya çalışsa, konuyu değiştiriyor ya da seksle dikkatini dağıtıyordu.

Tamam, dikkatinin dağılmasına izin verdi. Ama bugün değil. Bugün, neler olup bittiğini ilk ve son kez öğrenecekti.

Birinci adım: Blake'e yemekle rüşvet vermek. Sammy'nin taze pişmiş yaban mersinli kekleri o kadar güzel kokuyordu ki Farrah hepsini kendi yemek istedi.

Hayır. Yapamam. Onları Blake için saklamak zorundaydı. Dedikleri gibi, bir adamın sırlarına giden en hızlı yol midesinden geçer. Ya da onun gibi bir şey.

Blake'in odasına gitmeden önce Farrah, tayt ve tişörtten daha cazip bir şeyler giymek için kızlar salonuna uğradı.

Farrah Courtney'nin odasının önünden geçerken Leo'nun yükselen sesi onu durdurdu.

"Bunca zamandır bunu benden sakladığına inanamıyorum!" Gözleri irileşti. Leo'nun daha önce hiç bağırdığını duymamıştı,

Luke en sevdiği eşarbına soya sosu döktüğünde bile.

Farrah kekleri daha sıkı tuttu. Blake'in Modern Çin Tarihi dersi her an bitebilirdi ama hastalıklı merakı onu Courtney'nin kapısına yaklaşmaya zorladı. İnce duvarların arasından arkadaşlarının söylediği her şeyi duyuyordu.

"Önemli bir şey değil." Courtney'nin sesi meydan okur gibiydi. "Bir kez öpüştük ama Nardo ve ben arkadaşız. Hepsi bu."

Farrah'ın Courtney'nin ne dediğini anlaması bir an aldı. Anladığında da nefesi kesildi. Courtney Nardo'yla mı takılıyordu?

Ne. Ne. Sikeyim.

Leo varken kim Nardo ile takılır ki?

Courtney ve Leo onun nefes nefese kaldığını duymuş olmalılar çünkü sessizliğe gömüldüler.

Kahretsin.

Önce Farrah olabilirGit, ve kapı sallandı
sinirli bir Leo ortaya çıktı.

Arkasında Courtney kocaman gözlerle ona bakıyordu.

"Merhaba," dedi Farrah zayıf bir sesle. Elindeki ikram çantasını havaya kaldırdı. "Kek getirdim."

"Ben de tam gidiyordum." Leo onu geçip gitti. "Keklerin tadını çıkar."

Courtney kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Onu durdurmadı.

"Ne oldu böyle?" Farrah, Leo duyma mesafesinden çıktığında sordu. Zihni allak bullak olmuştu. Leo ve Courtney grubun temel taşlarıydı. Çıkmadıkları konusunda ısrar etseler de ilk çiftti. İlişkileri FEA'nın dokusunun bir parçasıydı.

"Kavga ettik."

"Hayır! Gerçekten mi?"

Courtney ona ters ters baktı. "Laf sokmayı bırakabilir miyiz?"

"Özür dilerim." Farrah odaya girdi ve kapıyı kapattı. "Nardo hakkında bir şeyler duydum?"

Courtney, Farrah'nın kulak misafiri olduğunun farkına vardığında gözünü bile kırpmadı. Yere baktı ve ayakkabılarını yere sürttü. "Dolunay Partisi'nde öpüştük."

Farrah yine nefesini tuttu. Vay anasını.

Zihni o geceye geri döndü. Müzik, alkol ve yıldızların altında dansla dolu bir bulanıklıktı ama Courtney ve Nardo'nun bir süreliğine gitmiş olduklarını hatırlıyordu. O zamanlar büyük bir olay gibi görünmüyordu, ama şimdi...

"Uzun zamandır banyoda olduğunuzu sanıyordum!"

"Uzun bir sıra vardı! Ayrıca seks de yapmadık. Sadece öpüştük."

Farrah şakağını çimdikledi. O kadar çok sorusu vardı ki nereden başlayacağını bilemiyordu. "Onu en başta neden öptün?"

Programdaki tüm erkekler arasında Nardo, Courtney'nin Leo'yu aldatmasını bekleyeceği son kişiydi (Courtney'nin aldatmasını beklediğinden değil). Nardo kendini beğenmiş, çekilmez biriydi ve tiki hipster tipinden hoşlanmıyorsanız o kadar da sevimli değildi. Leo ise zeki, kibar, güzel ve her yönden daha iyiydi.

"Bilmiyorum."

"Mahkeme."

Courtney iç çekti. "Sarhoştum ve o günkü kavgamız yüzünden Leo'ya kızgındım ve Nardo bana sanki... Leo'nun bana söylediği şeyleri asla söylemeyecekmiş gibi bakıyordu. Öpücük bir anda oldu. Bektan bir bahane ama gerçek bu." Tekrar yere baktı. "Tek seferlik bir şeydi. Bunca zamandır bir ilişkimiz varmış gibi değil. Nardo ve ben birbirimizden bu şekilde hoşlanmıyoruz. Öpücük bunu doğruladı."

Farrah ikiye bölünmüştü. Bir yanı Courtney'nin Leo'yu aldattığı için hatalı olduğunu biliyordu. Bir ilişkide asla tahammül edemeyeceği tek şey buydu - aldatma. Bu fiziksel bir hareket değildi. Bu güvenle ilgiliydi. Bir kez kırıldı mı, onarılması imkânsız değilse bile çok zordu.

Yine de Courtney onun en yakın arkadaşlarından biriydi. Farrah hastalandığında ona tavuk çorbası getirir, içkiyi fazla kaçırdığında saçını tutar ve işler kötüye gittiğinde her zaman bir telefon ya da mesaj uzağında olurdu. Elbette otoriter ve kendini beğenmiş olabiliyordu ama iyi bir kalbi vardı. Aynı zamanda grubun çekirdeğiydi.

Farrah Courtney ve Leo arasında bir seçim yapmak zorunda kalsaydı, kimi seçeceğini biliyordu. Yüzde yüz.

"Peki neden Leo'ya şimdi söyledin?" diye sordu. Ses tonunu mümkün olduğunca yargılayıcı olmamaya çalıştı. "Tayland uzun zaman önceydi."

"Gelmeyecektim ama teyzem bir şey söyledi-" Courtney dudağını kemirdi. "Önemli bir şey değil. Her neyse, bu sırrı daha fazla saklayamazdım ve yeterince zaman geçince beni dinleyeceğini düşündüm. Yanılmışım."

Farrah'ın kafası bunun ne anlama geldiğini anlamaya çalışarak döndü. "Yani sen ve Leo... bitti mi?"

"Büyük olasılıkla." Courtney zayıfça gülümsedi. "Zaten hiçbir zaman gerçekten birlikte olmadık. Sen ve Blake ya da Sammy ve Liv'in olduğu gibi değil. Leo da ben de aramızdaki şeyin FEA'dan sonra sürmeyeceğini biliyorduk."

"Bu doğru değil," diye karşı çıktı Farrah. Geriye dönüp baktığında bunun doğru olduğunu fark etti. Courtney ve Leo'nun ilişkisini Leo'ya aşık olduğu zamanlarda kafasında şişirmişti çünkü arkadaşlarından birinin ilgi duyduğu bir erkeğe en ufak bir ilgi duyması bile onun için büyük bir engeldi. Ama artık Leo'ya ilgi duymadığına göre, Courtney ve Leo'nun ilişkisinin en azından gruptaki diğerlerine kıyasla ne kadar sıradan olduğunu fark etti. "Sen ve Nardo konusunda hâlâ kızgın. Bu da bir şey sayılır."

"Bunun her şeyden çok egosundan kaynaklandığından şüpheleniyorum." Courtney içini çekti. "Beni yanlış anlamayın. Leo'dan çok hoşlanıyorum, ama biz son oyun değiliz. O sakinleşecek ve biz de arkadaşlığımıza geri döneceğiz. Umarım." Dudağını ısırdı. "En çok endişelendiğim şey de bu. Sadece üç ayımız kalmışken grubun dağılmasını istemiyorum."

Üç ay.

Panik Farrah'ın vücudunu istila etti. Bu dönemden sonra neler olabileceğine dair düşüncelerini bastırmıştı ama Courtney'nin sözleri tüm korkularını yüzeye çıkardı.

FEA sona erdiğinde, her şey bitmişti. Grup ABD'deki kendi ana üslerine dağılacak ve birbirlerini görecekti... ne zaman? Şanslılarsa yılda bir kez, yeterince zaman geçene ve yurtdışında eğitim silik bir anıdan başka bir şey olmayana kadar.

Farrah'ın göğsü arkadaşlarını bir daha göremeyeceği düşüncesiyle kabardı. Elbette sosyal medya ve Skype vardı ama bunlar yüz yüze takılmakla aynı şey değildi. Birbirlerini her gün görmeseler grup şu anki kadar yakın olabilir miydi? Şüpheliydi.

Bir de Blake vardı. Kız Kaliforniya'da, erkek ise Teksas'ta yaşıyordu. Evleri arasında 1.000 milden fazla mesafe vardı ve Farrah uzun mesafeli ilişki yaşayan insanlar tanısa da uzun süren bir ilişki düşünemiyordu.

Kolyesine uzandığını, metal avucuna bir oyuk açana kadar fark etmedi.

"Dağılmayacağız," dedi Farrah.

Yapamayız.

"Umarım değildir." Courtney'nin dudağı titredi. "Ben sadece bir aile olmamızı istedim. Her şeyi tekrar mahvetme düşüncesine dayanamıyorum."

Yine mi?

Bu hiç mantıklı değildi. Grubun şimdiye kadar önemli bir sorunu olmamıştı. Ama gözleri yaşlı bir Courtney görmek o kadar tuhaftı ki, Manhattan sokaklarında başıboş dolaşan bir aslan görmek gibi.

arkadaşının kelime seçimi. Ayrıca Courtney'nin grubun dağılmasına neden Leo ile ayrılığundan daha fazla üzölmüş göröndüğü üzerinde de durmadı.

Garip bir durumdu. Courtney gruptaki en neşeli, en dışa dönük kişiydi ama aynı zamanda özel hayatı hakkında en az konuşan kişiydi. Kris bile ondan daha çok şey paylaşırdı. Gerçekten düşünene kadar fark etmediğiniz bir şeydi, çünkü Courtney çirkin gerçeklerin üzerini örtmek ve onları parlak, parlak duvar kağıdıyla kaplamak konusunda çok iyi bir iş çıkardı.

"Olmayacak. Dediğin gibi, Leo sakinleşecek ve her şey normale dönecek," dedi Farrah. "Tekrar" derken neyi kastettiğini açıklığa kavuşturması için Courtney'yi zorlamadı. Bazı sırların paylaşılmaması gerektiğini herkesten iyi biliyordu. "Bu arada, Sammy'den kek getirdim." Kanıt olarak çantayı kaldırdı. "Kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlama garantili ya da paranız iade, sorgusuz sualsiz."

Courtney güldü. Yanağındaki bir damla gözyaşını sildi ve saçlarını omzunun üzerinden savurdu. "Ver şunları bana."

Farrah yaptı.

Courtney'yle birlikte geceyi tıka basa yemek yiyerek ve K-dramaları izleyerek geçirdiler ve bu o kadar güzel ve rahatlatıcı geldi ki Farrah neredeyse Blake'in garip davranışlarını unutacaktı. Hâlâ onunla konuşması gerekiyordu ama bu bekleyebilirdi.

Courtney'nin şimdi ona ihtiyacı vardı.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

"Michelle Kwan, kalbini ye!" Farrah pistte öylesine zarif bir şekilde süzülüyordu ki, hokey bariyerine tutunarak kaymasaydı hayatı boyunca buz pateni yaptığı düşünülebilirdi.

Blake onun gözlerindeki muzaffer ışıltıya güldü. İki saat önce Farrah buz pistine adımını bile atmamıştı. Şimdi ise bir dünya şampiyonu gibi süzülüyordu. En küçük bir başarı - basit bir dönüş, küçük bir atlayış - yüzünün heyecanla aydınlanmasına neden oluyordu.

Çok sevimliydi.

"Eminim Michelle Kwan'ın Olimpiyat madalyaları korkudan titriyordur," diye dalga geçti.

"Öyle olmalı." Farrah bariyeri bıraktı ve diğer eliyle Blake'e uzandı. Blake hızını yavaşlattı ve onları pistin ortasına götürmeden önce onun adımlarını hızlandırmasını bekledi.

Her yer Sevgililer Günü için süslenmişti. Pırıl pırıl ışıklar ve pembe, kırmızı ve beyaz flamalardan oluşan ipler havada uçuşuyordu. Özel bir standda sıcak kakao, çikolata ve diğer çeşitli tatlılar satılırken, bir satıcı da arenada dolaşarak masum çiftlere kırmızı güller satıyordu. Aşk şarkılarından oluşan eklektik bir çalma listesinde

Hoparlörlerden Luther Vandross'tan Ariana Grande'ye bangır bangır ses geliyordu.

"Ben hızlı öğrenirim." Farrah kollarını Blake'in boynuna doladı. "Eğer deneseydim, üç Olimpiyat madalyam olabilirdi."

"Tabii ki. Her şeyi yapabilirsin." Blake dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirdi. Tadı şarap, çikolata ve Farrah'a özgü bir şey gibiydi. Eğer cennetin bir tadı olsaydı, bu olurdu.

"Bu gece seks için bana yağ çekmeye çalışıyorsun, değil mi?"

"Hmm. Emmek için aklımda başka bir şey vardı."

Farrah'ın yanakları olgun domates rengine döndü.

Blake kıkırdadı. Farrah yatakta vahşi bir kediymiş, özellikle de bunu birkaç (tamam, düzinelerce) kez yaptıklarından beri, ama yine de böyle şakalar yaptığında çok telaşlanıyordu, zaman zaman ona takılmadan edemiyordu.

"Şşşt! Biri seni duyabilir."

"Bırakın yapsınlar. Harika bir seks hayatımız var. Belki onlara ilham veririz."

Farrah başını salladı. "Seninle ne yapacağım ben?"

"Aklıma birkaç şey geliyor."

"Hmm." Vücudu Blake'inkiyle aynı hizaya gelene kadar yaklaştı. Blake'in tüm kanı güneşe aktı ve onu öyle sert bıraktı ki, paramparça olabileceğini düşündü. "Ben de yapabilirim."

"Dikkatli ol," diye homurdandı Blake. Nabızı arzuyla çarpıyordu. "Bitiremeyeceğin bir şeye başlama."

"Sanırım bitirebileceğime karar verdik." Farrah parmaklarını adamın kemer köprülerinden geçirdi ve kalçalarını birbirine bastırarak adamın uyarılmasının kalçalarının arasındaki yarığa yerleşmesini sağladı. Nefesi hızla girip çıkıyordu; teni o kadar hassastı ki en ufak bir esinti bile rahatsız edici bir şekilde sarsılmasına neden oluyordu. "Ben ve sen."

Öğrenci öğretmen olmuştu.

Dudakları, Blake'in aklından geçen kirli, tatlı olmayan düşüncelerle uyuşmayan tatlı, sıcak bir öpücükle birbirine değdi. Ellerini Farrah'ın saçlarına doladı ve kucaklaşmayı derinleştirerek onun tadında ve dokunuşunda kaybolmasına izin verdi. Sadece ikisi vardı; endişe yoktu, suçluluk yoktu, gelecekle ilgili verilecek kararlar yoktu.

"Sevgililer Gününüz kutlu olsun." Farrah konuşurken dudakları onunkilere değdi.

"Sevgililer Gününüz kutlu olsun." Blake başparmağını kızın yanağının pürüzsüzlüğüne sürttü. "Umarım tadını çıkarıyorsundur."

"Bu şimdiye kadar yaşadığım en güzel Sevgililer Günü. Kabul ediyorum, bir çiftin parçası olarak kutladığım tek Sevgililer Günü ama yine de. Bu inanılmaz." Farrah'ın gözleri parladı. "İyi iş çıkardın, Blake Ryan."

"Memnun etmeyi amaçlıyorum." Blake gülümsedi ama kızın gözlerindeki sevgi karşısında çok tanıdık gelen bir suçluluk duygusu midesini kemirmeye başladı. Olivia'dan bilgi alan Sammy'nin de yardımıyla

-Mükemmel bir Sevgililer Günü kutlaması hazırlamıştı. Tamamen şans eseri, tatil bu yıl Cuma gününe denk gelmişti, bu yüzden yarınki dersler için endişelenmelerine gerek yoktu.

Randevuları, Cuma günkü sınavdan sonra haftanın yorgunluğunu atmalarına yardımcı olacak bir çift masajı ile başladı, ardından çikolata tadımı ve truffle yapımı dersi, çevredeki mahallede yavaş bir yürüyüş ve Bund manzaralı bir çatı restoranında gün batımı yemeği ile devam etti. Şimdi gecenin son durağındaydılar: buz pateni pisti. Farrah ne zaman bir romantik komedide buz pateni sahnesi izleseler paten yapmayı öğrenmek istediğinden bahsediyordu - meğer bu tür sahnelerden çok varmış - bu yüzden geceye uygun bir son gibi görünüyordu.

Evet, biraz abartılıydı (ve Blake banka hesabını kontrol etmek bile istemiyordu) ama bu bir süre için birlikte geçirecekleri son Sevgililer Günü olabilirdi. Bunu iyi değerlendirmek istiyordu.

Dürüst olmak gerekirse, yılbaşında Cleo ile olanları da telafi etmeye çalışıyordu.

Farrah henüz.

Suçluluk duygusu kurşun bir balona dönüştü. Ona anlatmalıydı. Bu sır onu içten içe öldürüyordu ve bunu bilmeyi hak ediyordu.

Aptalca, tek seferlik bir hataydı, hatırlamıyordu bile. Belki o anlar. Yine de Sevgililer Günü bu konuyu açmak için uygun bir zaman değildi. Bir hafta bekleyecekti, bugünle onun doğum günü arasında yeterince zaman geçsin diye-

"Mükemmel bir gün. Her şeyin normale dönmesine sevindim, en azından bizim için."

Blake kaşlarını çattı. "Normal olmadıklarını fark etmemiştim." "Şey." Farrah tereddüt etti. "Son zamanlarda biraz

Son zamanlarda garip. Sanki buradasın ama aklın binlerce kilometre uzakta. Düşündüm ki... Bilmiyorum. Bir şeyler olduğunu." Gözleri onun yüzünü aradı. "Bir sorun olsa bana söyledin, değil mi?"

Kurşun balon daha da ağırlaştı. "Evet, bar konusunda stresliyim ama seni sıkmak istemediğim bir sürü teknik mesele var. Kiralar, içki ruhsatları, izinler. Bu tür şeyler." Blake gülümsemeye zorladı. "Eve gitmeden önce yapmam gereken çok şey var."

Tamamen yalan değildi. İşi başından aşkındı. Neyse ki Landon Austin'de sahadaydı, bu da potansiyel kiralık yerleri tespit etmeyi ve müteahhitlerle anlaşmayı çok daha kolay hale getiriyordu. Ama bu Blake'in arkasına yaslanıp bütün işi en iyi arkadaşına bırakacağı anlamına gelmiyordu.

Bir spor barı açmak onun fikriydi; mülkiyeti alması gerekiyordu.

"Tahmin edebiliyorum." Farrah'ın yüzü aydınlandı. "Yardımcı olabileceğim bir şey olursa haber verin."

"Teşekkür ederim." Blake onu alnından öptü.

"Öpeceğim." "Her zamanki gibi fazla düşünüyordum."

Farrah yanağına yaslandı göğsüne yasladı. "Şimdi Leo ve Courtney barışsa her şey mükemmel olacak."

"Hâlâ birbirleriyle konuşmuyorlar, ha?" Farrah ona neler olduğunu anlattı. Blake şaşırmamıştı.

Courtney geri itilmeyi ve işlerin istediği gibi gitmemesini iyi karşılamadı.

Yine de, çok daha kötü bir şey yapmıştı, bu yüzden konuşacak biri değildi.

"Daha çok Leo onunla konuşmuyor gibi. Sanırım biraz yalnız kalmaya ihtiyacı var. Onu suçladığımdan değil." Farrah Blake'e daha da sokuldu. "Biri beni aldatsaydı, onunla bir daha asla konuşmazdım."

Kalbi durdu, sonra iki kat hızlandı. "Gerçekten mi?"

"Evet. Bu büyük bir güven ihlali. Eğer biri aldatırsa bir kez hile yaparlarsa, yine yaparlar."

Blake aniden kusma isteği duydu. Belki de şu anda buz pateni yapmak iyi bir fikir değildi. Oturup nefes alması gerekiyordu. "Bu her zaman doğru değildir."

"Zamanın %99'unda öyle." Farrah ona bakmak için başını kaldırdı. "Yani Court'un durumunda sadece bir öpücüktü. Bu harika değil ama en azından Nardo ile yatmadı. Bu affedilemez bir şey olurdu."

"Evet. Affedilemez," dedi Blake boğuk bir sesle.

Sikeyim. Sikeyim, sikeyim, sikeyim.

"Özür dilerim. Böyle iç karartıcı bir konuyu açmak istemezdim, özellikle de Sevgililer Günü'nde." Farrah parmaklarını birbirine geçirdi. "Başka bir şeye odaklanalım. Mesela yurda döndüğümüzde ne yapacağımıza." Kaşlarını oynattı. "Uzun bir yapılacaklar listem var. Kelime oyunu yapıyorum."

Blake karnı şişerken gülümsemeye zorladı. Tüm uyarılma izleri kaybolmuş, yerini panik almıştı.

Farrah'a yılbaşında Cleo'yla olanları anlatmayı unut.

Öğrenemezdi. Asla.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

"Bana şu Blake'ten bahset." Farrah'nın annesi kızını bir şahin gözüyle değerlendirdi. "Kim o? Nereli? Ne okuyor? Sana nasıl davranıyor?"

"Anne, dur." Farrah bacak bacak üstüne attı ve ekran parıltısını en aza indirmek için dizüstü bilgisayarını ayarladı. "Yirmi Soru oynamıyoruz."

"Bunlar geçerli sorular. Bu çocuktan bahsederkenki kadar sersemlediğini hiç duymamıştım," diye alay etti Cheryl. "Ben senin annenim. Bana bunları anlatmalısın."

"Ondan hoşlanacaksın." Farrah, Blake'in annesiyle tanışacağı düşüncesiyle sırıttı. Sert biriydi ama çizgiyi aşarsa Cheryl onu bir saniyede mahvederdi. "Austin'den. Southeastern Texas'ta son sınıf öğrencisi. Eskiden onların futbol takımının oyun kurucusuydu."

"Eskiden mi?"

"O-" Farrah tereddüt etti. "Futbolda kariyer yapmak istemediğine karar verdi."

"O haklı. Spor tehlikelidir. Yanlış bir vuruşta oyun dışı kalırsın. En azından sağduyulu biri." Cheryl başıyla onayladı. "Peki ne yapmak istiyor?"

"İşletme okuyor."

"Ne tür bir iş? MBA yapmayı planlıyor mu? Herhangi bir MBA programına girdi mi? O gidiyor mu

Wharton?" Cheryl aydınlandı. "Harika bir program. Oradan mezun olursan, hayatın boyunca hazır olursun."

Farrah annesinin aşk hayatıyla ilgili bitmek bilmeyen sorularına alışkındı ama bu sorular onu hiç germemişti - ta ki şimdiye kadar. "Kendi işini açıyor."

"Ne tür bir iş?"

"Şey, bir restoran." Annesi "spor barı"nı pek hoş karşılamazdı. Onları "düşük sınıf" kuruluşlar olarak görüyordu.

"Ne tür bir restoran?"

"Anne!"

"Meraklı olduğum için beni suçlayamazsınız. Kızımın aşık olduğu çocuk hakkında bilgi edinmek istiyorum. Not ortalaması nedir?"

Farrah inledi. "Onun not ortalamasını nasıl bilebilirim ki?" "Sen ona sor."

"Ona sormayacağım."

"Neden sormuyorsun?"

"Çünkü. İstilacı."

"Ona kolonoskopi yapmıyorsunuz. Notlarının ne olduğunu soruyorsunuz. İyi bir not ortalaması iyi bir iş ve iyi bir hayat sağlar. Bunu unutmayın."

"Bu çok çağdışı. Üniversite mezunu olmayan pek çok başarılı insan var. Bill Gates ve Steve Jobs'a bakın."

"Ah, özür dilerim." Cheryl kaşlarını kaldırdı. "Yeni Microsoft ve Apple'ı icat ettiğini fark etmemiştim. Bana bir demo gönder ki arkadaşlarıma gösterebileyim."

"Har-har." Annesi gülerken Farrah ekrana bir patlamış mısır tanesi fırlattı. "Sadece notların her şey olmadığını söylüyorum. Blake zeki ve çok çalışıyor. Ve ondan gerçekten hoşlanıyorum."

Cheryl'in yüzü yumuşadı. "Bunu söyleyebilirim. Bu kadar sevdiğin birini bulmana sevindim. Sana iyi davrandığı ve aptal olmadığı sürece sorun yok." Ürperdi. "Bir aptalla evlenme."

ya da hayatının geri kalanını ona bakarak geçirirsin."

"Anne, evliliği düşünmek için çok gencim."

"Şimdi evlen demiyorum. Neredeyse yirmi yaşındasın. Mezun olduğunda, bir işe girdiğinde ve birkaç yıl çıktığında zamanı gelmiş olacak. Bebek sahibi olmak için çok fazla beklemek istemezsin. Onların peşinden koşacak enerjin olmaz. Örneğin beni ele alalım."

"Hey! Ben iyi bir bebektim," diye itiraz etti Farrah. "Ayrıca, sen beni yirmi sekiz yaşındayken doğurdun."

"Evet, yirmi beş yaşındayken sana sahip olsaydım daha kolay olurdu."

Farrah'ın cesedi üzerinden. "Yirmili yaşlarımdan tadını çıkarmak istiyorum, çok teşekkür ederim."

Cheryl başını salladı. "Sen gençsin. Şimdi beni dinlemiyorsun ama göreceksin."

"Bu konuya nasıl girdik?" Farrah bacaklarını açıp salladı. Uyluklarında ve inciklerinde karıncalanmalar başladı. "Önemli değil. Bana neler olduğunu anlat."

"Dernekte her zamanki gibi dram." Cheryl, teknik olarak balo salonu dansına odaklanan ama aslında Los Angeles'ın yaşlı Çinli topluluğunun her hafta toplanıp dedikodu yapmaları için bir bahane olan yerel bir Çin dans derneğinin üyesiydi. "Başkanlık seçimleri yaklaşıyor ve herkes bunun için kavga ediyor. Çok aptalca."

Cheryl her zaman diğer üyelere şikâyet ederdi ama Farrah'nın tavsiyesine uyup ayrılmayı reddetti. Yine de dans gezileri, potlucks, tatil partileri ve Kanada'ya hafta sonu gezileri arasında Farrah'tan daha iyi bir sosyal hayatı vardı.

"Başkanlığa adaylığını koymalısın."

"Ha! Ben dansa giderim ve bedava yemek yerim. Başkanlık için istedikleri kadar kavga etsinler. Benim gerçek işimde yapacak yeterince işim var."

Geçerli.

"Bu arada..." Cheryl'in gözleri parladı. "Bugün postayla size bir şey geldi." Sol üst köşesinde belirgin bir altın rengi ve soluk yeşil logo bulunan bir zarfı salladı.

Farrah'ın kalbi tekledi. Yarışma. Vay anasını.

Başvurusunu ve portfolyosunu Ocak ayı başında teslim etmişti ve Mart ayına kadar finalist sonuçlarını almayı beklemiyordu. Ondan sonra bir tur daha vardı ama yine de bu büyük bir olaydı. Ya ilerleyecekti ya da suda ölüp gidecekti.

"Ben açmadım-"

"Aç şunu!" Farrah yumruğunu ağzına götürdü. Kalbi göğsünden fırlamaya, ekrana uzanmaya ve zarfı yırtıp açmaya çok yakındı.

İşte buydu.

Yap ya da boz zamanı.

Tanrım, ya final turuna kalamazsa? Ne yapacaktı? Farrah her ihtimale karşı birkaç stajyerliğe daha başvurmuştu ama dürüst olmak gerekirse, onlar için çok fazla çaba sarf etmemişti ve onlar-

"Sen bir finalistsin."

Muhtemelen onun başvurusunu gördüler. New York'lu şık bir tasarımcı muhtemelen şu anda çatık kaşlarıyla onun başvurusunu inceliyor ve merak ediyordur.

Farrah doğru duyup duymadığından emin olamayarak yumruğunu indirdi. "Ben finalist miyim?"

"Sen bir finalistsin."

Anne ve kızı aynı anda çığlık atmadan önce birbirlerine baktılar.

"Finalist oldum!" Farrah heyecan içinde bir aşağı bir yukarı zıpladı. MacBook'u kucağından kaydı ve son anda yakalamasaydı yere düşecekti. Ekranı yüzüne yaklaştırdı, gözleri kocaman olmuştu. "Ben finalistim, ben finalistim!"

Bu gerçek hayat mıydı?

Belki de rüya görüyordu. Tanrım, bu berbat olurdu.

Farrah kendini kalçasından çimdikledi.

Kutsal-ok. Rüya görmüyorum.

Dünyadaki (tamam, Amerika'daki) tüm iç mimar adayları arasında o, Farrah Lin, sektördeki en prestijli öğrenci yarışmasının finalistiydi. İdolü Kelly Burke için çalışabilirdi. Hatta işler yolunda giderse, yaz sonunda bir iş teklifi bile alabilirdi.

Bu gerçek olamazdı.

İçinden vahşi, huzursuz bir enerji geçti. Bir şeyler yapması gerekiyordu. Birine iyi haberi vermeliydi. Dans etmeliydi. Avazı çıktığı kadar bağırmalıydı. Bir şeyler yapmalıydı!

"Seninle gurur duyuyorum." Cheryl gülümsedi. "İyi ki aptal bir kız yetiştirmemişim. Yine de sana e-posta göndermediklerine inanamıyorum. Nedir bu, 1999 mu? E-posta kullanmayı bilmeyen bir şirkette çalışmak istediğine emin misin?"

"Anne!" Farrah alınmayacak kadar iyi bir ruh halindeydi. "Onlar böyle gelenekseldir. Bu onların çekiciliğinin bir parçası."

"Sanırım sen benden daha iyi biliyorsun. Şimdi, burada hâlâ ne yapıyorsun?" Cheryl kızına el salladı. "Arkadaşlarınla kutlama yap. Seninle sonra konuşuruz."

"Tamam! Sonra konuşuruz," diye şarkı söyledi Farrah.

"Seni seviyorum" demediler. Aslında, bu kelimeleri Kantonca söyleme düşüncesi Farrah'ın içini burktu. Çok garipti. Ama bazı şeylerin söylenmesine gerek yoktu.

Farrah el sallayarak veda etti, dizüstü bilgisayarını kapattı ve koridora koştu.

Önce kime söyleyeceğini düşünerek tereddüt etti. Bir anlık kararsızlıktan sonra Olivia'nın odasına koştu ve kapıyı çaldı.

"Hanımlar, bu çok gecikti." Pedikürcü ayaklarına masaj yaparken Courtney mutluluk içinde iç çekti.

Spa losyon ve lavanta esansiyel yağı kokuyordu. Gizli hoparlörlerden rahatlatıcı bir müzik geliyordu. Her kızın yanında yarısı boş şampanya bardakları duruyordu.

Cennet gibiydi.

"Mmm." Farrah gerçek kelimeler için yeterli enerjiyi toplayamadı. Masajlar onu her zaman uykulu bir rüya durumuna sokardı.

"Çok gecikti." Olivia ayak parmaklarını oynattı. "Çok stresliydim. New York'ta yazın iyi bir kiralık ev bulmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun?"

"Sana söyledim, ailemin şehirdeki evinde kalabilirsin. Yazın New York'a hiç gitmeyiz." Kris ürperdi. "Sıcak ve turist merkezi."

"Teşekkürler ama Yukarı Doğu Yakası'nın bana göre olduğunu sanmıyorum. Alınmak yok."

"Umurumda değil." Kris şampanyasını yudumladı. "Fikrini değiştirirsen teklifim açık."

"Teşekkür ederim. Seni seviyorum." Olivia ona bir öpücük kondurdu.

"Nihai kararı ne zaman alacaksın?" Courtney Farrah'a sordu.

"Nisan. Stajlar Haziran'da başlıyor." NIDA kazananların uçuş ve konaklama masraflarını karşılıyordu, bu nedenle kısa zaman çizelgesi büyük bir sorun değildi. Ama finalist olmanın verdiği heyecan geçince Farrah tekrar endişelenmeye başladı. Hayallerindeki stajdan bir adım uzaktaydı. Eğer bu kadar yaklaşmış ve alamamışsa... Farrah bunu düşünmek bile istemiyordu.

"Demek New York'ta olacaksın?" Olivia o kadar heyecanlanmıştı ki neredeyse pedikürcüsünün suratına tekme atacaktı. "Aman Tanrım, duibuqi!" Özür dilerim!

Pedikürcü elinin tersiyle itti. "Mei shir." Sorun yok/endişelenme.

"Sen, ben ve Sammy birlikte New York'tayız." Olivia iç çekti. "Gelmiş geçmiş en iyi yaz olacak."

"Henüz kazanmadım." Farrah heyecan ve sinir arasında gidip geliyordu. Uğursuzluk getirmek istemiyordu ama şimdiden hayal edebiliyordu: Soho'da alışveriş, Central Park'ta piknik, Meatpacking District'te kokteyller. Blake ziyarete gelecek ve şehirde romantik ikili randevulara çıkacaklar ve hafta sonları şehir dışında eğlenceli yürüyüşler yapacaklar. "Bunu yapsam bile, ilk tercih ettiğim yer garanti değil."

"Pssh." Olivia onun endişesini elinin tersiyle itti. "Tabii ki kazanacaksın."

"Göreceğiz." Beklenti Farrah'ın midesinde kabarcıklar oluşturdu. Olivia haklıydı. Her şey yolunda giderse, harika bir yaz olacaktı.

"Ugh, büyük FOMO." Courtney suratını astı. "Siz harika stajlarınızla gününüzü gün ederken ben kampta ortaokul çocuklarına bakıcılık yapmak zorunda kalacağım."

"Kamp danışmanı olmayı seviyorsun," dedi Kris. "Bütün gün sanat ve el işleri yapabilir ve insanlara patronluk taslayabilirsiniz."

"Hmm. Bu doğru."

Herkes güldü.

Farrah sandalyesine daha da gömüldü. Göğsü sıcaklıkla parlıyordu. Kızlar dördü bir arada takılmayalı çok uzun zaman olmuştu. Bu ona FEA'nın ilk günlerini hatırlattı.

"Yaz planların nedir?" diye sordu Kris'e.

"Babam bir iş bulmam gerektiğini söylüyor." Kris "iş" kelimesini sanki geçen sezondan kalma bir Prada çantaymış gibi söyledi. "Bu tamamen haksızlık ve benim şeytani üvey canavarımın işi. Hiç işim olmadı ve şimdi başlamaya da niyetim yok. İşler avam içindir. Alınmayın."

"Eh."

"Alınmadı." "Her neyse."

"Her neyse, kredi kartıma yaptığı gibi pes edecek." Kris Amex Platinum'unu havaya kaldırdı. "Aylık 2000 dolar limitim var ama ona soğuk davranmak zorundayım."

bir süre daha. Ben onun tek kızıyım. Yerim doldurulamaz."

Farrah bazen Kris'in yaşadığı dünyaya hayret ediyordu. Güzel olmalı.

"Asla değişme." Olivia Kris'in kolunu okşadı.

"Sizi seviyorum çocuklar. Keşke sonsuza dek Şanghay'da kalabilseydik," diye iç geçirdi Courtney.

Keşke. Farrah ayrılmak zorunda kalacakları günden korkuyordu. Blake'e, arkadaşlarına, en sevdiği kafeye, jianbing mekanına ve balonlu çay yerine veda etmek zorunda kalacaktı...

Bunu düşünme. İki ayın kaldı. Tadını çıkar.

"Bekle." Courtney sandalyesinde ayağa fırladı, gözleri heyecanla parlıyordu. "Hadi bir anlaşma yapalım."

"Başka bir kan anlaşması yapmayacağım. Sakın sorma," dedi Kris, Farrah ve Olivia'nın çeneleri düştüğünde.

"Ben değilim." Olivia yüzünü buruşturdu. "Bazı şeylerin söylenmemesi daha iyidir."

"Bu bir kan anlaşması değil. Bu bir evlilik anlaşması!"

Farrah doğru duyduğundan emin değildi. "Affedersiniz?"

"Hepimiz birbirimizi düğünlerimize davet etmeliyiz. Çünkü bu, iletişimde kalmamız gerektiği anlamına geliyor. Yıllar ve yıllar boyunca."

"Ya düğün istemiyorsam? Ya kaçarsam?" Olivia sordu.

Diğer üçü ona baktı.

"Şaka yapıyorum! Asla kaçmam. Pinterest'te düğün panom var bile." Olivia güldü. "Tanrım, ben kaçıyorum. Hayal edebiliyor musun?"

"Hayır," dedi Kris. "Yapamam."

Düğünler planlama, organizasyon ve oturma planlarının olimpiyatlarıydı. Olivia'nın ıslak rüyasıydı.

"Evet, hanımlar? Var mıyız?" Courtney elini uzattı.

"Pinterest panoları konusundaki ileri görüşlülüğüme rağmen, otuzlu yaşlarımda Wall Street'te üst düzey bir yönetici pozisyonuna gelene kadar evlenmeyi planlamıyorum ve

Hamptons'da bir hafta sonu kulübesi," diye uyardı Olivia. "Ama ben varım." Elini Courtney'ninkinin üzerine koydu.

Farrah da aynı şeyi yaptı. "Ben de." Blake'le çok tatlı bebekler yapabilecek olmalarına rağmen evliliği düşünmeye hazır değildi. Bir gün. Yine de anlaşma fikrini sevmiştir. Bu onların Şangay mirasını canlı tutacaktı.

"Kris?" Courtney sordu.

Filipinli kadın omuz silkti. "Elbette. Her neyse." Elini Farrah'ın üzerine koyarak anlaşmayı tamamladı.

"Benden sonra tekrar edin: Yemin ederim hepinizi düğünüme davet edeceğim, ne olursa olsun."

"Ciddi misin?"

"Sadece yap, Kris."

"Yemin ederim, ne olursa olsun hepinizi düğünüme davet edeceğim," diye itaatkâr bir şekilde tekrarladılar.

"İşte bu kadar. Anlaşma bozulamaz." Courtney sırtıttı.

"Hepiniz düğünlerinizde bana mahkumsunuz, sürtükler."

Kris'in gözlerinde hınzır bir parıltı belirdi. "İlk kimin ve ne zaman evleneceğine dair bahse girmek isteyen var mı?"

"Sana karşı değil," diye güldü Farrah. "Benim kanım için fazla zengin."

"Bu değil önemli. Biz yeniden birleşme önce ve ilk düğün," dedi Olivia. "Belki biz mezun olmadan önce bile!"

Courtney geleceği görmüş birinin güveniyle, "Tabii ya," dedi. "Tabii ki yapacağız."

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Yardımanın için teşekkürler dostum." Blake Sammy'yi yumrukladı. "Minnettarım."

"Sorun değil." Sammy atkısını açtı. Yatakhanedeki sıcak tam gaz devam ediyor, lobiyi dışarıdaki soğuğa kıyasla kavurucu bir çöle dönüştürüyordu. "Eminim Farrah buna bayılacaktır."

"Evet." Blake hediyein hâlâ orada olup olmadığını iki kez kontrol etmek için alışveriş çantasının içine baktı. Farrah'a doğum günü için ne alacağına karar vermek çok uzun sürmüştü, hediye bulmak ise daha da uzun. Sammy olmasaydı, klişe mücevher seçenekleri arasında karar vermek zorunda kalacaktı. "Umarım öyledir."

"Ben asla yanılmam."

Sammy'ye hiç yakışmayan bir şeydi.

Çocuklar ikinci katın sahanlığına ulaşana kadar merdivenleri ikişer ikişer çıktılar. "Olivia sana sürtünüyor."

"Yüzde doksan dokuz ihtimalle haklısın." Blake,

"Ona Farrah'ya ne aldığımı söyleme," diye uyardı.

Sammy kalbini sıkıca kavradı. "Baklayı ağzımdan çıkaracağımı düşündüğüne inanamıyorum. I-"

"Ona söyleyecektin, değil mi?" "O zaten biliyor."

Blake odasının kapısını açtı ve alışveriş torbasını yatağının altına itti. "İnanılmaz."

"Ne yani, bu hediye fikrini tek başıma mı buldum sanıyorsun? Merak etme. Liv söylemeyecek."

"Farrah doğum gününden önce öğrenirse, seni mümkün olan en acı verici şekilde öldürürüm."

Sammy endişeli görünmüyordu. "Çoktan gitmişsin. Bu çok sevimli. Gerçekten."

"Odamdan çık."

"Belki de bunun yerine ona bir elmas almalıydın."

Blake diğer çocuğu koridora doğru itti ve kapıyı yüzüne çarptı.

"Rica ederim!" Sammy kapıdan bağırdı.

"Mümkün olan en acı verici şekilde!" Blake ona hatırlattı. Yatağına uzanıp dizüstü bilgisayarını açmadan önce Sammy'nin kahkahaları ve ayak sesleri kaybolana kadar bekledi. Birkaç saat içinde Farrah'la sinemaya gidecekti ama önce yapması gerekenler vardı: e-posta.

Bar için bir ev arayışı tüm hızıyla devam ediyordu. Blake'in Şanghay'dan yapabileceği pek bir şey yoktu, bu yüzden Blake iş kayıtlarını hallederken Landon da potansiyel kiralık yerleri araştırıyordu.

Belgeleri gözden geçirirken midesi bulandı. İş planını oluşturduktan sonra bile, bir bar sahibi olmak gerçek olmaktan çok bir hayal gibi görünüyordu. Şimdi bu hayal gün geçtikçe daha da somutlaşıyordu.

Al bakalım, baba. Blake büyük açılışta babasının yüzünü görmek için sabırsızlanıyordu. Destansı olacaktı.

Yeni bir e-posta bildirimi açıldı. Landon. Konu satırı: Üçüncü raunt.

Blake ekteki bir düzine kadar resmi açtı. Landon yerleri keşfetmekle meşguldü. Keşke arkadaşıyla birlikte sahada olabilseydi, ama şimdilik fotoğraflarla yetinmek zorundaydı.

Blake, yerleşim planlarını, aydınlatmayı, metrekareyi ve alan için hayal ettiklerine uyup uymadığını incelemeye daldı. Çatı katı olan daire ilgisini çekti. Aralarında en pahalısı buydu ama üst kattaki alan

hasta bir oyun odası. Bilardo masası, dart, shuffleboard, her şeyle donatabilirdi. Gino'daki bira pong turnuvaları her zaman popüler olmuştur. Belki de bu alanı haftalık bar sporları olimpiyatlarına ev sahipliği yapmak için kullanabilirdi. Sporu seven insanlar rekabetçiydi, bu boku yerlerdi.

Blake planlara o kadar dalmıştı ki zaman akıp gitmişti. Saati tekrar kontrol ettiğinde iki saat geçmişti.

"Kahretsin!"

Geç kalırsa Farrah onu öldürürdü. Film ön gösterimleri onun en sevdiği bölümdü.

Tam dizüstü bilgisayarını kapatacaktı ki bir bildirim daha geldi. Bu sefer Cleo'dan gelen bir iMessage'dı.

Meşgul müsün?

Blake'in kalbi durdu. Yılbaşından beri Cleo'dan haber almamıştı. Birkaç kez ona ulaşmayı düşünmüştü - onunla konuşmayı gerçekten istemekten çok, olanları anlatışını değiştireceğini umuyordu - ama her seferinde bir şey onu durdurmuştu.

Parmakları klavyenin üzerinde geziniyordu. Mesajı görmezden gelebilirdi. Farrah'la randevusuna çoktan geç kalmıştı.

Hayır. Ben özgürüm, Blake yazdı.

Hastalıklı merakı onu kalmaya zorladı. Cleo'yu haftalar süren telsiz sessizliğinden sonra onunla iletişime geçmeye iten neydi?

Harika. Seni Skype'tan ararım.

Skype çağrısını kabul ettiğinde Blake'in midesindeki huzursuzluk arttı.

Cleo'nun yüzü ekranı doldurdu.

"Görüşmeyeli uzun zaman oldu." Ortamı yumuşatmaya çalıştı. Aralarında binlerce kilometre vardı ama aralarındaki hava gerginlikle çatırdıyordu.

"Çünkü sen Şanghay'dasın." Cleo her zamankinden daha solgun görünüyordu. Saçlarını dağınık bir at kuyruğu yapmıştı.

Kendini iyi hissetmediğine dair kesin bir işaretti ve ağzını gerginlik kaplamıştı.

"Farkındayım."

Sessizliğe gömüldüler. Komikti. Eğer çıkmasalardı ve ilişkilerini o şekilde bitirmeselerdi, Blake'in Joy'la konuştuğu kadar sık konuşuyor olurlardı. Bir yanı her şeyin eski haline dönmesini diliyordu. Diğer bir yanı ise, Yeni Yıl'da (birlikte yatmadan önce) ne konuda anlaşmış olurlarsa olsunlar, bunun imkânsız olduğunu biliyordu.

Her şey değişir. İnsanlar değişir. Ama asla geri dönmezler.

"Yeni Yıl'da ne oldu-" Aynı anda konuştular.

"Sen önden git-"

Blake ve Cleo birbirlerine baktılar ve nadir görülen bir normallik anında güldüler.

Cleo, "Önce sen," diye tekrarladı. Koluyla oynadı. Büyük boy sweatshirt'ü ve çıplak yüzüyle on dört yaşında gibi görünüyordu.

O yıl her şeyin değiştiği yıldı. Blake on altı yaşındaydı ve lise yıldızlığının sancılarını çekiyordu. Bu sırada Cleo, kızların ona her zaman baktığı gibi bakmaya başladı.

Blake keşke yapmasaydı diye düşündü. Arkadaşlıklarının hormonlar, aile ve toplum araya girmeden önceki basit, ilk günlerini özlüyordu.

Pişmanlık içini kemirdi. "O şekilde kaçtığım için özür dilerim," dedi. Cleo ona birlikte uyuduklarını söylediğinde, peşinde bir zebani sürüsü varmış gibi odadan fırladı. "Bir yerde olmam gerektiğini hatırladım."

Bu saçma bir yalandı ve ikisi de bunu biliyordu.

Cleo'nun dudaklarına gergin bir gülümseme dokundu. "Sorun değil. Sen her zaman koşarsın."

Blake kaşlarını çattı. Ona ne demek istediğini soramadan Cleo ekledi, "Ben de üzgünüm. Geçmiş geride bırakmaya karar vermiştik."

ve sadece arkadaş olalım, ve, şey, biz biraz berbat ettik."

"Evet. Tekila tam bir piç." Blake parmaklarını kalçasına vurdu. Gergin enerji damarlarında zikzaklar çiziyordu. "Seni hiç bu kadar çok içerken görmemiştim."

"Bir süre alkol almayacağım, o kadarını söyleyeyim." Cleo boğazını temizledi. "Nasıl..."

"O iyi." Farrah'dan bahsetmişken, randevularına geç kalıyordu.

Farrah ile birlikteyken eski kız arkadaşıyla yatması gibi daha büyük bir mesele varken buna odaklanması ne kadar komik.

Kramplar şiddetlendi.

Cleo onu dikkatle izledi. "Onu gerçekten seviyorsun, değil mi?"

"Gerçekten
istiyorum."

"Çok özür
dilerim."

"Bu senin hatan değil. Kendimi kontrol edemeyen bendim. İçmeyi bırakabilirdim. Yapabilirdim-"

"Kastettiğim bu değildi." Cleo derin bir nefes aldı. Gözleri pişmanlık ve özürle doldu. "Söyleyeceğim şey için özür dilerim."

Kahretsin.

Bu iyiye işaret değildi. Hem de hiç.

Blake dizüstü bilgisayarının kenarını kavradı. Göğsündeki korku tamamları gittikçe artıyor, sestten sağır olacağını düşünene kadar daha da yükseliyordu.

Cleo zor bir kararla karşı karşıya kaldığında hep yaptığı gibi dudağını ısırды. Üniversite için STU'ya mı yoksa Texas A&M'e mi gideceğine karar vermek zorunda kaldığında ve dokuzuncu sınıftaki erkek arkadaşından ayrılıp ayrılmayacağından emin olamadığında bunu görmüştü.

Bu kez riskler üniversite ve geçici lise ilişkilerinden çok daha yüksekti ama Blake, Cleo ağzını açıp tüm dünyasını altüst edene kadar ne kadar yüksek olduğunu bilmiyordu.

"Blake, ben hamileyim."

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

"...Mutlu yıllar, sevgili Farrah, mutlu yıllar sana!"

Farrah gözlerini kapadı ve arkadaşları alkışlayıp tezahürat yaparken pastasının üzerindeki mumları üfledi. Courtney'nin kamera flaşı odayı aydınlattı, o kadar parlaktı ki Farrah göz kapaklarının arkasından gördü.

Yirmi yaşındaydı. Artık resmen bir genç kız değildi.

Farrah yıllardır bu günden korkuyordu ama yirmi yıl çok da farklı hissettirmiyordu. Aynı hayallere ve endişelere, aynı yemek, müzik ve giyim zevklerine sahipti. Dünya yıkılmamıştı.

Aslında heyecanlıydı. Yaşamak ve keşfetmek için yepyeni bir on yılı vardı ve buna mümkün olan en iyi şekilde başlıyordu: dünyanın en büyük şehirlerinden birinde sevdiği insanlarla çevrili olarak.

Yirmi daha kötü olabilirdi.

"Ne diledin?" Luke sordu.

"İyi denemeydi." Farrah pastayı dilimledi, Sammy'nin ikramı olan krem peynir kreması ile büyük bir çikolata meselesiydi. Gördüğü manzara karşısında ağzı sulandı. Sammy'yi tanıdığına göre, çok lezzetli olacaktı. "Sana söylersem gerçekleşmez."

"Bu bir efsane," diye alay etti Luke. "Ben insanlara her zaman dileklerimi söylerim. Örneğin, o pastayı daha hızlı kesmeni dilerdim."

"Kabalık etme." Olivia dilimleri kâğıt tabaklara doldurdu ve elden ele dolaştırdı. Luke'u sona sakladı, bu da ona hoşnutsuz bir bakış kazandırdı.

"Belki de dilediğin şey o çantalardan birinin içindedir." Courtney masanın üzerindeki hediye yığınının başıyla işaret etti. Öğrenci salonundaki koltuğun koluna tünedi, kamerası elinde ve hazırды. "Bunu öğrenmenin tek bir yolu var!"

"Kurnazca." Nardo güldü. "Farrah, hediyelerini hemen açmazsan Courtney yanacak."

Normal bir insan gibi davranıyordu. Bu onu korkuttu.

Leo sırtarak odanın diğer tarafındaki duvara yaslandı. Tanrıya şükür Courtney'le yeniden konuşmaya başlamıştı. Çıkıyorlardı -o ilişki temelli bitmişti- ama en azından grupla işler normale dönmüştü. Farrah, Courtney ve Leo'nun etrafında parmak uçlarında dolaşp diğerinin adını söylemekten kaçınmaya çalışarak bir saniye daha dayanamazdı.

"Hediyeleri severim, benim için olmasalar bile." Courtney orta boy dikdörtgen bir kutuyu Farrah'nın ellerine tutuşturdu. "Önce benimkini aç. Lütfen."

"Tamam, tamam." Farrah sırtarak hediyein paketini açtı ve kutunun içinden iki çerçeveli resim çıktı. Biri Şanghay'ın mimari bir taslağı, diğeri ise geçen dönem Bund'da çekilmiş bir fotoğraftı. Vizeler sonrası kafaları iyiydi ve geceyi şehirde yiyerek, içerek ve gülerek geçirmişlerdi. Bund'a geri döndüklerinde saat sabahın dördü, beşi olmalıydı. O zamana kadar ışıklar sönmüş ve şehir sessizleşmişti. Farrah orada ne yaptıklarını hatırlamıyordu ama nasıl hissettiğini hatırlıyordu; sanki bir şehre ya da etrafındaki insanlara hiç bu kadar aşık olmamıştı.

Sanki her şey mümkünmüş gibi.

Sanki o an sonsuza dek sürecekmış gibi. Bir anlamda öyle de oldu.

Farrah parmaklarını çerçevenin üzerinde gezdirdi. İşte arkadaşlarıyla birlikteydi, sırtışları gelecek nesiller için ölümsüzleştirilmişti.

"Beğendin mi?"

"Bayıldım." Farrah Courtney'ye sarıldı ve arkadaşının tanıdık Tommy Girl parfümünü içine çekti. "Teşekkür ederim."

"Ne zaman istersen, bebeğim." Courtney onu sıkıca kavradı.

Farrah kendini toparladı ve Olivia'dan güzel bir monogramlı eskiz defteri, Kris'ten narin altın ve akuamarin küpeler, Sammy'den eğlenceli bir çanta ve Leo'dan ipek bir eşarp içeren hediyelerinin geri kalanını açmayı bitirdi. Blake'inkini sona sakladı.

Farrah büyük kutuyu salladı. Yanıt olarak tıkırdadı.

"Ooh. Bu da ne?" Mücevher o sesi çıkarmazdı. Belki bir kitap? Hayır, orada kesinlikle birden fazla nesne vardı.

"Göreceksin." Blake'in gamzeleri parladı. Bu görüntü Farrah'nın omuzlarındaki gerginliği azalttı. Son birkaç haftadır -dönemin başından beri olduğundan daha fazla- aksi davranıyordu ama bu gece daha iyi bir ruh halinde görünüyordu.

Fazla düşünmeyi bırak. Bar yüzünden stresli. Bu kadar.

Yirminci yaş günüydü. Farrah şüpheleriyle kendi kutlamasını sabote etmeyecekti.

"Aç şunu," diye teşvik etti Blake. Gözleri beklentiyle parlıyordu.

Evet. Fazla düşünüyordu. Her şey yolundaydı.

Farrah ambalaj kâğıdını yırtarak açtı, kafasının içindeki o sinir bozucu sesleri sonsuza dek yatağa atmaya kararlıydı. Rengârenk folyonun altında yatan şeyi gördüğünde nefesi kesildi. "Aman Tanrım, bunu nereden buldun?!"

"Biraz zaman aldı," diye itiraf etti Blake. "Sammy sanat bölgesindeki küçük bir dükkânda bulmama yardım etti. Sanırım şehirde bunu satan tek yer orası."

"Bunlar..." Kris gözlerini kısarak kutuya baktı. "İşaretleyiciler mi?"

"Bunlar sadece kalem değil. Bunlar, en iyi iç mekan

tasarımcısı Kelly Burke ile işbirliği içinde yaratılan, 150 renkte sınırlı sayıda Pantone çift uçlu keçeli kalemeler.

tasarımcı. Sadece bir aylığına indirimde." Farah kutuyu göğsüne bastırdı. "Çok güzeller!"

Buna inanamıyordu. Kelly Burke geçen yıl işbirliğini açıkladığından beri işaretleyicileri istiyordu ve şimdi işte buradaydılar, kollarındaydılar. Onlarla yapabileceği her şeyi hayal edin!

Farrah'ın aklı fikirlerle doluydu. Partiyi hemen terk edip deneylere başlamak istiyordu.

Kris burnunu kırıştırdı. "Her koyun kendi bacağından asılır."

"O kalemler çok pahalı." Leo Blake'e baktı. "En azından birkaç yüz dolar."

"Gerçekten mi?" Kris seti daha büyük bir saygıyla yeniden inceledi. "Huh."

Farrah sevincinden seti neden kendisi için almadığını unutmuştu; kalemler pahalıydı. Ne kadar isterse istesin, maliyetini karşılayamayacağı kadar pahalıydı.

"Buna değdi," dedi Blake o daha ağzını açmadan. "Onları sevdiğin sürece."

"Onlara bayılıyorum." Farrah kalemleri masanın üzerine koydu ve dudaklarına uzun bir öpücük kondurdu. "Teşekkür ederim, bebeğim."

"Bir şey değil." Elinin tersini kızın yanağında gezdirdi. "Mutlu yıllar."

Farrah gözlerini kapadı, onun dokunuşunun tadını çıkarıyordu. Yirmi harikaydı.

Sammy'ye sarılmak için Blake'ten uzaklaştı. "Yardım ettiğin için teşekkür ederim. Ve pasta için."

Blake'in işaretleri nasıl öğrendiğini anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. Farrah'ın söylediği tek kişi Olivia'ydı, o da Sammy'ye söylemiş olmalı, o da Blake'e.

Yine de Blake ve Sammy'nin ona hediye bulmak için bu kadar zahmete girmesi Farrah'ı duygulandırmıştı. Şanghay'da böyle niş bir ürün bulmak kolay değildi. İşaretleyicilerin burada satıldığına inanamıyordu.

"Önemli bir şey değildi. Ayak işlerinin çoğunu Blake yaptı. Ben sadece tercüme ettim." Sammy onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Mutlu yıllar."

"Mmhmm. Yine de teşekkür ederim." Farrah Olivia'ya göz kırptı. "İyi bir tane bulmuşsun."

"Hemen arkandayım."

Kızlar birbirlerine bilmiş bilmiş baktılar.

"Bunu getireceğim-" Farrah hediye yığınını işaret etti. "-Odama kadar. Siz önden gidin. Sizinle 808'de buluşuruz."

"Sana yardım edeyim." Blake buruşmuş ambalaj kâğıtlarını toplamaya başladı.

"Elbette yapacaksın." Luke sırttı.

Farrah'ın yanakları kızardı. Hediyeleri masadan kaldırırken arkadaşlarının müstehcen yuhalamalarını duymazdan geldi. "Hadi Blake. Hadi gidelim. Belki döndüğümüzde olgunlaşmış olurlar," dedi sertçe.

"Olgunluk abartılıyor." Courtney'nin iPhone'undan Jeremih'in "Birthday Sex" şarkısının açılış ritimleri yükseldi. "İyi eğlenceler," diye şarkı söyledi. Son kelimeyi birden fazla heceye çıkardı.

Blake kıkırdadı. Farrah'ın kızarması derinleşti. "Sizden nefret ediyorum çocuklar."

"Ben de seni seviyorum." Olivia ona bir öpücük kondurdu. "Mutlu yıllar, bebeğim."

Farrah yumuşadı. "Teşekkür ederim. Hediyeler, pasta ve... her şey için. On üç yaşındaki çocuklar gibi davranmanız da siz en iyisisiniz." Gülmeye çalıştı ama yine tıkanı.

"Oh, hayır. Doğum gününde ağlamak yok. Git hediyelerini kaldır ve seks yap." Courtney onu başından savdı. "Bunu hak ediyorsun."

Farrah, Kris'in "Dürüst olalım, 808'e çıkamayacaklar," dediğini duydu.

Farrah ve Blake'in ayakkabıları üçüncü kata çıkarken merdiven boşluğunda yankılandı. FEA'nın geri kalanı 808'deydi ama Farrah pastasını ve hediye paketini **yatakhane**de açmak istemişti. Dışarı çıkmaktan daha kolaydı,

Hediyeleri odasına götürüp tekrar dışarı çıktı.

Kapıyı açtığında boş bir odayla karşılaşması onu şaşırttı. Farrah Janice'i doğum günü öncesi kutlamasına davet etmişti ama Janice yapacak işleri olduğunu söyleyerek reddetmişti. Farrah Janice'i dizüstü bilgisayarında bulmayı umuyordu ama oda arkadaşı ortalıkta yoktu.

Farrah rahatlasın mı yoksa aşağılansın mı emin değildi. Janice'in doğum gününe katılmamak için işi olduğu yalanını söylemiş olması mümkündü, ki bu berbat bir şeydi. Aynı zamanda.

"Görünüşe göre odanız bize kaldı. Belki de evrenden bir doğum günü hediyesi?" Blake hediyelerini masasının üzerine koydu ve göz kırptı. Sade beyaz gömleği ve kot pantolonuyla bile kalbinin çarpmasına neden olmuştu.

"Eğer öyleyse..." Farrah topladıklarını yığına ekledi ve Blake'e doğru yürüdü. Parmaklarını Blake'in kemer halkalarına geçirdi. "Reddetmek benden uzak olsun."

Dudakları, diğer tüm düşünceleri aklından çıkararak uzun, derin bir öpücükle buluştu. Kadın dudaklarını ayırdı ve adam dilini içeri sokarak, kadın ihtiyaçla yanana kadar sıcaklığı artırdı.

Blake onu kaldırdı. Farrah onu yatağına taşımasını bekliyordu. Bunun yerine onu duvara çarparak şaşkınlık ve beklenti dolu bir nefes almasına neden oldu. Bir elini belinde tutarken diğer eliyle elbisesini ve sütyenini çözdü. Elbiseyi vücudundan aşağı indirirken hareketleri sarsıntılı, neredeyse çaresizdi.

Meme uçları serin havada sertleşti. Blake açık avucunu onların üzerinde gezdirdi ve kadın ürperdi, bacaklarının arasında çok tanıdık bir acı filizlendi. Bir süre daha göğüsleriyle oynadı, o kadar ustaca çekiştirdi ve döndürdü ki kafasının içinde de olabilirdi. Farrah her zaman bu düzeyde bir cinsel bağın ve uzmanlığın gerçek dışı olduğunu, aşk filmleri ve romanları tarafından kadınlara umut vermek için uydurulduğunu düşünmüştü.

Erkekler Farrah'ın geçmişte karşılaştıklarına benziyordu; hızlı, sakar, beceriksiz.

Blake değil. Ne yapacağını, ne zaman yapacağını çok iyi biliyordu. Hassaslaşmış memelerini emmek için başını eğdiğinde Farrah parçalanmaya hazırdı. Vücudu, çatırdayan ve kavurucu bir sıcaklığa sahip canlı bir tel gibiydi. Her sinir ucu dokunuşa duyarlıydı.

Blake bir parmağını onun kaygan kıvrımlarının arasından geçirip o noktayı buldu ve kadın gerçekten de dağıldı. Farrah o kadar yoğun bir zevkle patladı ki yıldızları gördü. Bu böyle devam etti ve tam zevkten uçacakken Blake onu yatağa fırlattı. Açılan prezervatifin hışırtısını duydu. Bir saniye sonra, adam onun içindeydi ve onu patlayacak kadar dolduruyordu.

Farrah onun omuzlarını tuttu ve haykırdı. Alevler onu bir kez daha tüketene kadar sıcaklık arttı. Göğsünü Blake'inkine bastırarak yukarı doğru yükseldi. Eli vücutlarının arasından aşağı kaydı. Parmak uçları kızın klitorisini okşuyor, onu nefes alamadığı, düşünemediği bir yere götürüyordu. Duygular vücudunda çılgınca dolaşıyordu, o kadar yoğun ve her şeyi kapsayıcıydı ki neredeyse ağlayacaktı. Farrah serbest kalmak için can atıyordu ama bunun bitmesini de hiç istemiyordu. Yapabildiği tek şey, vücudu patlayana kadar zevk dalgasını sürmektir ve birlikte yere çakıldıklarında coşku çığlıkları Blake'inkilere karıştı.

Yirmi yıl sonra, onu cennete götürüp geri getirebilecek adamı bulmuştu.

Farrah yatağa yığıldı ve nefesini tutmaya çalıştı. "En iyi. Doğum günü. Hediyesi. Hiç," diye hırıldadı.

Blake kıkırdadı. Yan yattı ve kızın saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "İşaretleyicilerden daha mı iyi?"

"Çok yakın. İşaretleri gerçekten beğendim." Farrah elini onun kolunda bir aşağı bir yukarı gezdirdi. Kris haklıydı. 808'e gitmeyeceklerdi. Giyinmek ve kalabalık bir kulüpte kışını terletmek için hiç arzusu yoktu. Burada kalmayı tercih ederdi.

Blake ile kendi küçük dünyalarında. "Ama ben seni daha çok seviyorum."

Onun ukalaca bir sözle cevap vermesini bekledi. Cevap vermeyince başını kaldırıp ona öyle bir sevgiyle baktığını gördü ki yüreği burkuldu. Sevgiden dolayı değil, sevginin ardında saklanan şeyden dolayı - daha önceki önsezi duygusunu yeniden uyandıran bir hüzün.

"Sorun nedir?"

"Hiçbir sorun yok." Blake onun saç uçlarıyla oynadı. "Yirmi nasıl hissettiriyor?"

"Sorun yok ve konuyu değiştirme. Bir sorun var. Hissedebiliyorum." Farrah dirseğinin üzerinde doğrulup göz hizasına geldi. "Sorun baban mı?"

"Hayır. Sadece bar konusunda stresliyim. Yapacak çok şey var."

Bunu en son onun tuhaf davranışlarından bahsettiğinde söylemişti. O zaman ona inanmıştı. Şimdi ona inandığından emin değildi.

"Başka bir şeyden konuşalım. Doğum gününde moralini bozmak istemem."

"Benimle her zaman her konuda konuşabilirsin. Bunu biliyorsun."

İşte oradaydı - orada olmaması gereken o melankoli. "Seni ne kadar çok sevdiğimi söylemiş miydin?"

Farrah kalbi tedirginlikle sıkışırken bile gülümsedi. "Bundan bir ya da iki kez bahsetmiş olabilirsin ama tekrar duymak isterim."

"Evet, seviyorum. Seni çok ama çok seviyorum." Blake onun yanağını okşadı. Elinde hafif bir titreme hissetti. "Bunu asla unutma."

"Yapmayacağım." Bir öpücük için eğildi.

"Farrah." Sesindeki sertlik onu ürkütmüştü. "Ciddiyim. Ne olursa olsun, seni ne kadar sevdiğimi asla unutma." Blake'in gözleri duyguyla karardı. "Sana tamamen, bütünüyle, yüzde yüz aşışım. Her zaman da öyle olacağım."

Farrah'nın boğazında bir yumru oluştu. "Biliyorum," dedi usulca. "Ben de sana tamamen, yüzde yüz aşığım." Adamın yüzünü inceledi, bilmediği bir soruya yanıt arıyordu. "Her şeyin yolunda olduğuna emin misin? Bardaki stres dışında."

Blake boştaki eliyle parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi ve sanki canını kurtarmak için tutunuyormuş gibi sıktı. "Çok fazla zamanımız kalmadı."

Hayır, yapmadılar. Sekiz haftaları vardı.

Gerçeğe dönmelerine sekiz hafta, elli dört gün ve bin doksan altı saat kalmıştı.

Ama bunu şimdi yapmak zorunda değillerdi.

"Bizde çok var." Farrah onun sıkmasına karşılık verdi. "Bu gece var."

Blake ve Farrah tekrar öpüştüler, derin, arayış içinde, tutkulu bir öpücüktü bu ve ona romantik tarafının istediği her şeyi veriyordu.

Farrah kendini kucaklaşmaya kaptırdı, bu öpücüğün endişelerini bir kenara itmesine izin verdi ve içindeki küçük ses ona bu öpücüğün, sevgi dolu ve şefkatli olsa da, aynı zamanda birine veda etmeden hemen önce verdiğin türden bir öpücük olduğunu söyledi.

OTUZUNCU BÖLÜM

İki hafta sonra

Blake hesap için işaret verdi. End Zone bu günlerde onun sığınağıydı. FEA'daki hiç kimse burayı bilmiyordu, bu da huzur içinde kendine acıyabileceği anlamına geliyordu.

Barmen hesabı getirdi. Aylar önce Şangay'dan ayrılan Mina değildi. Ayrılmadan önce ona kısa bir mesaj göndermişti, o kadar.

Dürüst olmak gerekirse, kısa süreli kaçamakları sanki bir ömür önce yaşanmış gibi görünüyordu.

Blake viskisinin geri kalanını içti ve imzasını attı. Duvarda saat altıya doğru ilerliyordu. Grubun Olivia'nın seçtiği yeni bir restoranda saat altı buçukta akşam yemeği rezervasyonları vardı. Farrah ona davetiyeyi mesajla göndermişti. Cevap vermemişti.

"Yarın görüşürüz," dedi barmen.

Blake başıyla onayladı. Mutlu saatlerdeki kalabalığın arasından omuzlarını kaldırarak geçti ve dışarı çıktı. Şanghay'a bahar gelmiş, şehir renk ve güneş ışığıyla dolup taşmıştı. Blake'in ruh haline bakılırsa, hava gri ve fırtınalı da olabilirdi.

İki hafta.

İki hafta boyunca Farrah'dan kaçtı ve neden takılamadığı konusunda bahaneler uydurdu.

Onu görmeden, ona dokunmadan, gülüşünü duymadan geçen iki hafta.

İki haftalık cehennem.

Blake ona Cleo'dan bahsetmek zorundaydı. Kendi kendine doğum gününden sonraya kadar beklemesini söylemişti ama ne zaman kelimeleri çıkarmaya çalışsa, kelimeler boğazına cam kırıkları gibi takılıyor ve hiç konuşamayana kadar içini parçalıyordu.

Metro kartını okuyucuya dokundurdu, düşüncelerinde o kadar kaybolmuştu ki etrafında akan yoğun trafiği fark etmedi bile. Ofis çalışanları, aileler ve öğrenciler istasyona dolmuş, konuşmaları bazen anonsları bastıracak kadar gürültülü oluyordu.

Dört ya da beş yaşlarında küçük bir kız Blake'in yanından geçerek perona doğru koştu. Trenin istasyona girdiğini görünce midesi bulandı. Kızın peşinden koşmaya başlamıştı ki panik içindeki babası yetişti ve onu kucağına aldı. Kız gülererek kollarını babasının boynuna doladı ve tehlikeye ne kadar yaklaştığının farkında değildi.

Blake nefes verdi ve onları trene kadar takip etti. Bir çocuğun başına gelebilecek tüm korkunç şeyler gözünün önüne gelmeden önce bu rahatlama iki saniye sürdü; çocuk kaçırma, zorbalık, trafik kazaları. Hiçbir ebeveynin kontrol edemeyeceği şeyler.

Omuzları gerildi. Kapılar kapanmadan önce daha fazla insan trene sıkışmış, onları bir konserve kutusundaki sardalyalar gibi paketlemişti.

Alnından terler boşandı.

Blake bunların hiçbirine hazır değildi. Ne yurda dönmeye, ne Farrah'a gerçeği söylemeye, ne de kahrolası bir baba olmaya. Tanrı aşkına, 22 yaşındaydı! Cleo 20 yaşındaydı. Ne yaptıklarına dair hiçbir fikirleri yoktu.

Blake bez değiştirmeyi ya da bir bebeği uyutmayı bilmiyordu. Ya her şeyi berbat edip çocuğun hayatını mahvederse? Kendi hayatını toparlayamazken başka bir insandan nasıl sorumlu olabilirdi?

Ter daha da yoğunlaştı. Tanrım, burası sauna gibiydi.

Blake'in yanındaki kadın ondan uzaklaştı. Hiç şüphesiz onun ne kadar hasta görüldüğünü görmüş ve

üzerine kusmak.

Bu geçerli bir korkuydu.

Blake'in başı keskin ve ağır bir şekilde çarpıyordu.

Annesinden yardım isteyebilirdi. Cleo haberi verdikten birkaç gün sonra ona Cleo'nun hamileliğini anlatmıştı. Yara bandını yırtıp atmak falan.

Yaşadığı şoku atlattıktan sonra Helen kendinden geçmişti. Torun sahibi olmayı her şeyden çok istiyordu ve Cleo'yu seviyordu. Blake ve Cleo'nun bir gün evlenip yuva kurmalarını arzuladığını hiç saklamamıştı. Şimdi, beklediğinden erken de olsa hayalleri gerçek olmuştu.

Blake'in babası mı? Pek mutlu değil. Helen olmasaydı, Blake'i anında evlatlıktan reddederdi. Ona göre, bu son bomba oğlunun ne kadar berbat biri olduğunu bir kez ve herkes için kanıtlamıştı.

O haklıydı.

Blake futbolu bıraktığından beri hayatı umutsuz bir karmaşaya dönüşmüştü. Farrah'la olan ilişkisi, hayatındaki tek iyi şeydi ve onu da kaybetmek üzereydi.

Tren SFSU istasyonunda durdu. Blake diğer yolcuların itirazlarına ve pis bakışlarına aldırmadan ite kaka dışarı çıktı. Sokak seviyesine ulaşana kadar merdivenleri ikişer ikişer çıktı ve serin, temiz havayı ciğerlerine çekti.

Klostrofobi hafifledi.

Endişe azalmadı.

Yatakhaneye doğru yürürken Blake, Farrah'dan nasıl ayrılacağına dair senaryoları gözden geçirdi. Ona Cleo'dan hiç bahsetmeli miydi?

Sadece bir öpücüktü. Bu harika değil, ama en azından Nardo ile yatmadı. Bu affedilmez olurdu.

Farrah'ın Sevgililer Günü'nde söylediği sözler aklından çıkmıyordu. Bu aptalcaydı çünkü onu her halükarda kaybedecekti ama affedilemez olduğunu düşündüğü tek şeyi yaptığını düşünmesini istemiyordu.

Peki ona ne söylemeli?

Blake FEA'nın lobisine girdi ve merdivenlere yöneldi. Kafası kararsızlıkla çarpıyordu.

Farrah'yla ilişkisini nasıl bitireceğine karar vermek için bir geceye daha ihtiyacı vardı.

Kaçınılmaz sonu uzattığını biliyordu. Farrah'ın gitmesine izin vermeliydi. Bunun yarın ya da iki ay sonra olması fark etmezdi. Yine de onu mahvedecekti.

Ama şimdilik bir tane daha vardı: "Hey."

Blake olduğu yerde durdu. Farrah kapısının önünde durmuş, kollarını kavuşturmuştu. Kaşlarını çatmış ve en sevdiği koyun pijamasını giymişti.

Blake'in dudakları kaybolmadan önce kısa bir gülümsemeye dönüştü.

"Konuşmalıyız."

Bir gece için çok fazla.

Yutkundu ve başını salladı. Bunu daha fazla erteleyemezdi.

Yarın diye bir şey yoktu. Zaman dolmuştu.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Farrah'ın tüyleri diken diken oldu. Kollarını ovuşturdu ve soğuk ile korkunun birleşiminden dolayı titredi.

"Yemeğe gitmedin." Blake kapının kilidini açtı, omuzları gergin ve çenesi dikti.

"Hayır." Farrah onu içeri kadar takip etti ve onunkinin karşısındaki boş yatağa oturdu. Normalde Blake'in yatağına kıvrılır ve onun da kendisine katılmasını beklerdi ama bu artık doğru gelmiyordu.

Blake cüzdanını çekmeceye yerleştirdi ve masasının üzerindeki kitapları topladı. Dizüstü bilgisayarını ortaladı ve kalemlerini birbirine paralel olacak şekilde sıraladı. Ancak o zaman Farrah'ın karşısına oturdu, yüzü kapalıydı. Aralarında sadece birkaç metre vardı ama bir kanyonun karşı taraflarında oturuyor da olabilirlerdi.

Farrah'ın sorun radarı tehlikeli bölgeye yaklaştı. "Bir süredir konuşmuyoruz."

Doğum gününden sonra Blake ortalıktan kayboldu. Dışarı çıkmayı bıraktı, grup olmadan yemek yedi ve mesajlarına ve davetlerine sert bahanelerle cevap verdi. Onu odasında bulamıyordu ya da oradaysa bile kapıya cevap vermiyordu.

Farrah beklemeye çalıştı. Blake'in kişisel sorunlarını çözmek için yalnız kalmaya ihtiyacı varsa, buna saygı duyuyordu. O da saygı duyardı.

daha fazla iletişimi tercih ederdi, ancak herkes sorunları kendi yöntemiyle ele alırdı.

Ancak, Incommunicado Blake'in üçüncü haftasına giriyorlardı ve sabrının sonuna gelmişti. Şanghay'da geçirdikleri her saniye önemliydi ve milyonlarca saniyeyi boşa harcamışlardı.

Yeter artık. Cevap istiyordu.

Blake kollarını dizlerine dayadı ve ellerini birbirine kenetledi. Hayatında gördüğü en büyüleyici şeymiş gibi yere baktı. "Çok meşguldüm."

Farrah ona bir yastık fırlatma isteğine karşı koydu. "Ne ile?"

"Sınıflar. Bar planları. Bu tür şeyler."

Yine o eski nakarat. Sesi bozuk bir plak gibiydi. Öfke Farrah'ın hislerini keskinleştirdi. Onun bahanelerinden, belirsizlikten ve erkek arkadaşı kaçıdığı için kendini bok gibi hissetmekten bıkmıştı. Ne olduğunu bilmek istiyordu. ne haltlar dönüyordu. "Bundan daha iyisini yapmalısın."

Blake başını kaldırdı. Yüzündeki ifade kaybolmadan önce yüzünde acı ve şaşkınlık ifadeleri belirdi.

Sinirlenmesine rağmen Farrah'ın kalbi o güzel mavi gözleri görünce yerinden fırladı, sonra da gözlerdeki hissizlik karşısında bir erik gibi buruştu.

"Bana gerçeği söyle." Boğazındaki yumruyu aşmak için kelimeleri zorladı. "Bana güvenebilirsin."

Asıl soru şuydu: Ona güvenebilir miydi? Farrah ondan şüphe etmekten nefret ediyordu ama hayatının aşkı senden vebalı gibi kaçarken inancını kaybetmemek zordu.

Blake'in omuzları kamburlaştı. Gerginlik dalga dalga yayılıyordu. Gözlerini kapattı ve tekrar açtığında, etraflarını çevreleyen duvarlar kadar sert ve soğuktu.

Farrah'ın midesi bulandı.

"Özür dilerim." Sesi düz ve boştu. "Bunu bu şekilde yapmak istemezdim ama artık birbirimizi görmememiz gerektiğini düşünüyorum."

Zaman durdu. Blake'in sözleri etrafında dönüyor, onu dibe çekmekle tehdit ediyor ama içine işlemeyi reddediyordu.

Farrah'ın vücudu ilk tepkiyi verdi, kalbi iki kat hızla göğsüne çarparken, beyni Blake'in sözlerinin anlamını kavramaya çalıştı.

"Ne?"

"Sürdüğü sürece eğleneliydi ama yıl neredeyse bitti ve artık ilgilenmiyorum. Özür dilerim," diye tekrarladı.

"Yalan söylüyorsun." Öyle olmalıydı. Başka yolu yoktu. Bu kadar yanılmış olmasına imkan yoktu.

Geçtiğimiz yedi ay Farrah'ın zihninde iki kat hızlı oynayan bir film gibi akıp geçti. Merdiven boşluğundaki ilk karşılaşmaları. İlk öpüşmeleri. İlk kez seks yapmaları. İlk kez "Seni seviyorum" demeleri. Paylaştıkları sırlar, keşfettikleri yerler, birbirlerinin kollarında geçirdikleri geceler.

Nefes almak için mücadele etti. Hava koyu, çirkin bir balçığa dönüşmüş, oksijenin ciğerlerine ulaşmasını imkânsız hale getirmişti. Aklından o kadar çok düşünce geçiyordu ki odaklanamıyordu, bu yüzden Farrah yutması en kolay olana sarıldı.

Blake yalan söylüyordu. Onun gözlerinin içine bakmış ve oradaki aşkı görmüştü. Hissetmişti. Böyle bir duyguyu taklit edemezsiniz.

Sertleşti. "Ben değilim."

"Öylesin." Farrah kimi daha çok ikna etmeye çalıştığını bilmiyordu, onu mu yoksa kendini mi? "Beni sevdiğini söylemiştin."

"Yalan söyledim."

Farrah keskin bir nefes aldı. Doğru ya da değil, bu iki kelime onu bıçak gibi kesmişti.

Ağlama. Ağlama. Ağlama. Ağlama. Ağlama. Ağlama.

"Saçmalıyorsun." Sesi belirsizlikle titriyordu. "Şu haline bak. Titriyorsun."

Blake ellerini yumruk yaptı. Parmak eklemleri bembeyaz oldu. "Farrah." Sesi sessizliğin içinde patlayan bir bomba gibiydi. "Eski kız arkadaşım ile tekrar bir araya geldim."

Tatiller. Sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Onu seviyorum ve burada bir hata yaptım. Bizimle ilgili. Ama düzeltmeye çalışıyorum."

Bir hıçkırık kaçtı. Sıcaklık yirmi derece daha düştü ve kulaklarını garip bir uğultu doldurdu. Kalbinin etrafındaki yumruk sıkı ve tam acıdan patlamak üzereyken, kavramasını serbest bıraktı ve ardından her şeyi paramparça etti.

Buradan çıkmam gerek.

Yine de Farrah neler olduğunu anlamaya çalışırken ayakları olduğu yerde kaldı. Karşısındaki Blake onun tanıdığı Blake değildi. O kadar soğukkanlı, o kadar anlayışsızdı ki, bunun bir kâbus mu yoksa son yedi ayın bir rüya mı olduğunu merak etti.

"Özür dilerim."

Bu büyüü bozdu.

"Şunu söylemeyi kes!" Blake'in gözleri büyüdü. Farrah bir eliyle kolyesini sıkıca kavradı, ta ki metal avucuna acı veren oyuklar açana kadar. "O zaman hepsi bir yalandı, geçen yıl."

Blake başka tarafa baktı.

"Neden? Neden umurundaymış gibi davrandın? İğrenç bir şaka mıydı? Sana kanacak kadar saf olup olmadığımı mı görmek istedin? Tebrik ederim." Gözyaşları gözlerini yaktı. "Sen kazandın. Blake Ryan, şampiyon. Baban haklıydı. Bırakmamalıydın. Kimse bu oyunu senden daha iyi oynayamaz."

Bir damla gözyaşı süzüldü ve yanağını yaktı. Farrah öfkeyle sildi. Ona zaten çok fazla şey vermişti. Kendisinin de ağladığını görme zevkini ona tattırmayacaktı.

Blake gösterdiği tüm duygular için mermerden yontulmuş da olabilirdi. "Üzgünüm-"

Kanı öfkeyle köpürdü. "Eğer bir kez daha 'özür dilerim' dersen," diye tısladı. "Mutfağa gider, geri gelir ve paslı bir bıçakla taşaklarını keserim. Aslında, bunu yine de yapabilirim. Sen lanet olası bir pisliksin. Her şeyi boşa harcadığım için üzgünüm.

Bu sefer senin için ve kız arkadaşın için daha çok üzülüyorum. O daha iyisini hak ediyor."

Farrah ayağa kalkacak gücü kendinde topladı. Kapıya doğru yürüdü, koridora ulaşmadan önce bacaklarının tutmaması için dua ediyordu. Kapı kolunu kavradı ve Blake'e son bir kez bakmak için arkasını döndü.

Omuzlarındaki hafif titreme dışında kıpırdamadan oturuyordu, yüzü bomboştu.

Blake Ryan. Onun ilk aşkı. İlk aşkı. İlk kalp kırıklığı.

Farrah kapıyı yumuşak bir "tık" sesiyle kapattı. Ayakları hareket etti. Bir adım, iki adım ve odasına ulaşana kadar böyle devam etti. Kulaklarındaki çınlama adımlarıyla senkronize bir şekilde ilerliyordu.

Janice'in orada olmaması için dua etti.

Oradaydı. Bayan Şans bugün ondan nefret ediyordu.

Janice, Farrah içeri girdiğinde kitabına dalmadan önce başını kaldırıp baktı. Bir saniye sonra kafasını tekrar kaldırdı. Alnı endişeyle çatılmıştı. "Sen iyi misin?"

"Evet." Farrah o kadar sert gülümsedi ki yanakları acıdı.

"Ben iyiyim.

Ben harikayım. Ben-ben-"

Janice'in yüzünde bir alarm belirdi.

"I-" Farrah'nın öfkesi, oksijenini kaybetmiş bir alev gibi söndü.

Hayır. Sakın gitmeye cüret etme.

Kalan öfke dallarını çaresiz elleriyle yakaladı. Onu bir arada tutan tek şey onlardı ama kumu da tutmaya çalışabilirdi. Hiçbir şey kalmayana kadar parmaklarının arasından kayıp gittiler.

"Ben-" Acı, boşluğu doldurmak için hızla içeri girdi. İnanılmaz, ruhunu ezen bir acı, onu iki büklüm olmaya zorlayan türden bir acı. Gözyaşlarını uzak tutmak için kurduğu baraj yıkıldı ve yanaklarından aşağı sıvı keder akıntıları gönderdi.

Bu kadar.

Farrah yerde bir top gibi kıvrıldı. Dizlerini göğsüne çekip hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

vücudunu sarstı ama hiç ses çıkarmadı. Karnı ağrıyordu. Yanları ağrıyordu. Kalbi o kadar çok ağrıyordu ki öleceğinden emindi.

Bu sırada beyni ona anılarla işkence ediyordu. "Ne olursa olsun, bunu birlikte atlatabiliriz." "Seni seviyorum."

"Seni ne kadar sevdiğimi asla unutma."

Çok gerçek, çok içten görünüyordu. Farrah Blake'i sadece sevmiyordu; ona güveniyordu. Ona sadece bekaretini değil, kalbini de verecek kadar güveniyordu. Meğer bunca zamandır onunla oynuyormuş.

Ben tam bir aptalım.

Farrah yüzünü dizlerine gömdü, hıçkırıklar arasında nefes almakta zorlanıyordu. Ağzı kurudu ve gözleri yandı ama duramadı. Bu çok fazlaydı.

Her şey -acı, utanç, şok- çok fazlaydı.

Janice yere onun yanına oturdu ve iki kız yıl başladığından beri birbirleriyle bir düzineden fazla kelime konuşmamış olsalar da kolunu Farrah'nın omuzlarına doladı ve Farrah'nın ağlayacak gözyaşı kalmayana kadar onunla kaldı.

BÖLÜM OTUZ İKİ

1 ay sonra

O gün gelmişti. FEA mezuniyeti. Şangay'daki son geceleri.

Blake lise mezuniyetinde gözyaşı dökmemişti ama Wang laoshi konuşmasını bitirip tören gecenin retrospektif bölümüne geçtiğinde boğazında bir yumru oluştu. Işıklar karardı, dev bir projektör perdesi duvardan aşağı kayd ve Emil Chau'nun klasik şarkısı "Peng You (Friends) "nun açılış tınıları salonu doldurdu.

Ekranda geçen yıldan görüntüler yanıp sönüyordu. Blake ve Luke, terli, sırtkan ve oryantasyon haftası çöpçü avından sonra sevimsiz başparmak işaretleri yapıyorlardı. Ardından FEA'nın 808'deki ilk gecesinden yarı avantür bir kare - Sammy ve Olivia birlikte dans ediyor, Farrah kameraya dilini çıkarıyor ve Courtney sahnede, iki elinde birer içki tutuyor ve yüzü kahkahadan allak bullak oluyordu.

Farrah'nın yüzündeki sevinç Blake'in boğazındaki yumruyu büyüttü.

Bakışları, iki sıra aşağıda ve üç koltuk sağında oturan kadının olduğu yere kayd. Gülüyor muydu? Ağlıyor muydu? O kadar hareketsiz oturuyordu ki bunu anlayamadı.

Slayt gösterisi devam etti. Basketbol oynayan çocuklar. Farrah ve Olivia Tayland'da bir plajda. Plajdaki grup

Büyük Duvar yürüyüş öncesi. Courtney ve Leo Pekin gece pazarında çubuklar üzerinde akrep tutarken.

Blake ve arkadaşlarının restoranlarda, taksilerde, çekçeklerde, barlarda ve kulüplerde; soyunma odalarında, yurt odalarında ve VIP odalarında poz verirken; öğrenci salonunda sahte bir şarkı yarışması düzenlerken; sokakta isimlerini unuttukları ya da hiç tanımadıkları rastgele insanlarla çekilmiş sayısız başka fotoğrafları da vardı.

Blake, Farrah'nın bir karaoke salonunun kanepesinde sızmış fotoğrafını görünce gülmekten kendini alamadı. O gün Sheshan patikasında yürüyüş yapmışlardı ve akşam olduğunda kulübe gidemeyecek kadar yorgundular. Onun yerine KTV'ye gitmeye karar verdiler. Farrah ikinci şarkıdan sonra uyuyakaldı.

Sammy başını resim çerçevesinin içine eğmişti. Birkaç kadeh içmişti ve yüzü kırmızı gömleğinin rengiyle uyumluydu. Courtney, Farrah'nın yanağını yalıyormuş gibi yaparken Olivia uyuyan kızın saçlarından bir tutam aldı ve kanepenin arkasında abartılı bir seksi poz verdi, dudaklarını bir model gibi büzdü.

Bir sonraki fotoğraf geldiğinde Blake'in kahkahası kesildi. Blake ve Farrah, Bund kıyısındaki bir çatı barında öpüşüyorlardı, parmakları yanlarında iç içe geçmişti. Arkalarında parlayan ufuk çizgisi parlak ve umut doluydu. Sadece profillerini görebiliyordu ama fotoğraftan yayılan aşk, karnına bir yumruk gibi çarptı.

Blake başka tarafa baktı. Acı geçen ay boyunca donuk bir sızıya dönüşmüştü ama şimdi kalbinin kırılmasının keskin sancıları bir intikamla geri dönmüştü.

Neyse ki slayt gösterisi sona erdi ve Wang laoshi öğrencileri törenle mezuniyet sertifikalarını almaları için sahneye çağırmaya başladı.

"Tebrikler." Wang Laoshi Blake'in elini sıktı. "Gelecekteki çalışmalarınızda iyi şanslar."

"Teşekkürler." Buna ihtiyacı olacaktı.

Okul, bar ve bir baba olarak hayata hazırlanmak arasında Blake bugünlerde neredeyse hiç uyumuyordu. Saf adrenalin ve yavaşlarsa neler olabileceği korkusuyla koşuyordu.

O yüzden yapmadı.

Blake sahneden inmeden önce kalabalığa baktı. Işıklar herhangi bir detayı görmesini zorlaştırıyordu ama kalabalığın içinde Farrah'ı seçebiliyordu. Sanki hiç de komik olmayan bir komedi filmi izliyormuş gibi yüzünü ekşiterek oturuyordu.

Ayrıldıklarından beri hiç konuşmamışlardı. Aynı yurttaki kalmalarına rağmen birbirlerini neredeyse hiç görmemişlerdi. Bu muhtemelen iyi bir şeydi, çünkü Blake ne zaman Farrah'ı düşünse, acı içini parçalıyor ve kalbini yeniden parçalıyordu.

Artık kendisiyle konuşan tek arkadaşı olan Luke'tan Farrah'ın tasarım yarışmasını kazandığını duymuştu. Blake bir şeyler söyleyebilmeyi diledi. Yarışmanın onun için ne anlama geldiğini biliyordu. Kütüphanede birlikte geçirdikleri geceleri hatırlıyordu; o iş planı üzerinde çalışıyor, Farrah da tasarımları üzerinde çalışıyordu; arada gülmek ve öpüşmek için mola veriyorlardı.

Blake'in çenesi anılar karşısında gerildi.

Kendine gel, dostum.

Yerine döndü ve elindeki sertifikayı inceledi. Bu onun resmi üniversite diploması değildi ama öyle de olabilirdi. Hayatının kaygısız öğrencilik döneminin sona erdiğini gösteriyordu. Gerçek bir yetişkin ve baba olarak bir sonraki bölüm bir fırtına bulutu gibi önünde belirliyordu. Güzel, kaçınılmaz, biraz heyecan verici ama çoğunlukla korkutucu.

Hazır olmaması önemli değildi.

Blake istese de istemese de gelecek geliyordu ve bu da geçmişini geride bırakması gerektiği anlamına geliyordu.

Wang Laoshi sahnede son sertifikayı da dağıttı ve salonda gözlerini gezdirdi. "Benim için bir zevkti. Sınıf, dağılabilirsiniz."

Blake birden fazla kişinin gözlerindeki yaşları sildiğini görmesine rağmen, salonda alkış tufanı koptu.

Herkes ayağa kalkıp kapıdan çıkarken konuşmalar daha da yoğunlaştı. Resmi dönem sonu dansından önce bir saatleri vardı.

Dışarıda, yaklaşan fırtınanın kokusu havada sıcak ve ağır bir şekilde asılı duruyordu. Nem Blake'in tenine Saran Wrap gibi yapışmıştı. Danstan önce duş alması gerekiyordu.

Bir yanı dansı tamamen atlamak istiyordu ama FEA düzgün bir vedayı hak ediyordu.

Luke onunla aynı hizaya geldiğinde Blake, "Sonra cehenneme gideceksin," dedi. "Courtney zaten benimle oturduğun için sana hançer gibi bakıyordu."

Luke omuz silkti. "Bu gece son gecemiz. Ne yapacak, beni kovacak mı?"

Blake gülümsedi. "Çok cesursun."

"Hey, bana evdeki kız arkadaşından bahsetmediğin için kızgınım ama..." Luke onun omzuna vurdu. "Sen benim en iyi arkadaşımsın. Ben senin arkadayım."

Blake'in boğazında bir yumru daha oluştu. "Sağ ol dostum.

Bunun anlamı çok büyük." Garip bir sessizlik.

"Yani-" Aynı anda konuştular.

"Bu an hiç yaşanmadı," dedi Blake. "Asla."

"Harika."

"Evet."

Yatakhaneye vardıklarında arkadaşlarını -ya da Blake'in durumunda eski arkadaşlarını- avluda toplanmış buldular. Farrah grubun ortasında durmuş, elini boğazına dayamıştı. Babasından kalan kolyesi kayıptı.

"Odanda bırakmadığına emin misin?" Olivia sordu.

"Oditoryumda vardı ama düşmüş olmalı. Nerede olduğunu bilmiyorum." Farrah'ın sesi stresle gerilmişti.

Bir şimşek çakması gökyüzünü aydınlattı ve ardından hepsini zıplatan bir gök gürültüsü sesi duyuldu.

"Onu bulacağız. Buralarda bir yerde olmalı ve oditoryum yataktan çok uzakta değil." Sammy elini Farrah'nın omzuna koydu. "Şimdilik içeri girelim. Yağmur yağacak."

Courtney Blake'in kendisini izlediğini fark etti. "Yardımcı olabilir miyim?" diye tersledi.

"Kibar ol Court." Blake ilk kez Luke'un Courtney'yi uyardığını duyuyordu.

Yüzünde şok ifadesi belirdi.

Blake Farrah'ya, "Umarım kolyeni bulursun," dedi.

Grup sessizliğe gömüldü. Yedi çift göz eski sevgililer arasında gidip geldi.

Farrah'ın parmakları yumruk şeklinde kıvrıldı. Courtney gibi o da sessiz kaldı.

Bir gök gürültüsü patlaması daha havayı salladı.

Büyük su damlacıkları yere sıçradı ve Blake'in görüşünü bulanıklaştırdı. Çiselemeye başlayan yağmur sağanağa dönüştü. Herkes sıırıslamak olmamak için içeri koşarken panik içinde bağırışlar havayı doldurdu.

"Yeni Gucci'm!" Kris feryat etti.

Blake gözlerindeki suyu sildi ve diğerlerini lobiye kadar takip etti.

"Hey, saç kurutma makineni ödünç alabilir miyim? Evime gidip dansa yetişmem mümkün değil." Luke parmaklarını ıslak buklelerinde gezdirdi.

"Evet. Alt çekmecemde." Blake arkadaşına anahtar kartını fırlattı. "Sana sonra yetişirim."

"Güzel. Görüşürüz."

Merdivenlere doğru giderken Blake'le başka kimse konuşmadı ama Sammy ona tuhaf bir bakış fırlattı. Kızlar kadar düşmanca davranmamıştı. Hatta birkaç kez selam bile vermişti. Ama ayrılıkta açıkça bir taraf seçmişti.

Farrah Blake'in yanından geçti. Aralarındaki hava bir an için elektrikle çatırdadı ve sonra

gitti.

Blake lobinin boşalmasını bekledikten sonra ıslak sertifikasını yakındaki bir masaya bıraktı ve dışarı çıktı.

"Sen bir aptalsın," diye mırıldandı Sammy nefesinin altında. Bir su birikintisinden kaçarken bir diğerine bastı. Ayakkabılarına ve pantolonunun paçalarına su sıçradı. "Kahretsin!"

Yılın en büyük fırtınasının şehre indiği bu gece telefonunu konferans salonunda bırakmak zorunda kalmıştı. Dans için üstünü değiştirene kadar güvenilir elektronik yardımcısının yanında olmadığını fark etmemişti.

Sammy saatini kontrol etti. Konferans salonuna gitmek, telefonunu bulmak, odasına dönmek ve dans için otobüsler kalkmadan önce üstünü değiştirmek için yarım saati vardı.

FEA, sömestr uğurlaması için bir otelin balo salonunu rezerve etmek için iyi para ödedi ve para düşkünü Wang laoshi açıkça belirtti: otobüsü kaçıran herkes otele kendi yolunu bulmak zorunda kalacaktı. Normal bir gecede taksiye binebilirdi ama böyle bir gecede boş bir taksi bulmaya çalışmak? İyi şanslar.

Olivia beni öldürecek.

Sammy oditoryumu gözüne kestirmişti ki, yakındaki çalıların arasında gizlenen bir figür fark etti.

Adımları yavaşladı; kalp atışları hızlandı. Akli başında hiç kimse bu havada dışarıda oyalanmazdı. Bu adam ya çılgın bir katildi ya da sadece delirmişti. Her iki durumda da Sammy'nin o akşamın cinayet haberi olmaya hiç niyeti yoktu.

Şimşek gökyüzünü aydınlattı ve tanıdık gri bir tişört ve kot pantolon giyen figürü aydınlattı. Bir şey arıyormuş gibi yeşilliklerin arasında dolaşıyorlardı.

Sammy'nin nabzı normale döndü. "Blake?"

Blake kafasını kaldırdı. Üzerinde şemsiye ya da yağmurluk yoktu ve gömleği o kadar sıırıksıklamdı ki simsiyah görünüyordu. "Burada ne yapıyorsun?"

"Telefonumu konferans salonunda unutmuşum." Sammy yaklaştı ve şemsiyesini ikisini de kapsayacak şekilde kaldırdı. "Burada ne yapıyorsun?"

Bu, Blake ve Farrah'ın ayrılığından beri yaptıkları ilk gerçek konuşmaydı. Sammy ayrıldıklarını duyunca neredeyse düşüyordu. Hiç mantıklı gelmiyordu. Blake'in Farrah'ya nasıl baktığını görmüştü. Böyle bir duyguyu taklit etmek mümkün değildi.

Hikâyede Blake'in onlara anlattığından daha fazlası olmalıydı. Ama bunun bir önemi yoktu. Blake onlara gerçeği söylemek isterse söylerdi. Aksi takdirde, işleri düzeltmeye çalışıp daha da kötüleştirmek yerine Farrah'nın yas tutmasına ve hayatına devam etmesine izin vermek en iyisiydi.

"Bağlantılarımı arıyorum."

"Gözlük taktığını bilmiyordum." Sammy, Blake'in gözlük takmadığından emindi. Adam bir restoranın dışına asılmış bir menüyü yirmi adım öteden okuyabiliyordu.

Blake omuz silkti.

Sammy'nin yüzünde hüznölü bir gülümseme belirdi. Keşke Farrah, Blake'in onu hâlâ ne kadar sevdiğini bilseydi.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Dışarıda gök gürledi, ardından yağmur damlalarının gürültüsü camlara çarptı. Çakan şimşekler gökyüzünü ürkütücü bir ışıkla aydınlatıyordu. Bu Şanghay'da yaşadıkları en kötü fırtınaydı ve Farrah'ın ruh haliyle bire bir örtüşüyordu.

Kolyesine uzandı ama kolyesinin yanında olmadığını hatırladı. Yarın sabahki uçuşundan önce onu bulma umudu her geçen saniye azalıyordu.

Farrah bu yazı dört gözle bekliyor olmalı. Yıllar önce öğrendiğinden beri kazanmayı hayal ettiği tasarım yarışmasını kazanmıştı. E-postayı FEA'nın bahar döneminde Chengdu'ya yaptığı gezinin ardından uçağına binmeyi beklerken aldı ve attığı çığlık neredeyse havaalanı güvenliği tarafından tutuklanmasına neden oluyordu.

Evet, New York'ta Kelly Burke ile staj yapma ihtimali onu heyecanlandırıyordu (staj yeri kesinleşmedi). Ama aynı zamanda hayatının bir sonraki bölümünün başlaması için bitmesi gereken şeyin yasını tutuyordu.

Farrah dördüncü kattaki koridorda ilerlerken elini yumruk yaptı ve boğazının dibine dayadı. FEA Şangay'ın 80'li yıllardaki başlangıcından bu yana her sınıfın grup fotoğrafları duvarları kaplıyordu. Gruplar küçük başlamıştı - ilk sınıfta sadece bir düzine öğrenci vardı

-Şu anki yetmişten fazla öğrenci sayısına ulaşmadan önce.

Fotoğraflara bakmak ve kendilerinden önce bu koridorlarda kaç kişinin yürüdüğünü fark etmek gerçeküstüydü. İlk sınıfın üyeleri şimdiye ellili yaşlarında olmalıydı. Yine de fotoğraflarında, camın arkasında ölümsüzleşmişlerdi, sonsuza dek on dokuz, yirmi ve yirmi bir yaşındaydılar. Farrah hepsinde arkadaşlarının bir gölgesini fark etti; Sammy'nin iyi huylu sırtışından bir parça, Kris'in kibirli duruşundan bir iz, Courtney'i gururlandıracak yaramaz bir göz kırpması.

Yüzeysel benzerlikler vardı ama onlar kadar çok gülüp sevip sevmediklerini, kalplerinin kırılıp kırılmadığını ve burada bir aile bulup bulmadıklarını ya da sadece geceleri geçen gemiler olup olmadıklarını merak etti. Yıllar sonra da görüşmeye devam ettiler mi? Şangay onları değiştirdi mi, yoksa hayat hikâyelerinde sadece bir dipnot muydu?

Açıklanamaz bir şekilde, kalbi bu yabancılar için acıyordu. Onların hikâyelerini ve sırlarını asla bilemeyecekti ama onları tanıyordu. Ne de olsa onların izinden yürüyordu.

Farrah serinin sonuna gelene kadar ellerini camekânlı resimlerin üzerinde gezdirdi. Bu yılın sınıf fotoğrafı dün çekilmiş ve kendilerinden önceki düzinelerce fotoğraf gibi duvara asılmıştı. Öğrencileri boylarına göre sıralamışlardı. Farrah orta sırada Olivia ve Nardo ile birlikte dururken, Kris ve Courtney onların önünde bağdaş kurarak oturuyordu. Luke, Sammy ve Leo arkada yükseliyordu.

Farrah'nın bakışları Luke'un yanındaki sarışına kaydı. Blake'in gamzeleri tüm gücüyle ortaya çıkmıştı ama gözlerinin altında gölgeler ve kaşlarında bir çatıklık vardı.

Adamın yüz ifadesini en ince ayrıntısına kadar analiz etme dürtüsüyle savaştı. Farrah bunun yerine gözlerini fotoğraftan ayırdı ve onu takip eden boş duvara odaklandı. Gelecek yıl başka bir resim daha olacaktı. Sonra bir tane daha, ve

Ta ki Farrah'ın dersi FEA'nın pek çok anısından sadece biri olana kadar.

Topuklu ayakkabıların muşambaya çarpma sesi merdiven boşluğunda yankılandı. FEA'da bu sesi çıkaran topuklu ayakkabı giyen sadece bir kişi vardı.

"Hey." Kris, Farrah'nın yanında durdu. "Hey."

İki arkadaş sessizce duvarı inceledi. Kris her zamanki Chanel parfümü ve pahalı şampuan karışımı gibi kokuyordu. Farrah kokuyu içine çekerek tanıdık kokunun onu rahatlatmasına izin verdi.

"Çılgınca, değil mi?" Kris sınıf fotoğraflarına dokundu ve sanki onu yakmış gibi geri çekti. "Bu yıl uçup gitti."

"Evet. Buna inanamıyorum."

"Aynı olmayacak." Kris Farrah'a baktı. Gözyaşı yoktu, sesindeki hüznün dışında açık bir duygu da yoktu. "Hepimiz Şanghay'a geri dönsek bile aynı olmayacak."

Farrah elini boğazından çekti ve bir kolunu Kris'in beline doladı. "Biliyorum."

Kris, alışılmadık derecede savunmasız bir hareketle başını Farrah'nın omzuna yasladı ama iki kız da bunun tuhaflığını kabul etmedi.

Bunun yerine, dışarıda fırtına şiddetlenirken orada durdular ve bu yerde birlikte geçirdikleri son anların tadını çıkardılar.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Işıklar söndü. Müzik yükseldi. Hava sersemlik ve nostalji ile doldu.

Bir saat içinde FEA'cılar programın durağan dansını Şanghay'daki ilk günlerini anımsatan bir coşkuya dönüştürdüler, ancak bu sefer başlangıç yerine son bir coşkuydu.

Blake duvara yaslandı ve içkisini yudumladı. Birkaç ay önce olsa dans pistinde onlarla birlikte olurdu. Şimdi yanlış geliyordu. Müstakbel babaların böyle dans etmesine izin var mıydı? İndirdiği ebeveynlik e-kitapları ebeveynler için parti görgü kurallarını kapsamıyordu.

"Bunu sen mi yaptın?" Başını çevirmesine gerek kalmadan yanındaki yeni varlığı hissetti.

"Evet." Onaylamama yüksek sesle ve net bir şekilde ortaya çıktı. "Bunu kendin yapmalıydın."

"Yapamadım."

"Kolların ve bacakların var. O madalyonu alıp yatakhaneye girebilir, merdivenlerden Farrah'nın odasına çıkabilir ve ona verebilirdin."

"Bunu kastetmediğimi biliyorsun." Blake içkisinin kalanını geri fırlattı ve yakındaki bir masaya çarptı. Baş gerginlikle çarpıyordu.

"Bir bok bilmiyorum çünkü bana bir bok söylemiyorsun." Sammy parmağını Blake'in göğsüne sapladı. "İpucu versen iyi olur"

Yüzüne bir yumruk daha yemek istemiyorsan beni hemen içeri al. Belli ki Farrah'a karşı hâlâ bir şeyler hissediyorsun, bu büyük ayrılık niye?"

"Bu çok karışık."

"Karmaşıklıklaştırma

."

Blake keskin bir nefes verdi. Etrafına bakındı. Herkes ona ve Sammy'ye dikkat edemeyecek kadar kendi dünyalarında kaybolmuştu. Luke, Leo ve Nardo birkaç kişiyle birlikte barda toplanmışlardı. Courtney ve Kris en son çıkan Top 40 listesinde manyaklar gibi dans ediyorlardı. Farrah ve Olivia görünürde yoktu.

"Burada olmaz."

Blake onları terasa götürdü ve sürgülü kapıyı arkalarından kapatarak müziği ve şamatalı kahkahaları bastırdı. Yağmur dinmiş ve ay gökyüzünde pırıl pırıl parlıyordu.

Sammy korkuluklara yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Duyalım bakalım Ryan."

"Sen kimsin ve Sammy Yu'ya ne yaptın?" Blake ortamı yumuşatmaya çalıştı. Sammy'yi aylardır tanıyordu. Onu hiç böyle görmemişti.

Sammy istemeden yaptığı kelime oyununa gülümsemedi. "İnsanların arkadaşlarıma zarar vermesi beni sinirlendiriyor ve sen en iyi arkadaşlarımdan birine zarar verdin. Nedenini bilmek istiyorum."

Sammy Farrah'a söyleyebilirdi. Söylediği gibi, o en iyi arkadaşlarından biriydi.

Ama bu Sammy'ydi. Son bir aydır ne kadar yabancı olsa da, asla sözünden dönmezdi.

Seçeneklerini gözden geçirirken Blake'in çenesi çalıştı. "Kimseye söylemeyeceğine söz ver. Olivia'ya bile. Özellikle de Olivia'ya."

"Söz veriyorum."

Blake baklayı ağzından çıkarmadan önce bir saniye daha tereddüt etti. Yeni yıl, Cleo, hamileliği, Farrah'dan neden ayrıldığı. Her şeyi. O konuşurken Sammy'nin ifadesi öfkeden şoka ve sempatiye dönüştü, sonra da üçünün karışımında karar kıldı.

"Vay anasını."

"Evet."

"Baba olacaksın." "Evet."

"Farrah'ya aşıksın ve başka birinden bebeğin olacak."

Blake irkildi. Sammy'nin yaşadığı karmaşanın gerçekçi özeti olması gerekenden daha sertti. Blake'in durumuyla barışmak için ayları vardı; belli ki hâlâ yapması gereken işler vardı.

"Farrah'a söylemelisin."

"Hayır!"

Blake'in sert cevabı karşısında Sammy'nin kaşları havaya kalktı.

Blake derin bir nefes çekti. Farrah'nın gerçeği öğreneceği düşüncesi bile kalbini paniğe kapılmış bir tavşan gibi hoplatıyordu. "Temiz bir arayı hak ediyor."

"Onunla oynadığını düşünüyor."

"Ve öyle de kalacak," dedi Blake acımasızca. "Söz vermiştin."

Farrah'ın onu aldatmak yerine onunla oynadığını düşünmesi daha mı iyiydi? Muhtemelen değildi. Ayrıldıkları gece söylediği sert sözler göz önüne alındığında, aldatmak daha kurtarılabilirdi -her ne kadar aldatanlardan nefret etse de. Ne de olsa Blake, Cleo'yla geçirdiği geceyi hatırlamıyordu bile.

Ama mesele de buydu. Blake kurtarılabilir olmak istemiyordu. Farrah temiz bir ayrılığı hak ediyordu ve Blake'in onu hâlâ sevdiğini ve sadece Yeni Yıl'da bir hata yaptığını düşünürse bunu elde edemezdi. Onun kendisini hiç sevmediğini düşünmek zorundaydı. Hayatına devam edebilmesinin tek yolu buydu.

Farrah'ın başka biriyle hayatına devam edeceği düşüncesi Blake'in kalbine bir çivi gibi saplandı.

"Tanrım." Sammy elini yüzüne götürdü. "Ne yapacaksın?"

"Yapabileceğim tek şey. Eve gitmek ve baba olmak."

Sammy'nin bakışları balkon kapısına doğru kaydı. Kendini parmaklıklardan aşağı itti ve Blake'in omzuna bir el attı. "İyi şanslar."

Ses tonundaki bir şey Blake'i arkasını dönmeye zorladı. Kanı dondu.

Farrah köşede, gölgelerin arasında yarı gizli bir şekilde duruyordu. Yüzünü göremiyordu ama vücudunun her kıvrımını biliyordu. Kokusu, hareket ediş şekli, hepsi hafızasına kazınmıştı.

"Ne zamandır orada dikiliyorsun?" Nabızı korkuyla çarpıyordu. Eğer söylediklerini duyduysa...

"Sammy gittikten hemen sonra." Farrah gölgelerin arasından çıktı ve kalbi ona ulaşmaya çalışırken kendi kendine çelme taktı. Orada ay ışığıyla yıkanmış halde dururken, ona ilk öpüştükleri zamanı hatırlattı. Çin Seddi, yıldızlar, öpüşmeleri... Bunlar önceki hayatlarından kalma bir rüya da olabilirdi.

Blake ellerini ceplerine soktu ve yumruk haline getirerek kaçan duygularını olduğu yerde durdurdu. "Kolyeni bulmuşsun."

Kolyesi ait olduğu yere, boğazına yaslanmıştı. Bugün en azından bir şey doğru gitmişti.

"Sammy buldu." Farrah kolyesiyle oynadı. "Yoğun bir konuşma yapıyor gibi görünüyordunuz."

"Anılarımızı tazeliyorduk," diye yalan söyledi Blake.

Bu, uçak yolculuğundan beri yaptıkları ilk konuşmaydı. Farrah onu görmezden gelmiyor ya da ona bağırıyordu, ama bunu onun bariz ama medeni küçümsemesine neredeyse tercih ederdi.

"Yarın uçağın kaçta?" Havadan sudan konuşmak yüzündeki o ifadeyi, onun ayakkabısının altındaki pislikten daha aşağılık olduğunu düşündüğünü söyleyen ifadeyi silemezdi ama sesini duymak için yanıp tutuşuyordu.

"Sabah onda." Farrah omzunun üzerinden balo salonuna doğru baktı. "Sen mi?"

"Sekiz. Gece vakti. En son çıkanlardan biriyim."

Bir süre sessizlik oldu. "Pekâlâ." Farrah kapıya doğru adım attı. "İyi uçuşlar."

"Bekle." Blake bunu ona neyin yaptırdığını bilmiyordu. Belki temiz hava ya da birlikte geçirdikleri son gece olmasıydı. Belki de kaybedilmiş bir aşkın büyüsunü bir anlığına da olsa geri kazanmak için son bir çabaydı. Her neyse, aralarındaki mesafeyi sadece birkaç santim kalıncaya kadar kapatmasına neden oldu. "Sana bir şey söylemem gerekiyor."

Farrah ona baktı, gözleri ay ışığında parlıyordu, yüzü esrarengizdi.

"I-" Blake ikinci kez düşünmeden ona doğru uzandı ve kolunu bıraktı. "Özür dilerim."

"Ne için?"

"Her şey için." Tahmin edebileceğinden çok daha fazlası için. "Seni asla incitmek istemedim. Senden ayrıldığımda bir pisliktim ve özür dilerim."

Uçakta söylediklerini tekrarlıyordu ama kahretsin, onun bilmesine ihtiyacı vardı.

"Kız arkadaşını aldattığında daha çok pislik gibi davrandın."

Blake irkildi. Bunu hak etmişti. Ama bu canının acımadığı anlamına gelmiyordu.

"Benim de sana söylemem gereken bir şey var." Farrah'nın sesi cam gibi pürüzsüz ve soğuktu. "Teşekkür ederim."

Onu yanlış duymuş olmalı. "Affedersiniz?"

"Haklısın. Sen bir pisliksin."

"Ee, ben pislik olduğumu söylemedim-"

"Ama bana bazı önemli dersler verdin. Bir gün, herkesten daha fazla güvenebileceğim kişiyi bulacağım çünkü sen bana aramamam gereken her şeyi gösterdin."

Blake'in kalbi burkuldu. Bu çok kolay olurdu. Tam o anda, Farrah'la dünyada sadece o varken, ona gerçeği söylemek çok kolay olurdu. Bu her şeyi yoluna koymazdı - onu aldattığını hatırlamasa bile- ama en azından bunu bilirdi. Yaptığı her şeyi,

Ona söylediği her Şey doğruydu. O hayatının aŐkıydı.

Sonra Cleo'nun hamile olduğunu söylediğinde yüzündeki ifadeyi hatırladı. Ailesinin tepkisini. Bilgisayarındaki ebeveynlik e-kitapları klasörünü. Annesinin çocuk odası için renk örnekleri seçmeye başladığını.

Farrah'ın gerçeği bilememesinin tüm nedenlerini hatırladı ve bu yüzden zorla söylediğinde boğazını tırmalayan kelimeleri söyledi.

"Umarım onu bulursunuz."

Farrah'ın burun delikleri alevlendi. Bir anlığına taŐtan maskesi kırıldı ve gözlerindeki acıyı gördü.

Kalbi yeniden burkuldu.

Farrah döndü ve başka bir Şey söylemeden balo salonuna girdi.

Blake'in tek yapabildiği onun gidişini izlemektir. Ona bir daha asla söyleyemeyeceği üç kelime dışında söyleyecek bir Şey kalmamıştı.

Seni seviyorum.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

FEA'cılar gecelerini mantıklı olan tek yerde sonlandırdılar: Gino's. Evlerinden uzaktaki evleri. Geçtiğimiz yıl, burada barı en az on iki ay daha yeşil tutmaya yetecek kadar para harcadılar, bu yüzden sahibi onlara son gecelerinde bir tur bedava bira ikram etmiş olabilir.

Courtney içkisini kaldırdı ve kendisine bakan düzinelerce yüze baktı. "Çocuklar, buraya kadar geldik. Bu bizim son gecemiz. Şangay'dan pişmanlıklarla ayrılmamak için son şansımız. Söylemek istediğinizi söyleyin, yapmak istediğinizi yapın ya da sonsuza dek susun."

Farrah gözlerini Blake'in bir heykel gibi hareketsiz durduğu grubun arkasına doğru kaydırды.

Umarım onu bulursun. Sözleri zihninde yankılanıyor, onunla alay ediyordu.

"Yarın kendi şehirlerimize ve hayatlarımıza geri dönüyoruz, ancak ne olursa olsun, bunun sonsuza dek değer vereceğimiz bir yıl olduğunu söylemenin güvenli olduğunu düşünüyorum. O yüzden, şerefe!" Courtney içkisini daha da yükseltti. "FEA'ya, Şanghay'a ve asla unutamayacağımız arkadaşlarımızla hatırlayamayacağımız bir geceye!"

"Şerefe!"

FEA bir kakofoni ve bardak şingirtisi içinde patlak verirken Farrah kadehini kaldırdı.

Farrah çevresel görüşünde Janice'in yanağından bir damla gözyaşı süzüldüğünü gördü. Dönemin sonu herkesi beklenenden daha fazla etkilemişti.

Janice Farrah'yla göz göze geldi ve iki kız birbirlerine sulu sulu gülümsediler. Ev arkadaşlarıydılar, arkadaş değillerdi ama Farrah, Blake'ten ayrıldığı gece Janice'in onu nasıl teselli ettiğini unutmuyacaktı. Bir yanı Janice'i bu yıl daha iyi tanımış olmayı diliyordu ama bunun için artık çok geçti.

Kris, "Bu duygusal saçmalığa katlanamıyorum," dedi.

"Yalan söyleme. Bayılıyorsun." Olivia bir kolunu Kris'in omuzlarına attı. "Seni özleyeceğim."

Kris içini çekti ve kızılıcık votkasını bitirdi. "Ben de seni özleyeceğim." Farrah'la göz göze geldi ve şakayla karışık gözlerini devirdi. Farrah gülümsedi. Kris huysuz olabilirdi ama arkadaşları için adam öldürürdü. Bu tür bir sadakati bulmak zordu.

Müzik, Farrah'nın en sevdiği eski şarkılardan biri olan The Wanted'ın "Glad You Came" şarkısına geçti. Şarkı sözlerinde kalbi sızladı. Dünyadaki onca şehir arasından buraya gelmişlerdi. Ama ya gelmeselerdi? Bir kişi bile başka bir şehri seçse, tüm bu yıl farklı olurdu.

Şarkının orgazmla ilgili olduğunu bilmesine rağmen, bu şekilde sözler daha uygun olamazdı.

Bu da uygundu.

Farrah'nın ağzı kendi şakası karşısında yukarı kalktı.

Tamamlaması gereken yarım kalmış işleri olabilirdi. Blake'i asla unutamayabilir ve buradaki insanların yarısını bir daha göremeyebilirdi ama son sekiz ayda olan her şey için minnettardı. Şangay'da bir yıl geçirdiği, yabancıların aileye dönüştüğü ve kalbinde yaralar bırakacak kadar derin bir aşk yaşadığı için ne kadar şanslıydı?

Onun ve Blake'in hikâyesi sonsuza dek mutlu sonla bitmemiştir ama Blake ona aşkın -insanların hakkında şarkılar, filmler ve kitaplar yazdığı o derin, her şeyi tüketen aşkın- gerçek olduğunu göstermişti. O yaşamamış olsa bile Farrah bunu yaşamıştı. Bu arada

Hikâye umduğu gibi sonuçlanmamıştı, belki de bir sonraki öyle olacaktı.

Farrah derin bir nefes aldı ve üzüntüsünü bir kenara itti. Bu onun son gecesi. Tadını çıkarma zamanı.

Dans pistinde arkadaşlarına katıldı. Sammy'nin düğmeleri açık gömleği kaslı göğsünü ortaya çıkarıyordu, bu da sarhoş olduğunun kesin bir işaretiydi. Courtney, Luke'un sırtına atladı ve yumruk pompalayan bir müzik çalmamasına rağmen havayı yumrukladı. Olivia ve Kris sırayla birbirlerinin etrafında dönmeye başladılar, ta ki Kris bir konga hattı başlatmaya çalışan Nardo'ya çarpana kadar. Flo'dan başka kimse ona katılmadı, ama onun bir değişiklik için gevşediğini görmek güzeldi.

"Farrah, o seksi kıçını buraya getir!" Courtney, Luke'un sırtından indi ve Farrah, Kris ve Olivia'yı bir grup kucaklaşmasına çağırdı.

"Sizi seviyorum kızlar," dedi, mavi gözleri duyguyla parlıyordu.

"Ağlamak yok," diye uyardı Kris. "Tüylerim diken diken oluyor."

Olivia'nın çenesi düştü. "Kris Carrera az önce 'heebie-jeebies' terimini mi kullandı?"

"Hayır, yapmadım. Bunu kanıtlayamazsın. Eğer birine söylersen, seni öldürürüm."

Aynı anda gülmekten kırıldılar. Farrah zihninde bir fotoğraf çekti ve onu değerli anılar kutusuna sakladı. O anda hissettiği aşkı asla unutmamayı umuyordu.

"İşte bu, çocuklar." Arkadaşlarını daha da sıktı. "Hadi bunu değerlendirelim."

Ve gecenin geri kalanında da öyle yaptılar. Farrah ve arkadaşları birlikte geçirdikleri son saatlerin büyüsunü içlerine çekerek kendilerini müziğe, ışıklara ve Şanghay'da akıp giden neon enerjisine teslim ettiler.

Yarın çok uzakmış gibi geliyordu.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Gece yarısı geldi ve geçti. Blake, çok içmesi halinde ortaya dökülecek sırlardan korktuğu için FEA'nın eğlencesine katılmadı. Yine de yatakhaneye dönmeyi kendine yediremedi.

Courtney'nin kadeh kaldırmasından sonra Blake biraz temiz hava almak için dışarı çıktı. Gino'nun girişindeki bankta oturup mesai sonrası Şanghay'a gelip gidenleri izledi: sarhoş eğlence düşkünlerine et şiş satan sokak satıcıları. Açık penceresinden sigara içen taksi şoförü. Okul gecesi olmasına ve on altı yaşından büyük olmamalarına rağmen kaldırım kenarında içki içen bir grup genç.

Blake önündeki manzarayı evindeki hayatıyla bağdaştırmaya çalıştı: mahalle barbeküleri, beyaz çitler ve Teksas banliyölerindeki minivanlar. Ama yapamadı.

Şanghay'a vardığını ve gürültüden, insanlardan, garip yiyeceklerden, seslerden ve manzaralardan bunaldığını hatırlıyordu. Daha önce Asya'yı hiç ziyaret etmemişti. Takımdan ayrılana ve ardından gelen kaos onu mümkün olduğunca uzağa kaçmaya zorlayana kadar bunu düşünmemişti bile.

Blake bu şehri bu kadar seveceğini tahmin etmemişti. Kusurları vardı ama bu yıl burası onun evden uzaktaki evi olmuştu. Burada olmak istediği kişi olmakta özgürdü ve Şanghay'da olduğu kişiyi seviyordu.

Gözlerini Teksas'ın ötesindeki bir dünyaya açtı ve şimdi onu gördüğü için geri dönmek istemiyordu.

Oğlu ya da kızı büyüyecek ve bar başarılı olursa büyüyecekti. Olmazsa, farklı bir pazar deneyecekti. Her iki durumda da Blake'in hayatının geri kalanında memleketinde kalması gerekmiyordu. Bundan emindi.

Sabahın erken saatleri ilerledikçe, FEA'cılar dalga dalga Gino'dan ayrıldılar. Bazılarının erken uçuşları vardı; bazılarının aklında başka aktiviteler vardı.

İlk ayrılanlar Luke ve Janice oldu. Luke geçerken Blake'e göz kırptı, Janice de onun boynuna sokuldu. Blake'in bildiği kadarıyla bu geceden önce birbirleriyle on kelimedenden az konuşmuşlardı.

Dönemi tam anlamıyla bir patlama ile bitiriyorlar. Onlar için iyi oldu.

Courtney, Kris, Leo ve Olivia daha sonra ayrıldılar. Çenesini hafifçe eğerek onu selamlayan Leo dışında hepsi Blake'i görmezden geldi.

Saat ikiyi vurduğunda, FEA'nın çoğu gitmişti. Farrah hariç.

Endişe Blake'in içini kemiriyordu. Tam onu kontrol etmek üzereydi ki kapı açıldı ve ayık Sammy, Farrah'ı kucağına alarak dışarı çıktı. Gözleri yarı kapalıydı; başı göğsünün üzerinde öne doğru eğikti.

"O iyi mi?" Ne yapacağını bilemeyen Blake ayağa kalktı, oturdu ve tekrar ayağa kalktı.

"Evet. Biraz dinlendikten ve su içtikten sonra iyi olacaktır. İçeride uyuyakaldı ve Gino'nun yeri de kapanmak üzere." Sammy Farrah'ı korkuluklara yasladı. "Onu yatakhaneye geri götürebilir misin? Nardo'yu almam gerek. Son gördüğümde banyoda bağırsaklarını dışarı fırlatıyordu."

Blake tereddüt etti. "Elbette." Farrah'ın kolunu omzuna attı ve boştaki kolunu Farrah'ın beline doladı. "Git Nardo'yla ilgilen."

"Yarın akşama kadar gitmiyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Güzel. Sonra görüşürüz."

Blake, Farrah'yı taksiye götürmek için uğraşırken Sammy içeride kayboldu. Fazla kilosu yoktu, ama 115 kiloluk ölü ağırlığı ikisini de öldürmeden merdivenlerden aşağı ve caddenin karşısına sürüklemek kolay değildi.

Blake sonunda onları bir taksiye bindirdi. Oturdukları anda Farrah başını onun omzuna koydu. Yumuşak horultuları arka koltuğu dolduruyor, radyodaki 80'lerin hüzünlü şarkısını bastırıyordu.

Farrah'nın horladığını nasıl inkâr ettiğini hatırlayınca Blake'in ağzında bir gülümseme belirdi.

Dışarıda, Şanghay sokakları bir ışık bulanıklığı içinde vızıldayarak geçiyordu. Blake yanındaki kız yerine geçen şehir manzarasına odaklanmaya çalıştı. Ona sarılırken Farrah kaç kez başını omzuna yaslamıştı? Bu öylesine tanıdık bir duyguydu ki, neredeyse hâlâ bir çift olduklarına inanmak için kendini kandıracaktı.

Ona dokunmadı. Kalbi yeniden kırılmasın diye ona bakmaya bile korkuyordu. Yine de, uyanıkken onunla hiçbir şey yapmak istemediği bu özel anları çalarak avantaj sağladığını hissediyordu.

Taksi yurdun önünde durdu. Blake şoföre parasını ödedi ve Farrah'yı gelin gibi kucağına aldı. Dersini almıştı; sürüklenerek gitmek doğru bir yol değildi.

Odasına vardıklarında Blake Farrah'ı ayağa kaldırdı ve bir koluyla onu tutarken diğer koluyla anahtarını aradı. Neyse ki kızların sevdiği o büyük çantalardan biri yerine küçük bir çanta taşıyordu. Blake anahtarı hemen buldu.

Kapı tıkırdayarak açıldı. Janice, Luke'un yanına gitmiş olmalıydı çünkü yatağı boştu.

Blake Farrah'ı yatağına yatırdı ve ayakkabılarını çıkararak, çöp kutusunu yatağının yanına koyarak ve yarısı boş bir su şişesini masasından komodine taşıyarak işe koyuldu.

Her şey hazır.

Kendisine fazladan bir dakika daha oyalanma lüksünü tanıdı. Farrah'ın uyuyan bedenine bakarken göğsü daraldı. Geçmişte Farrah uyurken hep küçük bir gülümseme takınırdı, sanki çok mutluymuş da neşesi onu rüyalarında takip ediyormuş gibi. Şimdi ise kaşları çatılmış ve ağzının kenarları aşağıya doğru kıvrılmıştı.

Blake kendini durduramadan parmaklarını kızın şakağında gezdirdi, sanki bu onun üzüntüsünü bir şekilde silecekmiş gibi.

Farrah'ın yüzü gevşedi. İç çekti ve pozisyon değiştirdi.

Blake dondu kaldı. Kız uyanmadan ve onu orada görmeden önce gitmesi gerekiyordu.

Işığı kapattı ve- "Blake," diye mırıldandı kadın.

Kahretsin.

"Gitmeyeceğine söz vermiştin." Kadın tekrar yer değiştirdi. Blake'in gözleri karanlığa uyum sağlayarak onun gözlerinin hâlâ kapalı olduğunu gördü ve uykusunda konuştuğunu fark etti.

Farrah'ın uykusunda onu sorması, onu rol yaptığı kadar unutamadığını kanıtlıyordu. Bu Blake'in daha iyi hissetmesini sağlamalıydı ama sağlamadı. Ağlamak istemesine neden oldu çünkü onun ne kadar acı çekiyor olabileceğini ilk elden anlamıştı.

"Biliyorum bebeğim," diye fısıldadı. Bir tutam saçını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. "Yapmayacağım. Benden bir parça hep yanında olacak."

Farrah iç çekti.

Göğsündeki gerginlik daha da arttı. Blake elini çekti ama Farrah inleyerek onun kolunu kavradı. "Hayır. Benimle kal..." Sesi uykulu bir şekilde kesildi.

Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü ve Blake hıçkırıklarının sessizliği bozmaması için nefesini tutmak zorunda kaldı.

Farrah'ın yanındaki yatağa uzandı ve onu kollarının arasına aldı. Onu uyandırmamak için dokunuşunu hafif tuttu. "Tamam.

seninle kalacağım." Bir gözyaşı daha kaçtı ve alnına düştü. Blake onu öpüp uzaklaştırdı. "Seni seviyorum Farrah," diye fısıldadı.

Farrah daha memnun bir şekilde bir kez daha iç çekti. "Kaldığın için teşekkürler." Yüzünü Blake'in göğsüne gömdü ve sözlerini bastırdı. "Seni seviyorum, Blake."

Artık gözyaşları silmeyeceği kadar hızlı akmaya başlamıştı, bu yüzden orada uzanıp gözyaşlarının akmasına izin verdi. Blake bütün gece Farrah'ın yanında kalamazdı. Bu çok riskliydi. Ama Farrah'ın göğsü sabit bir ritimle inip kalkana ve Farrah yüzünde küçük bir gülümsemeyle uyuyakalana kadar yanında kaldı, her zaman birlikte olduklarında yaptığı gibi.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

"İşte bu kadar."

Farrah ve Olivia, bir yıl boyunca yaşadıkları, güldükleri ve sevdikleri, Farrah'nın hayatının en güzel ve en yürek parçalayıcı anlarını yaşadığı yatakhaneye baktılar.

Arkadaşları arasında ilk ayrılan oydu. Bütün sabahı arkadaşlarına, FEA'ya, geçen yıl sevdiği her şeye ve herkese veda ederek geçirmişti.

Biri hariç hepsi.

Farrah'ın göğsü sıkıştı.

"Yakında görüşeceğiz," dedi Olivia. "Bu yaz birlikte New York'ta olacağız."

"Umarım." Farrah yaz ödevini henüz almamıştı ama New York düşüncesi bugün onu ayakta tutan tek şeydi.

Farrah, Olivia ve Sammy New York'ta bir arada. Bu bir rüya olurdu. Arkadaşlarının mide bulandırıcı derecede tatlı ilişkisinde üçüncü tekeri oynamayı bile umursamıyordu - gruplarında bütün yıl süren tek ilişki.

Ama Farrah Olivia ve Sammy'yi ne kadar sevse de, bu üçüyle ilgili değildi. Mesele kolektifti ve arkadaşına bir şekilde tekrar bir araya gelseler bile bunun aynı olmayacağını söyleyecek yüreği yoktu. Asla şimdiki gibi genç ve kaygısız olamayacaklardı.

Diğerlerinin sadece birkaç oda ya da bir kat aşağıda olduğunu bilerek asla aynı yurttta kalmayacaklardı. Bir taksiye atlayıp French Concession'da akşam yemeği yiyemez, 808'de gece boyunca dans edemez ya da komşu bir su kasabasına spontane günlük geziler yapamazlardı. Grubun büyüğü sadece bu yerde ve zamanda vardı.

Farrah'ı en çok korkutan şey Şanghay'dan ayrılmak değildi; FEA'nın onlar için ne anlama geldiğini unutmaları ihtimaliydi. Bir, belki iki ya da üç yıl boyunca anılarını tazeleyip iletişim halinde kalacaklardı ama beş yıl, on yıl sonra ne olacaktı? Şanghay, zamanın kum havuzuna atılmış bir başka anı olacak.

Telefonda müstakbel damadına küfretmekle meşgul olan taksi şoförü telefonu kapattı. Şoför koltuğuna geçti ve motoru çalıştırdı, bu ayrılma vaktinin geldiğinin açık bir işaretiydi.

Panik ve pişmanlık Farrah'ın üzerine çöktü. Veda etmek için Blake'in odasına gitmeye direnmişti. Bunun için bir nedeni yoktu. Ayrıldıktan sonra arkadaş kalmamışlardı ama onu son bir kez görmeden gitmek yanlış geliyordu. Onunla konuşmasına gerek yoktu; sadece onu görmek istiyordu. Nasıl bitmiş olursa olsun, sahip oldukları şeyin gerçek olduğunu kendine hatırlatmak için.

Farrah'ın gözleri yaşardı. Sustu ve elinin tersiyle gözyaşlarını sildi. "Özür dilerim. Berbat durumdayım."

Olivia dikkatini vermiyordu. Yüzünde tuhaf bir ifadeyle Farrah'ın omzunun üzerinden bakıyordu.

Farrah döndü. Blake'in orada durduğunu görünce kalbi göğsünden fırladı. Onu düşünceleriyle hayal etmiş bile olabilirdi. Isınma kıyafeti giymiş ve kulaklarına kulaklık takmış olan Blake'in spor salonuna gitmekte olduğu belliydi.

İkisi de ne diyeceklerini bilemez halde birbirlerine baktılar.

Farrah nefes alamıyordu. Dün gece onu rüyasında görmüştü, o kadar canlı bir rüyaydı ki gerçek olduğuna yemin edebilirdi. Hatta onun imzası olduğunu düşündüğü bir gevrekle uyandı,

narenciye kokusu çarşafına sinmişti. Bazen, vahşi hayal gücü berbattı.

Olivia boğazını temizledi. "Bu bir veda olmadığı için 'sonra görüşürüz' diyorum." Farrah'ı sıkıca kavradı ve "Ne yapman gerekiyorsa yap" diye fısıldadı.

"Seni çok seviyorum." Olivia onun sırdaşı, suç ortağı ve Şangay'da isteyebileceği en iyi arkadaşı olmuştu. Farrah bunu asla unutmayacaktı.

Olivia, Farrah'ın onu hiç görmediği kadar üzgün görünüyordu. "Ben de seni seviyorum."

Olivia onu bırakana kadar sarılmaları birkaç dakika daha sürdü. Lobide kaybolmadan önce bakışlarını Blake'e çevirdi.

Farrah derin bir nefes aldı ve tekrar arkasını döndü. Blake hâlâ orada duruyordu ama kulaklıklarını çıkarmıştı. Çenesi gerildi. Aralarındaki mesafeyi kapattı ve tek kelime etmeden kollarını açtı.

Bu basit hareket Farrah'ın sabırsız taksi şoföründen Blake'in kalbini nasıl kırdığına ve onun için ağlayarak geçirdiği tüm gecelere kadar her şeyi unutmasına neden oldu. Bunun yerine, içgüdüsel olarak hareket etti ve onun kollarına girdi, yanağını onun göğsüne öyle sıkı bastırdı ki kalp atışlarını duydu.

Güçlü kolları onu tanıdık bir kucaklamayla sardı. Farrah gözlerini sıkıca kapadı ve her saniyenin tadını çıkarmaya çalıştı, her birinin son olabileceğini biliyordu.

Arkadaş değillerdi. Düşman da değillerdi. Ne olurlarsa olsunlar, bu uygun bir veda gibi hissettirdi. İyi ya da kötü, Şangay onsuz aynı olmayacaktı.

"İyi uçuşlar." Blake'in sesinin derin gürültüsü onu trans halinden uyandırdı.

Farrah, Blake'in elinden kurtulmadan önce kendine bir saniye daha izin verdi. Elleri yanlarına düştü.

"Teşekkürler." Farrah yeni bir gözyaşı dalgasını tuttu. Şimdi değil. Henüz değil.

"Sanırım bu bir veda."

"Evet." Sesi istediğinden daha kısık çıkmıştı. Boğazını temizledi. "Sanırım öyle."

Blake aşağı baktı. Adem elması sallanıyordu. "Farrah, ben -"

Bu hafif tereddüt, başlangıç tabancasını duyduğunda kalbinin bir yarış atı gibi dörtnala koşmasına neden oldu.

"I-" Blake'in çenesi sıkıştı. "Güle güle."

Farrah söndü. Ne bekliyordu ki? Dizlerinin üzerine çöküp onu ne kadar çok sevdiğini ve ne kadar büyük bir hata yaptığını söylemesini mi? Hayat bir kitap ya da film değildi. Aksini düşünmek aptallıktı.

Blake'e daha fazla bakamayarak taksiye bindi. Tam kapıyı kapatacağı ki adam tekrar konuştu.

"Benden nefret mi ediyorsun?"

Kız şaşkınlıkla başını kaldırdı. Blake'in çenesi onun cevabını beklerken gergin kaldı.

Ondan nefret ediyor muydu? Etmek için sebebi vardı. Kalbini kırmış, onu sonsuza dek birlikte olacaklarına inandırmış, oysa o sadece onun kemerindeki bir çentikti ve Şangay'daki son birkaç ayını mahvetmişti. Aynı zamanda...

"Hayır."

Gözleri şaşkınlıkla parladı. "Hayır mı?"

"Hayır."

Blake ona hayal edebileceğinden çok daha fazla acı çektirmişti ama aynı zamanda onu düşündüğünden çok daha mutlu etmişti. Karşılıksız olsa bile Gerçek Aşk'ın var olduğunu doğrulamıştı ve bu da tüm kalp kırıklıklarına değmişti.

Bir gün Farrah, Blake'le yaşadıklarının yanında sönük kalacak birini bulacak ve belki o zaman karşısındaki mavi gözlü çocuğu unutacaktı. Ama Blake her zaman onun ilk aşkı olacaktı ve bu yüzden ne kadar istese de ondan asla nefret edemezdi.

"Özür dilerim." Blake'in sert ifadesi kırıldı. Gözleri pişmanlık, üzüntü ve Farrah'ın anlayamadığı bir şeyle parlıyordu.

tanımla. "Her şey için."

"Biliyorum."

Son kez birbirlerine baktılar. Aralarındaki hava, tutulmamış sözler ve söylenmemiş sözlerle ağırlaşmıştı ama zamanları tükenmişti. Herkes mutlu sona ulaşamaz ve gerçek hayatta yarım kalan her şey tamamlanamaz. Yanlarında götürebilecekleri tek şey anılarıydı.

"Gerçekten sizin için mi çalışıyorlar?" "Pardon?"

"Sevimsiz tavlama cümleleriniz. Gerçekten işe yarıyorlar mı?"

"Bana babandan bahsedecek kadar güvendiğin için teşekkür ederim."

"Sanırım beni herhangi bir insanın yapabileceğinden daha fazla delirtiyorsun.

Ve eğer seninle olamazsam ölebileceğimi düşünüyorum."

"Beni asla kaybetmeyeceksin. Seni her zaman seveceğim. Her zaman."

Farrah hüzünlü bir şekilde gülümsedi. Sürdüğü sürece iyiydi. "Güle güle."

Taksinin kapısını kapattı ve koltuğuna yerleşti. Sürücü avludan çıkarken gözlerini ileriye dikti.

Gökyüzü açılmadan ve su damlacıkları kristal gözyaşları gibi camlara sıçramadan önce ana caddeye varamadılar.

Farrah başını cama yasladı. Yağmurun altında Şanghay'ın silüetini belirleyen binaları seçebiliyordu: İnci Kulesi, Jinmao Kulesi, Dünya Finans Kulesi.

Yürek burkan vedalarla dolu bir sabah olmuştu, ama şimdi en zor vedayı etmek zorundaydı: Şanghay'a ve burada, bu yerde ve zamanda, bir daha asla böyle olamayacağını bilerek bulunduğu kişiye.

Hoşça kal, Şangay. Tekrar görüşene kadar.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Taksi, Blake'in kalbinin parçalanmış kalıntılarını da beraberinde götürerek avludan çıktı.

Çenesi o kadar sıkılmıştı ki dişlerinin kırılacağını düşündü. Farrah'nın önünde diz çöküp ondan af dilememek için tüm iradesini kullanması gerekti. Sarılmak yeterince kötüydü, bunu yapmamalıydı ama başka ne seçeneği vardı ki? Bir şey yapmadan Şangay'dan ayrılmasına izin veremezdi.

Blake kış tatilinden bu yana olan her şeyi geri alabilmeyi diledi. Farrah'ya gelecek ziyaretler, e-postalar ve telefon görüşmeleri, paylaşılan anılar ve pişmanlıkların ötesinde bağlantıda kalmanın daha somut yolları için sözler verebilmeyi diledi. Veremezdi, bu yüzden ona verebileceği tek şeyi verdi: özürler ve son bir kucaklaşma.

Blake başını eğdi, kulaklığını taktı ve spor salonuna doğru yürümeye devam etti. Yurttan uzaklaştıkça, geçen yılın anılarını kalbinin yakınındaki güvenli bir çekmeceye tıkmak daha kolay oluyordu. Geçmişe takılıp kalma lüksü yoktu. Bir ailesi ve 48 saatten kısa bir süre içinde yüzleşmesi gereken eski (?) bir kız arkadaşı vardı. Doğmak üzere olan bir bebeği ve çözmesi gereken bir sürü sorun vardı. Ama anıları, ihtiyaç duyduğunda başvurabileceği şekilde hep orada olacaktı.

Son görüntü -Farrah'ın gitmeden hemen önceki yüzünün görüntüsü- içeri kaydı ve Blake çekmeceyi sert bir itişle kapattı.

Kalbi kırılmıştı ama bunu daha fazla inkâr edemezdi.

Hayatlarının bu bölümü sona ermişti.

Blake ve Farrah'ın hikâyesi, kaderin onları beş yıl sonra yeniden bir araya getirdiği If the Sun Never Sets'te (Temmuz 2020'de çıkacak) devam ediyor. [Şimdi ön sipariş verilebilir.](#) Sürünme ve HEA garantili!

BONUS: Makao bar sahnesini (çok kıskanç) Blake'in bakış açısından okuyun. [İndirmek için buraya tıklayın](#) veya bu bağlantıyı yazıp/kopyalayıp tarayıcınıza yapıştırın. Bu bonus sahnenin bir kopyasını talep ederek, haber bültenime abone oluyorsunuz. Ancak, istediğiniz zaman aboneliğinizi iptal edebilirsiniz. <https://dl.bookfunnel.com/rdyq6curgn>

Kitaplarımı (Netflix, seksi kadınlar ve ilgimizi çeken diğer şeylerle birlikte) diğer okurlarla tartışmak istiyorsanız, özel Facebook okur grubum [Ana's Star Squad](#)'a katılın.

Beş yıl önce onun kalbini kırdı. Şimdi, onu geri kazanmak için her şeyi yapacaktır.

FARRAH

Farrah öğle yemeği toplantısına girdiğinde onu görmeyi beklemiyordu.

Blake Ryan.

Onun ilk aşkı.

İlk kalp kırıklığı.

Ve şimdi, serbest iç mimar olarak ilk müşterisi.

Aradan beş yıl geçmiştir ama adamın onu nasıl paramparça ettiğini asla unutmayacaktır.

Adam güzel sözler fısıldar ama kız ona asla inanmaz.

Vücudu onunkini arzuluyor, ama ona asla kalbini vermeyecek.

Yine mi?

Hiçbir zaman.

BLAKE

Para. GörünüŖe göre. Patlayan bir spor bar imparatorluğu.
GörünüŖte, Blake her Ŗeye sahip.

Ama içinde, hem trajik bir kaybın kâbusları hem de bir
zamanlar ihanet ettiği kızın rüyaları peşini
bırakmamaktadır.

Kader onları yeniden bir araya getirdiğinde,
bunu bir işaret olarak görür: Hayatının
aşkını geri kazanma zamanı gelmiştir.
Ne pahasına olursa olsun.

Amazon'da Ŗimdi ön sipariŖ verin

ÇıkıŖ Tarihi: Temmuz 30, 2020

ALINTI: EĞER GÜNEŞ HİÇ BATMAZSA

EĞER AŞK DÜETİ KİTAP 2

Kulaklarında kan uğuldarken yemek salonundaki konuşmalar silikleşti. Midesi serbest düşüşe geçti... ve Blake'in yapabildiği tek şey sersemlemiş bir halde masada en yakın arkadaşının karşısında oturan esmer kadına bakmak oldu.

Halüsinasyon görüyorum.

Beyni "iç mimar "ı tanıdığı tek iç mimarla ilişkilendirmiş ve ona işkence etmek için böyle bir illüzyon yaratmış olmalı.

Derin çikolata gözleri, yumuşak kırmızı dudakları ve vanilya ile karışık portakal çiçeği kokusu... O kadar gerçek görünüyordu ki, bu acımasızdı.

Blake kaç kez rüyasında onu görmüş, ancak boş bir yatağın yanında uyanmış, olabilecekler için pişmanlıklarla boğuşmuştu?

Ölümcül bir duygu pitonu göğsünü daralttı ve damarlarına zehir damlatarak ayaklarını yere yapıştırdı. Kalbinin sağır edici güm güm güm sesi restorandaki diğer tüm sesleri bastırıyordu.

Deliriyorum.

"Blake, bu Farrah. Farrah, bu benim arkadaşım Blake." Landon'ın takdimi Blake'in bilinç bulanıklığı içinde süzüldü. Arkadaşının sesi çok uzaklardan geliyordu, tıpkı rüyalarda duyduğunuz insanlar gibi. Sizi sarsmaya çalışanlar

Tek yapmak istediğiniz sanrılarınızın derinliklerine gömülmekken uyanmak.

Landon, Blake'e kaşlarını çatarak, "Neden bu kadar garip davranıyorsun?" diye sordu.

Bu sırada Farrah oturmuş, gözlerini kocaman açmış, parmakları kucağındaki siyah deri portföyü boğuyordu. Yüzü beyaz keten masa örtüsünün rengine uyuyordu.

Blake'in nefesi şok içinde kesildi. Bu gerçektir.

Yeniden bir araya gelmelerini milyonlarca kez hayal etmişti ama şimdi gerçekleştiğine göre ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu.

Orada öylece durmuş, aptal gibi ona bakıyordu.

Bir şey söyle. Herhangi bir şey. "Bir gün bile yaşlanmamışsın." Bunun dışında herhangi bir şey.

Blake'in elmacık kemiklerinde pembelik yükselirken Landon suyunu yudumladı. En son ne zaman bu kadar telaşlandığını hatırlayamıyordu. Kendini aşık olmuş lanet bir okul çocuğu gibi hissediyordu, rüyalarının kızını tekrar görmek için beş yıl beklemişti, ama ona söylediği ilk sözler... bir gün bile yaşlanmamışsın.

Ölmek istedi.

Landon'ın omuzları bastırılmış kahkahalarla sarsıldı ama Farrah'ın ifadesi taş gibi sert ve pürüzsüz kaldı.

"Teşekkürler," dedi. Sıfır duygu, alaycılık bile yoktu.

Blake'in tanıdığı Farrah, bir gencin sınıfta mesajlaşmasından daha hızlı bir şekilde onu selamlardı, ama tanıdığı Farrah aynı zamanda ona gökyüzündeki yıldızları asmış gibi bakardı - ta ki her şeyi mahvedene kadar.

"Birbirinizi tanıyor musunuz?" Landon dünyanın en bariz sorusunu soracak kadar neşesini kontrol ederek sordu.

Blake bacaklarını hareket etmeye zorladı. Landon'ın yanındaki sandalyeye çöktü ve bir bardak suyu dudaklarına götürürken çok fazla titrememeye çalıştı. "Yurtdışında, Şanghay'da birlikte okuduk."

Landon'ın keskin nefesini yanında hissetti. Cleo'yla temelli ayrıldıktan sonra sarhoş olduğu bir gece Landon'a Farrah'dan söz etmişti. Blake suçluluk duygusu, pişmanlık ve içkinin içinde boğuluyordu ve her zamanki filtresi artık çalışmıyordu. Onun yokluğunda, Farrah ve Şangay'da olanlar hakkındaki itiraflar ortaya döküldü. Blake Farrah'nın adını açıklamamıştı ama Landon zeki bir adamdı. Blake arkadaşının gözlerindeki ifadedden Landon'ın bulmacayı çoktan çözmüş olduğunu anlayabiliyordu.

Garson geldi ve siparişlerini aldı. Blake ne sipariş ettiğini hatırlamıyordu. Umurunda da değildi; Farrah'ya bakmakla meşguldü.

Aradan beş yıl geçmişti ve Tanrım, hatırladığından çok daha güzeldi. Daha sofistike ve kendinden emin. Zaman vardı yontulmuş onu Özellikler içine bir başyapıt, ve onu slimfigurevardı çiçek açtı kıvrımlara sahipti. O artık bir kız değil, bir kadındı; kalbi ağrırken bile adamın midesine arzu dolu kıvrımlar gönderen bir kadın.

Öte yandan Farrah, oturduğundan beri ona bakmamıştı bile.

"Yani." Landon sessizliği doldurdu. "Farrah, konuşmamızda da belirttiğim gibi, Blake yeni dairesi için bir tasarımcı arıyor. West Village'da iki yatak odalı, iki banyolu. Burası artık onun birincil ikametgâhı olacak, bu yüzden burayı güzelleştirecek birine ihtiyacı var. Ev gibi hissettirecek." Blake'i dürttü. "Öyle değil mi?"

"Ne? Oh, uh, evet."

Kendine gel, dostum.

"Doğru." Landon'ın bakışları Blake ve Farrah arasında gidip geliyordu. "Tazminat konusunda. Bu son dakika olduğu için Blake yüzde yirmi fazlasını ödeyecek."

"Bunu yapamam." Farrah'nın sessizce reddetmesi konuşmayı çığlık atarak durdurdu. Landon'a odaklanmaya devam ederek, "Zamanınızı harcadığım için özür dilerim. Beni düşündüğün için minnettarım ve bu yemek için sana borcumu ödeyeceğim. Ama şimdi hatırladım, başka bir işim daha var.

üzerinde çalışmam gereken bir proje var ve bunun için zamanım olmayacak. Aslında, muhtemelen-"

"Duble."

Farrah, Blake'in teklifi karşısında sertleşti. "Ne?"

"Benimle çalışmayı kabul edersen ücretinin iki katını öderim."

"Bu olmayacak-" "Üçlü."

Farrah'ın bakışları onunkilere çarptı. Gözleri inançsızlıkla parlıyordu ve Blake dudaklarındaki küçük zafer sırtışına engel olamadı. Nihayet. Bir tepki.

"Ücretimin ne kadar olduğunu

bilmiyorsun." "Ne kadar?"

Bir süre tereddüt ettikten sonra, "Saati 300 dolar" dedi.

"Sana saatte 900 dolar öderim. Ama özel olmak zorunda. Sözleşme süremiz boyunca sadece benim dairemde çalışacaksın."

"Tanrım, Blake," diye nefes aldı Landon.

Masanın karşısında, Farrah'ın dudakları şokla aralandı.

Saati 900 dolar çok büyük bir paraydı ama Blake bunu karşılayabilirdi. Landon kadar zengin değildi ama hem Legends'ın başarısı hem de yıllar içinde yaptığı akıllıca yatırımlar sayesinde bu parayı karşılayabilecek kadar mali gücü vardı. Ayrıca, para umurunda değildi. Farrah'ı önemsiyordu.

Kurşunu ısırması ve hafta sonu Sammy'den onun numarasını istemişti. Sammy, Blake'in aniden onunla yeniden bağlantı kurma isteğine temkinli yaklaşmıştı ama iyi bir arkadaş olduğu ve eski Şangay gruplarında Cleo'yla olanlar ve Blake'in Farrah'ya karşı hisleri hakkındaki gerçeği bilen tek kişi olduğu için buna razı olmuştu.

Blake bütün hafta sonu boyunca on haneli rakamlara bakmış, onu aramak için cesaretini toplamaya çalışmıştı. Her seferinde korkup vazgeçmişti ama şimdi karşındaydı, tam önünde.

Sanki evren onun beklemekten bıkmış ve ona ihtiyacı olan tekmeyi atmıştı.

Bu bir işaretti.

Dünyadaki tüm tasarımcılar arasında Landon'ın buraya davet ettiği kişi oydu.

Sekiz milyonluk bir şehirde, her şeye rağmen yeniden bir araya gelen iki insan.

Tesadüf mü? Kesinlikle hayır.

Blake'e kadere inanmayı öğreten kişi Farrah'tı ve ilişkilerindeki diğer her şey gibi bunu da bunca yıl kalbine yakın tutmuştu.

"Anlaştık mı?" Blake ses tonunu eşit tutuyordu ama içinde kaotik bir ihtiyaç ve duygu fırtınası vardı.

Evet de. Tanrım, eğer evet derse, senden bir daha asla başka bir şey istemeyeceğim. Belki Patriots dışında bir takımın Super Bowl'u kazanması dışında, ama o konuda pazarlık yapmaya hazırım.

Farrah kolyesiyle oynarken yüzünde kararsızlık ifadeleri belirdi. Sonsuzluktan sonra, "Evet" diye ısırıldı.

Blake nefesini bıraktı ve gökyüzüne hızlı bir teşekkür gönderdi.

"Anlaştık." Güvenilir gamzelerini tüm ihtişamıyla ortaya çıkararak sırttı ve elini uzattı.

Kısa bir duraksamadan sonra aldı.

Dokundukları anda vücudunda bir elektrik akımı cızırdadı ve Farrah'ın burun deliklerinin alevlenmesine bakılırsa bunu hisseden tek kişi o değildi.

Blake'in sırtışı genişledi.

Evren ona ikinci şansını bir tepside sunmuştu ve bu sefer bunu berbat etmesine imkân yoktu.

Şimdi ön sipariş verin

Ana Huang ile iletişimde kalın

[Web sitesi](#)
[Okuma grubu](#)
[Bookbub](#)
[Instagram](#)
[Goodreads](#)
[Amazon](#)
[Facebook](#)

Özel güncellemeler, içerikler ve hediyeler almak için
Ana'nın posta listesine [kaydolun!](#)

TEŞEKKÜRLER

Bu kitap kelimenin tam anlamıyla on yıldır hazırlanıyor. İlk taslağı on dokuz yaşındayken, Çin'deki yurtdışı eğitim programımdan yeni çıktığımda yazdım. If We Ever Meet Again'deki karakterler ve olaylar kurgusal olsa da, tanıştığım birçok harika insandan ve Şangay'da yaşadığım maceralardan esinlenilmiştir.

Hikâyeyi yurtdışında ilk kez aşık olmanın duygularını yakalayacak şekilde yeniden yazmak uzun bir yolculuk oldu ve bitiş çizgisini geçmeyi mümkün kılan herkese teşekkür etmek istiyorum:

Beta okuyucularım Jennifer, Lasairiona, Georgina, Kristina ve Anca taslağı şekillendirdikleri için.

Editörüm April Jones ve düzeltmenim Krista Burdine, geri bildiriminiz ve detaylara gösterdiğiniz özen için.

Sosyal medya tanıtımına yardımcı olan ve yorum gönderen tüm blog yazarlarına ve yorumculara - inanılmazsınız.

Ve tabii ki, sonsuz desteğiniz ve coşkunuz için tüm okuyucularıma. Bu kitap sizin için.

xo, Ana

YAZAR HAKKINDA

Ana Huang, Amazon'un en çok satan Genç Yetişkin, Yeni Yetişkin ve çağdaş romantizm yazarıdır. Kitaplarında genellikle güçlü kadın kahramanlar, seksi kahramanlar ve Asyalı Amerikalı karakterler yer almaktadır.

Ana, okumanın ve yazmanın yanı sıra seyahat etmeyi ve yeni kültürler öğrenmeyi seviyor. Uluslararası ilişkiler alanında uzmanlaşmıştır ve seyahatleri sıklıkla öykü kurgularına ilham vermektedir.

Ana, New York'ta yaşıyor ve şehrin gece hayatından yararlanmak yerine kafelerde dolaşmayı, şehrin gizli mücevherlerini keşfetmeyi ve bir bardak Ben & Jerry's ile Netflix izlemeyi tercih ediyor. Kahve içmiyor (!) ama kesinlikle matcha ve chai latte için yaşıyor.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.